

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 07 - Černá pevnost.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 7 - Cerna p
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.12.2003
Modification Date: 18.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 7

Černá pevnost

PROLOG

Ten tvor vypadal jako dvoumetrový, vzpřímeně chodící mravenec. A přece to nebyl mravenec. Podobal se mu nanejvýš do té míry, jako mohou mimozemšťanovi připadat podobní člověk a libovolný příslušník řádu primátů: měl uprostřed rozdělené tělo s exoskeletem z chitinu, tvrdého jako ocel, plochou trojúhelníkovou lebku s drobnou hmyzí tlamičkou, opatřenou na prst dlouhými kusadly, k tomu pak šest končetin. Ty však byly štíhlejší, než mají pozemští mravenci, oba horní páry byly zakončeny silnými, přesto však velmi obratnými čtyřprstými rukama, které dokázaly stejně snadno provádět složité chirurgické operace jako roztrhnout ocelovou desku. V jeho rubínové rudých složených očích o velikosti dětské pěstičky se mihotala zneklidňující inteligence.

Ten tvor měl svoje jméno, avšak to bylo právě tak bezvýznamné jako pro lidský jazyk nevyslovitelné. Dostal ho proto, aby se při kontaktu s původními obyvateli tohoto světa mohl odlišit od svých bratří, neboť slabí, zranitelní tvorové, obývající tuto planetu, přikládali význam tak bezvýznamným věcem, jako jsou jméno, individualita nebo tradice. Jakmile však tento svět opustí, opět své jméno odloží a v tu chvíli i zapomene.

Nyní věděl, že se to stane už brzy. Znamení byla jasná. Co je však všechny překvapilo, byla rychlost, s jakou se to seběhlo. Ještě nikdy skok neproběhl tak brzy a vůbec už ne tak rychle. Chvilí přemýšlel, jestli se jim podaří evakuovat z tohoto světa všechny okupační jednotky, avšak nevyplýval na zodpovězení této otázky příliš mnoho energie. Podobné myšlenky byly jalové, a tedy neefektivní. Velký transmitér na severním pólu byl už déle než celý pozemský den přepnutý z příjmu na odesílání a nepřetržitý proud dělníků, válečníků a materiálu opouštěl tento svět, aby na jiné planetě přebíral nové úkoly. Bude pracovat až do poslední chvíle, i když pravděpodobně času nebude dost. Snad ani na to ne, aby bylo do bezpečí přesunuto výraznější procento okupačních jednotek.

Inspektor pocítil lehkou lítost při pomýšlení na blížící se zničení tohoto světa. Ale bylo to politování, týkající se výhradně obrovské ztráty materiálu a válečníků, nikoli nesmyslné smrti miliard a stamiliard bytostí, obývajících tuto planetu.

Na inspektorově přístrojovém pultu se rozblíkala žlutá kontrolka. Mravencova pravá spodní ruka stiskla jakési tlačítko a na monitoru nad naprosto nepřehledným - alespoň pro člověka - propletením přístrojů se zeleně rozzářil text v moronském písmu. Inspektor sledoval počítačové vyhodnocení posledních událostí se stoprocentní koncentrací, s jakou přistupoval ke každé svěřené práci. Vzápětí pak korigoval svůj odhad ohledně lhůty pro tuto planety opět o nějaký ten čas dolů. Pociťoval takřka překvapení až úděs. To, co se dělo v tomto světě, byla naprosto nová zkušenost; nejen pro něho, nýbrž pro všechny jeho lid. Slyšel už o skocích, které se uskutečnily v průběhu několika málo let - ale ani o jediném, který by proběhl během několika týdnů. Natož jen dnů. Rychlost, s jakou se tento mor šířil, byla stále větší.

Stiskl další tlačítko a výsledky jeho vyhodnocení byly odeslány hlavnímu počítači Černé pevnosti na severní pól.

Čas plynul, aniž si inspektor jeho míjení skutečně uvědomoval. Třebaže byl bytostí z masa, kostí a krve, s myslícím mozkem, jehož vědomí bylo lidským rozumem naprosto nepochopitelné a neznámé, současně nebyl o nic víc než stroj; živoucí čip v jediném živém gigantickém komputerovém systému, obepínajícím polovinu Galaxie a ve svém celku stokrát mocnější než suma jeho jednotlivých částí.

Po chvíli se opět rozzářilo žluté světélko na pultu před ním. Dotkl se tlačítka a monitor se opět rozsvítil. Tentokrát však na něm nebyla žádná písmena ani slova, jen propletený symbol Černé pevnosti.

Inspektor sklopil zrak. Nikoli ze strachu nebo na znamení respektu, žádný z těchto pojmů jeho slovník neznal. Byl veden čistě jen instinktivním reflexem, jenž byl před dávnými věky vštěpen do dědičného genetického fondu jeho lidu. Nikdo nesměl pohlédnout na pány Černé pevnosti. Pohled na ně byl pro jeho lid smrtící.

"Pane?" řekl.

Odpověď, která se ozvala z reproduktoru, zněla studeně a kovově jako hlas stroje. Byl to umělý hlas - skutečný hlas pánů byl stejně smrtící jako pohled na ně. Žádný pozdrav, žádné zdvořilostní formule.

Takové věci znamenají stejně jen ztrátu času a tyto pojmy se v řeči Moronů vůbec nevyskytují. "Ověř ještě jednou výsledky posledního výpočtu."

Nyní však přece pocítil inspektor lehký údiv. Za celou tu dobu, co pracoval v tomto datovém komplexu, ještě něco takového nezažil. Navíc byl takový příkaz zbytečný. Počítače se nedopouštějí chyb. Shromažďují data, vyhodnocují je a jejich výsledky jsou správné. Vždycky. Přesto však poslechl bez zaváhání. Jeho chitínové prsty se okamžitě s obratností klavírního virtuosa rozběhly po klávesnici. Také tentokrát stačil okamžik a na monitoru před ním se objevil výsledek, třebaže za tu chvíli byly otevřeny stovky databank, triliony informací byly vyhledány a navzájem zkombinovány, byly propočítány miliardy možností a pravděpodobností, pomocí extrapolačního zařízení byly vyhledány a eliminovány možné chybné zdroje, i když byly některé starší než tato planeta a byly miliardkrát ověřeny. Výsledek byl na sedmáct desetinných míst stejný jako při první operaci. Inspektor nebyl ani překvapený, ani potěšený. Nic jiného nečekal.

Avšak nemýlil se? Chvilí se mu zdálo, jako by zaslechl v počítačovém hlase, který k němu zazníval z Černé pevnosti, cosi jako znepokojení. "Evakuační program byl právě změněn. Zbývající lhůta se oproti původní zkracuje. Odvoz dělníků druhé a třetí třídy stejně jako méně kvalitních královen se ruší. Odvoz válečníků s lehkou a středně těžkou výzbrojí má absolutní přednost. Ty sám předáš vedení svého okrsku svému zástupci a se svými válečníky podnikneš útok na to zmutované hnízdo na severním kontinentu."

Obě inspektorovy levačky se již opět rozběhly po klávesnici, aby co nejrychleji provedl rozkaz pánů a změnil evakuační program, náhle však udělal něco, co by se mu ještě před několika vteřinami zdálo být něčím naprosto nepředstavitelným a co jeho samotného snad překvapilo nejvíc: postavil se proti rozkazu, který zaslechl z reproduktoru.

"Útok na hnízdo?" opakoval nevěřícně. "To je přece nemožné! Je tu nebezpečí..."

"To nebezpečí je nám známo," odpověděl počítačový hlas. "Totální ztráta tvé jednotky byla zakalkulována. Ale je nanejvýš důležité zmocnit se zmutované královny. A potřebujeme ji nezraněnou."

Inspektor již neodporoval. Avšak náhle pocítil něco, co snad dosud žádný jiný příslušník jeho lidu, pocit, jenž ho do nejvyšší míry zmátl, protože ho nedokázal nikam zařadit a protože způsoboval v jeho těle a myšlení reakce, jež mu byly naprosto cizí a nepochopitelné.

A přece to byl pocit, jenž vládl celé obrovské hvězdné říši: strach.

1

Poslední dvě hodiny byly hotovým peklem. Dávno už přestala počítat, kolikrát byli napadeni a jak často museli opěťovat palbu anebo prchat. Bylo to peklo a snad to tak bude navěky, hodinu za hodinou, den za dnem, rok za rokem - navždy. Ani jeden z nich už nebyl bez zranění. Samotná Charity byla zasažena dvakrát nebo třikrát, přičemž poslední výstřel zatížil ochranný štít jejího oděvu až na krajní mez; stále ještě cítila horko, jež jí explodovalo v pravém rameni jako ohnivá výheň a srazilo ji k zemi. A při tom všem měli ještě neuvěřitelné štěstí. Kdyby Moroni, obývající tuto stanici, nebyli tak bezmezně neschopní trefit vrata stodoly na pět kroků, museli by už dávno být všichni mrtví.

Ještě jednou.

Raději tuto myšlenku ani nedomyšlela dál. Cítila, jak se v ní opět probouzí stěží potlačovaná hysterie, proti které bojovala už skoro dvě hodiny.

Ruce se jí roztřáslý a na chvíli jí to vůbec nepřipadlo jako šílená myšlenka, ne, byla naprosto přesvědčena, že jsou skutečně v pekle.

Náhle ji však nikoli její vlastní síla vůle, spíš ruka, která se dotkla jejího ramene, okamžitě navrátila do reality a vrátila jí sebevládu. Nebo alespoň sílu něco jako sebevládu předstírat.

Zvedla hlavu a pohlédla do páru očí, v nichž byl stejný strach a jiskra stejného šílenství, s nímž se potýkala i ona. To poznání ji překvapilo, třebaže vlastně nebylo proč - konečně i Skudder je přece jen člověk. Ani od takového hrdiny z povolání se nedá očekávat, že si prohlédne svoji vlastní mrtvolu a pak se vrátí ke svému každodennímu režimu, jako by se nic nestalo.

"Ano?" řekla s malým zpožděním.

"Myslím, že jsme z toho venku," odpověděl Skudder. "Alespoň na chvíli."

Nepřijala to s žádnou skutečnou úlevou. Oběma jim bylo jasné, že je to nanejvýš krátká přestávka na oddech. A že bude pravděpodobně kratší, než doufali. Moronům se nějak muselo podařit přelstít fyzikální zákon, podle kterého se do prostoru nemůže vejít větší množství, než kolik odpovídá jeho objemu. Pokud si dobře vzpomínala, pak tato stanice má v průměru sto padesát metrů - jak se pak k čertu Moronům mohlo podařit nacpat sem nejmiň půl milionu mravenčích bojovníků?

Skudder chvíli marně čekal na nějakou reakci, pak se vedle Charity svezl k zemi, hlavu si opřel o kovovou stěnu a s vyčerpaným povzdechem zavřel oči. Vypadal unaveně, otráveně a tak vyděšeně, jak ho ještě nikdy před tím neviděla. Samozřejmě že v podstatě věděla, jak je ta myšlenka naivní, ale dosud si vlastně namlouvala, že Skudder ani neví, co slovo strach znamená. A nyní ho poznal. On a s ním i všichni ostatní. A byl to úděs takového druhu, že dosud neměli nejmenší potuchy, že něco takového existuje.

Charity odtrhla pohled od Skudderova bledého obličejě pokrytého potem a jednoho po druhém si prohlížela i ostatní. Stone se choulil v koutě místnůstky s koleny přitaženými k hrudi a vytřeštěnými očima zíral do prázdna, politováníhodná troska, při pohledu na kterou nedokázala Charity cítit už ani pohrdání. Sama sebe se musela ptát, jak to, že vůbec někdy mohla mít z tohoto muže strach. Pak ale pochopila, jak touto myšlenkou Stoneovi křivdí. Zřejmě ani

na ni nebude lepší pohled než na Stonea, Skuddera a Gurka. Ztraceně, vždyť přece zažili svoji vlastní smrt. Co tedy čekala?

Zaslechla jakýsi zvuk, vyděšeně sebou trhla a otočila se - vzápětí se však zase uvolnila, když uviděla, že to byl jen Gurk, jenž se svalil na zem a zabořil svůj sraštělý obličej do dlaní. Jeho oči hleděly tak strnule a nepřítomně jako Stoneovy nebo její vlastní, avšak Charity se nemohla zbavit pocitu, že to je z nějakého jiného důvodu než u ostatních. Gurk za celé ty uplynulé dvě hodiny nepromluvil skoro ani slovo a kdo trpaslíka znal, byť jenom zběžně, ten věděl, co to znamená. Skudder kdysi žertem řekl, že nejjistějším způsobem, jak vyhnat Morony ze Země, by pravděpodobně bylo vypustit na ně Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddela Čtvrtého spolu se dvěma nebo třemi tisíci jeho bratříčků, až by je ti trpaslíci během pár dnů umluvili k smrti.

Avšak to už bylo dávno. Mnohé z toho, co se tenkrát domnívali, že o Gurkovi vědí, se ukázalo jako nesprávné. Tento mimozemšťan s příliš velikou hlavou a obličejem letitého starce byl všechno možné, jenom ne klaun, na kterého si tak rád hrál.

Vyprávěl Charity mnohé o sobě a svém lidu. Ale neřekl jí všechno. Zdaleka ne všechno.

"Nemyslíš si, Gurku, že jsi nám stále ještě dlužen nějaké vysvětlení?" zeptala se.

V první chvíli se zdálo, že Gurk naprosto nemíní na její slova reagovat. Dál zíral prázdnými očima někam mimo ni, ale pak se na ni přece jen zadíval, pokrčil rameny a marně se pokoušel o úšklebek. "Nevím naprosto proč."

"Co to bylo s tím transmitérem?" zeptala se Charity. "Co to, pro všechno na světě, Lesster provedl?"

"To se ho musím zeptat, až ho potkám," zavrčel Gurk. A hněvivým tónem dodal: "Jak to k čertu mám vědět?"

"Nebyl jsi tím nijak zvlášť překvapen," řekla Charity.

Gurk opět odpověděl grimasou. Také v jeho očích se hluboce zahnízdil děs, avšak Charity opět měla pocit, že jeho strach má jiný důvod, než si vůbec dokáže představit.

"Prosím tě, Gurku," řekla unaveně. "Poslouchej. Už mě vůbec nebaví hrát si s tebou na schovávanou. Ty víš o transmitéru víc, než hodláš přiznat."

Samozřejmě že počítala s tím, že se Gurk všechno pokusí popřít. Kupodivu se však na ni zahleděl a náhle se trpce usmál. "V tom máš dokonce pravdu," řekl. "Ale věř mi nebo ne - to, co se předtím stalo, mě překvapilo právě tak jako vás. Mám jistou teorii, ale to je vše."

"A jakou?"

"Je právě tak dobrá nebo špatná jako každé jiné vysvětlení, které si můžeš vycucat z prstu," odpověděl Gurk.

"Ale prosím - víš, jak tyto přístroje fungují?"

"Jistěže ne," odpověděla Charity a zavrtěla hlavou.

Gurk se unaveně usmál. "Já taky ne," řekl. "Rozuměj - funkční princip znám, ale technika, která to umožňuje, je mi právě tak záhadná jako tobě."

"Taky jsem od tebe nežádala žádný konstrukční postup," připomněla mu Charity s mírnou ironií.

"V podstatě ta věc funguje podobně jako rádiový nebo televizní vysílač," vysvětloval Gurk. "Jen je trošku komplikovanější."

Charity se na něho nedůvěřivě zadívala. "Rádiový vysílač přenáší tóny," řekla.

"Špatně," odpověděl Gurk. "Informace, malíčká. A ani transmitér nedělá nic víc. Vaše vysílače rozloží to, co se jim předá, na přenosné informace, a ty se v přijímači promění nazpět. Transmitér funguje právě tak. Ohmatá si každý jednotlivý atom těla, zakóduje informace a pošle je přijímači. A tam je vše znovu poskládáno - podle vzoru, který byl vyslán zároveň."

Charity si nebyla jista, jestli správně chápe jeho slova. "Ty myslíš, že on nepřenáší skutečnou hmotu?"

Gurk prudce zavrtěl hlavou. "To není možné," řekl. "Ty věci nejsou skutečné nosiče hmoty. Zničí ji a nově stvoří." Zachichotal se, když si všiml Charitina vyjeveného obličejce. "Ano, ano, už je to tak - v podstatě zemřeš v tu chvíli, kdy vstoupíš do transmitéru. Skoro každý si myslí, že to, co se posílá, je nějakým způsobem rozloženo na jednotlivé díly a pak zase nějak poskládáno. Ale to je nesmysl. Transmitér hmotu zničí a znovu stvoří. Ale neptej se mě teď, jak to funguje. Já to totiž nevím."

Charity se na něho zadívala se zmatkem v očích, ale pak jí došlo, jakou má tato teorie vadu. "Tak to nemůže být," odpověděla.

"Ale?" opáčil Gurk posměšně. "A jak to, že ne?"

"Snad by to mohlo tak fungovat u kamene - nebo u knihy, či snad pro mě za mě dokonce i u rostliny. Ale ty a já, Gurku, my jsme přece víc než jen hmota." Konečkem prstu si poklepala na spánek. "Tady je ještě něco."

"Tvoje vzpomínky jsou jen hmota," odpověděl Gurk. "Chemie. Velice komplikovaná, přiznávám, ale přece jen chemie."

"A co zbytek?" zeptala se Charity. "Vědomí. A... duše?"

Gurk chvíli mlčel. "Vidíš," řekl pak, "teď jsi udeřila hřebíček přímo na hlavičku. Tím si možím mozek od chvíle, co vím, jak ty věci fungují. Pravděpodobně se přenáší taky tak nějak."

"To jistě," odpověděla Charity ironicky.

Gurk zůstal vážný. "Nějak to musí fungovat," řekl. "Jinak bychom tu nebyli. A už vůbec ne rovnou dvakrát či třikrát."

Charity pomyslela na to příšerné objevení se své dvojnice, kterou viděla na vlastní oči. Velice dobře věděla, že Gurk a ona nedělají v podstatě nic jiného, než že se dohadují o něčem, čemu oba stejně nerozumějí. A přece jsou na dobré cestě. To, co Gurk tvrdil o fungování transmitéru, bylo jediným vysvětlením, které dávalo smysl. Ať už Lesster udělal cokoli, nějak přiměl transmitér k tomu, aby přijaté informace nesmazával, nýbrž je znovu a znovu realizoval - čímž vznikaly stále nové, identické kopie těl, která na druhé straně do transmitéru vstoupila.

Ale to byla jen těla, nic víc. Viděla samu sebe, jak vyklopýtala z transmittéru jako neživá schránka, v níž chyběla jakákoli jiskra života, a sama viděla, jak se totéž přihodilo i Gurkovi, Skudderovi a Stoneovi, pokud byla předchozí kopie naživu. Bylo zjevné, že to, co tvoří rozdíl mezi neživou a živou hmotou, se nekopíruje. V té myšlence bylo cosi uklidňujícího.

Za ní se ozvaly kroky, a když se otočila, spatřila Frenche, jenž navlečen do svého mravenčího kostýmu z gumy se šoural dveřmi. Pohled na něho byl pořád stejně děsivý, jakkoli byl Frenchův převlek v podstatě směšný. Měl na sobě černou jednodílnou kombinézu, jež se podezřele podobala upravenému potápěčskému obleku. K oběma kyčlím měl připevněny dvě hadice ze stejného materiálu, které se volně houpaly podél těla a končily v prázdných rukavicích. Místo potápěčské kukly měl na hlavě cosi, co vypadalo jako naprosto nepovedený pokus o nápodobu lebky moronského mravence. Zcela zjevně se snažil tímto oblekem napodobit vzhled moronského vojáka, avšak nevypadal ani jako jeho špatná imitace.

Což ovšem neměnilo nic na tom, že mravenci se přesto nechali napálit.

Během uplynulých dvou hodin to byl nejednou právě French, jenž jim pouhou svou přítomností zachránil život. Moroni ho totiž zcela zjevně považovali za jednoho ze svých, a tento omyl párkrát poskytl Charity a ostatním chvilku, kterou potřebovali, aby zahájili palbu nebo se dali na útěk. Skutečný důvod prostě nechápala. Frenchův oblek byl tmavý, namísto čtyř měl šest končetin a černou hlavu se dvěma napůl slepými plexisklovými kopulemi namísto fasetových očí.

French se zastavil mezi ní a Gurkem, podřepil a sundal si svou bizarní helmu. Obličej, který se pod ní objevil, byl ovšem jen o málo méně bizarní. French byl zcela jednoznačně člověk, ale před padesáti nebo šedesáti lety, pomyslela si Charity, by měl velkou šanci získat okamžitě hlavní roli v nějakém filmovém hororu, aniž by se musel příliš ličit.

Jeho tvář měla stejnou barvu jako obličej osm dní starého utopence; jeho rysy vypadaly tak nějak vyšínuté, jako by jeho obličej byl ve skutečnosti z vosku, na který svítilo trochu moc dlouho slunce - ne dost, aby se úplně roztekl, ale dost na to, aby doznal jistých škod. A přece ani toto vnější poškození nebylo to nejhorší. Co bylo daleko děsivější, co Charity stále znovu naplňovalo ledovou hrůzou a kvůli čemu stále pochybovala, jestli je French skutečně ještě člověk, to byly změny neviditelné na první pohled. French vypadal jako člověk, pohyboval se trochu jako člověk, avšak Charity si nebyla jista, jestli skutečně ještě jako člověk dokáže myslet a jednat.

Odehnala tyto myšlenky a s námahou se přinutila k úsměvu, protože jí došlo, že na ni French už nějakou dobu zírá. Také ona by mohla na Frenche zírat třeba celou hodinu, zatímco on by celou tu dobu stál před ní stejně nehybně a mlčky, se sklopeným pohledem. Jako jedna z největších potíží možného dorozumění se ukázala okolnost, že nedokázali Frenchovi zabránit v tom, aby s ní a ostatními nejednal jako s bohy. Divže jim nelíbal nohy.

"Ano?" zeptala se.

"Já... prozkoumal jsem chodbu, paní... Charity," opravil se French okamžitě a stále ještě se sklopenýma očima. "Je tam bezpečno. Můžeme jít dál."

"Děkuji, Frenchi," řekla Charity. Zvuk jejího hlasu a výraz obličeje vyjadřovaly dva různé postoje. Nemohli zde zůstat. Ale také nebylo žádné místo, kam by mohli jít. "Kam vede ta chodba?"

"Já... nejsem si jistý," odpověděl French váhavě. Rozpačitě začal přeshlapovat z nohy na nohu. "Ještě nikdy jsem nepronikl do hnízda tak daleko," připustil. Tišeji pak dodal: "Nikdo tam nepronikl."

Charity si zhluboka vzdychla. "No výborně," řekla.

"Já bych mu nevěřil," řekl Stone. "Pravděpodobně už přemýšlí, jak by nás co nejlépe prodal Moronům."

Charity ho obdařila zlým pohledem. Stone stejně jako ostatní od chvíle, co opustili sál transmittéru, sotva promluvil. Ale bylo pro něho typické, že první, co pronesl, když opět otevřel ústa, muselo být nějaké za vlasy přitažené obvinění. Charity se ani nenamáhala mu odpovídat.

Avšak Gurk se rozzuřil. "Blbost!" řekl prudce. "Jediné nebezpečí, které tu hrozí, je nanejvýš to, že mu některý z Moronů učiní nabídku k sňatku." Krátce a nuceně se zasmál a Charity si znovu vzdychla. Pomalu vstala, než mohl Stone odpovědět a Gurk využít příležitosti rozpoutat další hádku. Trpaslík se nijak netajil tím, že vinu za tuto situaci dává právě Stoneovi. A pravděpodobně měl i pravdu. Ale teď by nikomu z nich neprospělo, kdyby tu trošku energie, kterou byli v sobě ještě schopni najít, vyplývali hádáním.

Vedeni Frenchem, který se zase skryl pod hmyzí masku, vyšli z malé komůrky. Charity pocítila ledové zamrazení, jakmile vyšla za Frenchem do chodby. Všechno to tu bylo tak... povědomé a současně jiné, než se jí to vybavovalo ve vzpomínkách. Snad právě proto se jí to zdálo tak hrozné: ta směsice starého, důvěrně známého a současně dokonalé cizosti. Až dosud na všechny Skudderovy otázky zarytě mlčela, avšak věděla velice dobře, kde jsou. Pochopila to snad v úplně prvním okamžiku, ještě než opustili halu transmittéru a následovali Frenche do spleti chodeb a hal, plných pavučin. Nemohlo být pochyb. Chvilí sama sebe zkoušela téměř hystericky přesvědčit, že se mylí, že je to jen náhoda, neuvěřitelná duplicita událostí; dvě věci, které slouží stejnému účelu, a proto vypadají tak podobné.

To samozřejmě nemohla být pravda a ona to velmi dobře věděla.

Snad by si ještě mohla namluvit, že kosmická stanice je vždycky jen kosmická stanice, ať už je pro pozemské nebo mimozemské astronauty. Ale proč by měli mít Moroni popisky na křižovatkách a na chodbách v angličtině!

Nedalo se popřít, že se nacházejí v orbitálním městě. Všichni se domnívali, že tato ohromná kosmická stanice byla zničena při prvním útoku Moronů stejně jako ostatní vojenská zařízení lidí, ale to byl omyl. Orbitální město existovalo, a přežili v něm dokonce i nějací lidé, jak jednoznačně dokazovalo Frenchovo náhlé objevení.

I když...

Jako by ji něco stále nutilo znovu a znovu přemýšlet o tom zvláštním, nevelkém muži, znovu pohlédla směrem

k Frenchovi. Pohyboval se chodbou asi pět nebo šest kroků před nimi trhavými, strnulými kroky - v podstatě nešel, nýbrž rázoval dlouhými kroky, jako by nevědomky imitoval neohrabanou hmyzí chůzi Moronů, a vypadal přitom téměř až dojemně bezradný.

A přece mu mravenčí bojovníci pokaždé naletěli. Asi před hodinou French přímo před Charitinými očima zabil jednoho Morona a mravenec se ani nepokusil použít zbraň. Zřejmě vůbec nepochopil, že byl oklamán, když French zvedl náhle svoji harpunu a vystřelil ocelový šíp přímo do jeho chitinové hrudi. Několikrát Frenchovi nabídl, aby si vzal nějakou z ukořistěných moronských zbraní, avšak French se jen na okamžik zahleděl na paprskomet, pak zavrtěl hlavou a nakonec si nechal jen svou původní harpunu vlastní konstrukce.

Dostali se až na jednu křižovatku chodeb a French zůstal stát. Chvilí se nerozhodně rozhlížel, potom chtěl zahnout doprava, ale Charity ho gestem zadržela a ukázala na opačným směrem. "Tudy."

French udělal v první chvíli oběma rukama pohyb, jako by nerozuměl; Charity po chvíli pochopila, že to je moronské gesto pro souhlas. S navlečením tohoto obleku převzal French i něco z gestikulace mimozemšťanů.

Také tato chodba skončila po pár desítkách kroků na další křižovatce. Charity viditelně znejistěla. Bylo to už dost dlouho, co zde ležela v hibernačním tanku. Z jednoduchého rozdvojení chodeb, které na tomto místě znala z dřívějších, byl náhle celý rozdělovací uzel s tunely vedoucími do šesti různých směrů. Krom toho tu navíc byla ještě šachta vedoucí kolmo dolů. Charity se naklonila nad ní a uviděla asymetricky tvarovaná ocelová oka, sloužící Moronům za žebřík. Zřejmě tedy stanici nejenže obsadili, ale také ji začali přestavovat podle svých potřeb.

"Dáme si tu šlofika, nebo půjdeme dál?" zeptal se Gurk.

Charity ještě chvíli nerozhodně stála a pak ukázala kývnutím hlavy dolů do šachty. Neměla sice tušení, kam vede, ale věděla, že se určitě zdržují blízko centra vesmírného města. Rychlým pohybem si přehodila pušku přes rameno a chystala se chytit se nejvyššího stupně žebříku, když vtom French rychle zavrtěl hlavou a překvapivě hbitým pohybem se protáhl před ní. Charity z vlastní zkušenosti věděla, jak je pro člověka těžké a nepohodlné používat žebřík, konstruovaný pro šestinohé. Ale French, jak se zdálo, s tím problémy neměl. Rychle slézal před Charity dolů po stěně, až v půli cesty zastavil. Zaklonil hlavu a povzbudivě se podíval nahoru za nimi. Náhle si Charity povšimla detailu, který jí nahnal strach. Když tady byla naposledy, musela nosit boty s magnetickými podrážkami, neboť v orbitálním městě vládla gravitace, jež odpovídala sotva desetíně přitažlivosti zemské. Nyní však byla zdejší gravitace snad ještě dokonce o něco větší, než byla zvyklá. Snad proto, že Moroni pocházejí z nějaké planety s vyšší gravitací, než má Země.

Pospíšila si za Frenchem. Za ní pak následovali Stone, Skudder a jako poslední Gurk, jenž měl kupodivu s moronským žebříkem nejmenší problémy, třebaže byl sotva větší než dvanáctileté dítě.

French sestupoval dál, ale po chvíli se náhle znovu zastavil. Charity byla stále ještě tak zahloubána do svých vlastních myšlenek, že sotva vnímala své okolí, a tak si Frenche všimla pozdě a mocně jej kopl. French vykřikl, instinktivně se pustil a s překvapeným heknutím a šermuje rukama přepadl dozadu. Bezmocně se zhroutil poslední tři, čtyři metry dolů, těžce dopadl na podlahu a zůstal ležet; omráčený, zraněný, či snad dokonce mrtvý. Charity na něho chvíli hleděla stejně nechápavě jako vyděšeně, pak ale rychle sešplhala až dolů. Gravitace tu musela být skutečně vyšší než obvykle - neboť nakonec ztratila rovnováhu a dopadla na kolena přímo vedle Frenche. Starostlivě se nad něho naklonila, chvíli bezmocně hmatala po jeho gumovém obleku a nakonec mu chtěla sundat helm, aby se mu podívala do obličeje.

"Ne!" zašeptal French polekaně. "Opatrně! Pavouk!"

Snad to bylo překvapením, že slyší jeho hlas, nebo snad i skutečností, že obyvatelé orbitálního města označují Morony jiným slovem než lidé na Zemi, každopádně v první chvíli vůbec nepochopila, co má French na mysli.

A když pochopila, bylo pozdě.

Zvedla polekaně hlavu - a hleděla přímo na Morona, jenž stál sotva tři metry od ní a mířil na ni. Zcela instinktivně se pokusila strhnout svoji zbraň z ramene, což se jí samozřejmě nepodařilo. Laserová pistole v Moronově levé spodní ruce vyplivla jasný blesk a Charity byla odmrštěna proti stěně. Malý generátor v osobním štítu jejího obleku na znamení protestu zavyl, jak se úporně snažil energii pohltnout. Modrý plamen se rozběhl v několika tenkých, klikatých čarách po celém oděvu a pocit strašného horka jí zaplavil tělo. Charity se se zasténáním zhroutila, upadla na záda a přitáhla bolestí kolena a lokty k tělu.

Praskající modré jiskřičky stále ještě přebíhaly po její kombinéze. Laserový blesk sice materiál neprorazil, avšak elektrostatický šok, jenž postihl Charitin nervový systém, byl skoro stejně zlý. Na okamžik zápasila s mdlobou, která se jí snažila zatemnit myšlenky. Viděla, jak se mravenec přibližuje těžkopádnými, velice opatrnými kroky, pak se zastavil přímo nad ní a předklonil se. Obrovské fasetové oči se nedůvěřivě zaleskly a paprsková pistole v jeho ruce náhle zaimpulsovala Charity přímo do obličeje. Charity chtěla něco udělat, vzepřít se, bránit se, ale nemohla. Každý nerv jejího těla jako by byl v jednom plameni. Byla ochromená a bezmocná.

A přece Moron nevystřelil. Prostě jen stál a dál mířil. Pak se náhle napřímil a otočil se.

Vteřinu nato se na něho shora vrhla obrovská postava, oblečená do černé kůže, srazila ho k zemi a několikrát jej udeřila pažbou pušky. Moron naprosto neměl šanci. Skudder mu vůbec neposkytl čas, aby mohl využít své tělesné převahy, a roztrhl jeho chitinový pancíř několika dobře mířenými údery. Pak se přesvědčil, že je hmyzí kreatura skutečně mrtvá, a dvěma rychlými kroky se vrátil k Charity a poklekl vedle ní.

"Jsi v pořádku?" zeptal se.

Charity se, celá roztrávená, pokusila napřímít a chabě přikývla. "My... myslím, že ano," zamumlala.

Rychle, přece však velice důkladně jí prohmatal pravé rameno a paži, aby se přesvědčil, že není opravdu nikde zraněna. Charity zatnula zuby, protože jeho dotek, jakkoli byl jemný, jí působil prudké bolesti; sklopila zrak a podruhé sebou vyděšeně trhla, když uviděla svůj opasek. Malý obranný generátor byl zničený. Jeho plastické části se roztavily, z vnitřku přístroje stoupal tenký proužek šedého dýmu. Zachváčena náhlou hrůzou pochopila, že od této

chvíle už nemá žádnou ochranu. Příští výstřel, který ji zasáhne, bude už smrtelný.

"Díky Bohu," zamumlal Skudder. "Chvilí jsem si myslel, že je po všem. Ležela jsi jako mrtvá."

Charity se na něho zmateně zahleděla. V té větě bylo cosi velice významného, přece však nedokázala poznat, co.

Charity pohlédla na mrtvého Morona a pocítila ledové mrazení. Údery Skudderovy pažby roztržily jeho lebku a Moron tu ležel jako mrtvý, příliš veliký pavouk, zkroutený, všech šest údů přitažených k tělu... Přesně tak, jak ležela před chvílí Charity, když bojovala s bezvědomím. A taky to bylo důležité. Patřilo to k tomu, co Skudder řekl. Náhle věděla, že toto tajemství odhalí, jestliže bude mít jen jednou jedinkrát příležitost si o tom všem v klidu popřemýšlet.

"A teď kam?" zeptal se Gurk.

Charity pokrčila rameny, zatímco French zůstal stát bez hnutí, nakonec však poněkud nerozhodným gestem ukázal doleva. "Já myslím, že tudy."

"Tudy se jde k tvým lidem?" ujistil se Skudder.

French opět udělal moronské zamítavé gesto. "Přišel jsem sem pro vzduch," připomněl. "Myslím, že tam vpředu je komora se vzduchovými bombami. A celý Úkryt zemře, jestliže nedostane čerstvý kyslík."

Charity a Skudder si vyměnili rychlý pohled.

French v průběhu posledních dvou hodin mluvil několikrát o Úkrytu a lidech v něm, ale způsobem, ze kterého se dalo jen málo pochopit, o čem mluví. Každopádně pochopili alespoň to, že lidé, přežívající na palubě této kosmické stanice, mají zjevně potíže se zajišťováním vzduchu.

Šli dál. Charity tentokrát přenechala Skudderovi, aby šel za Frenchem druhý, a sama schválně o několik kroků za nimi zaostala, aby ji mohl dohnat Stone. Pohyboval se pomalu, vlekl se se svěřenými rameny. Zjevně i on trpěl mírně zvýšenou přitažlivostí. Když na Charity pohlédl, mihl se mu v pohledu neklid. Poznal, že s ním chce mluvit.

"Co to tu je, Stone?" zeptala se.

"Odkud to mám vědět?" odpověděl Stone nepřívětivě. "Vy jste zde..."

"Víte právě tak dobře jako já," přerušila ho Charity příkře, "co myslím. Toto je orbitální stanice. Ale já chci vědět, co z ní udělali."

"To nevím," trval na svém Stone. Uhnul očima před jejím pohledem. "Nikdy jsem tu nebyl. Ani před útokem, ani po něm."

"Ne," odpověděla Charity sarkasticky. "Jak byste to mohl vědět? Byl jste pouze jejich guvernér. Místodržitel..."

"Celé planety, to ano," přerušil ji Stone. "Myslíte si, že jsem věděl všechno? To si myslíte, že mi říkali všechno?" Naštvaně zavrtěl hlavou. "Nevím moc přesně, co si vlastně představujete vy, kapitáne Lairdová - ale já jsem nebyl víc než pouhý otrok."

"Samozřejmě," poznamenal Skudder posměšně, aniž by se vůbec otočil. "To bylo vidět na první pohled."

Stone si ho přeměřil zlým pohledem, aniž by však cokoli odpověděl. "Něco tady zřídili, to je pravda. Ale já opravdu nevím, co. Neřekli mi to a já se jich na to neptal. V podstatě mě to ani vůbec nezajímalo."

"Pravděpodobně jsi byl až příliš zaměstnaný tím, jak honit a zabíjet své spoluotroky," řekl Skudder.

"Zatraceně, co to zase má být?" rozčilil se Stone. "Stojím na vaší straně. Co ještě musím udělat, abych vám to dokázal?"

"Začni tím, že si prostřeliš hlavu," navrhl mu Skudder smrtelně vážně. "To by mě přesvědčilo."

"Přestaň, Skuddere," obrátila se k němu Charity unaveně. "Já mu věřím. Ať už předtím provedl cokoli, nyní stojí na naší straně. Je zde, nebo ne?"

"Ano," řekl Skudder nevrle. "Až když už neměl žádnou jinou volbu. Nemám rád zrádce. Ani takové, kteří zrazují mé nepřátele."

Charity ukončila diskusi tím, že Stonea trochu pozdržela, takže mezi Skudderem a nimi vznikla mezera zhruba pěti nebo šesti metrů. "Co ta bomba?" zeptala se. "Je tady?"

"To nevím," řekl Stone. "Věřte mi, je to pravda. Já opravdu nevím. Oficiálně vůbec ani nevím, že nějaká existuje."

Charity si vzdychla. "Budeme si muset spolu popovídat trochu důkladněji, Stone," řekla. "A to velice brzy."

2

Hartmann zíral na čtyři řady obrazovek před sebou a marně se pokoušel znovu si vštípit, že tyto monitory jsou jenom monitory a naprosto nemohou za to, co ukazují. Nebylo to nic platné - už asi hodinu pocítoval stále silící touhu vzít z psacího stolu před sebou těžký skleněný popelník a mrštit jím do některé z obrazovek. Snad by to měl opravdu udělat, napadlo jej. Ne že by tím něco změnil, ale aspoň by si ulevil.

Velitel Hartmann byl vždycky hrdý na své sebeovládání. Ale toto byl takový den, kdy tuto svoji schopnost spíš začínal proklínat.

Ano, možná by to měl udělat.

Natáhl ruku po popelníku, na chvíli ho dokonce zvedl a potěžkal v ruce, nakonec ho však stejně zase postavil na stůl. Náhradních dílů bylo málo. Polovina z těch prokletých monitorů už stejně nefunguje.

Zaslechl zvuk otvíraných dveří, prudce se na svém otáčecím křesle obrátil a uvolnil se, teprve když uviděl, že to je Net. Bylo to dost absurdní: ještě před pár týdny by takovéto neohlášené vniknutí do nejvyšší svatyně základny považoval za naprostý skandál. Ze všech, kdo doprovázeli kapitána Lairdovou, to byla právě mladá poušťářka, jež budila u Hartmanna a jeho mužů nejmenší důvěru. A přece se mu nyní náhle téměř ulevilo, že je to ona a ne žádný z jeho mužů. Během posledních dní mu jeho vojáci přinášeli jen samé Jobovy zvěsti.

Chvilí na ni hleděl a opět si marně kladl otázku, co se asi té tmavovlasé dívce honí v hlavě. Stála na jeho straně, o její loajalitu nemohlo být pochyb, ale způsob, jakým se kolem sebe rozhlížela, a zmatený, takřka vyděšený výraz, jež měla během posledních týdnů ve tváři takřka bez ustání, to vše Hartmanna znepokojovalo. Nikdy to nevyslovila, ba ani nenaznačila, a přece Hartmann věděl, jak málo se tu dívka cítí dobře. Neměla ráda tento nový a současně starý svět. Měla strach ze všech těch přístrojů, technických vymožeností a zbraní, hluku a hektičnosti, z celého toho ztraceného času, jež tento bunkr symbolizoval. Přitom by to vlastně mělo být právě naopak. Měl s Net jen velice málo společného, ale dost o ní mluvil s ostatními, aby se dozvěděl, jak vypadá život poušťářů. Net vyrostla ve světě sestávajícím jen z hrůzy a odříkání, z věčného boje o holé přežití a ze strachu z každého příštího dne. Bunkr v Eifelské vrchovině by jí tedy měl připadat jako hotový ráj se svými stěnami, zajištěnými dokonce i proti nukleárním zbraním, s dostatkem potravin, s bezpečností, kterou nabízel. Avšak každý pohled do jejích očí Hartmanna přesvědčoval, že je tomu spíš naopak.

"Máte nějaké zprávy od Charity?" zeptala se Net.

Hartmann lehce zavrtěl hlavou. Otázka ho nepřekvapila. Během posledních čtyřadvaceti hodin mu ji Net položila už několikrát. Kapitán Lairdová a její lidé byli nezvěstní. Poslední, co Hartmann od této skupiny slyšel, byl zkomolený signál SOS, jenž byl přerušen ještě dřív, než mohl být odvysílán až do konce. Nemohl zabránit tomu, aby se poušťářka o signálu dozvěděla, ale zamlčel ji, co to opravdu znamená.

Nebyla to žádná přímá zpráva, odeslaná kapitánem Lairdovou nebo někým z její skupiny, nýbrž jen automatický signál, kterým palubní počítač ohlásil zničení letadla. Což samozřejmě nemusí bezpodmínečně znamenat, snažil se v duchu uklidnit sám sebe, že je nutně po nich. Ale každopádně to nemůže znamenat, že všechno běží podle plánu.

Ještě jednou zavrtěl hlavou a pomalu se zase ve svém křesle otočil. Opět upřel pohled na nerovnoměrný vzorek netečných a slepých monitorů na stěně proti sobě. "Co tam k čertu dělají?" mumlal.

Nebyla to skutečná otázka, Net se proto ani nepokoušela o odpověď. Po několika vteřinách váhání obešla jeho psací stůl a zastavila se vedle velitele. Její pohled bloudil z jedné obrazovky na druhou. Hartmann využil posledních týdnů k tomu, aby vybudoval celý systém strážních kamer a minisatelitů, jenž mu umožňoval pozorovat nejen nejbližší okolí bunkru, nýbrž také části města. A tam venku se cosi dělo. Už několik dní vyvíjeli Moroni hektickou, nervózní aktivitu. Kluzáky přilétaly a odlétaly, byl přivážen a odvážen nejrůznější materiál, mravenci se objevovali a zase mizeli. Stále častěji se objevovaly na obloze kromě známých plochých disků i mnohem větší moronské lodě. Hartmann velice litoval, že se nemůže podívat i dál do centra města a zvláště pak na zmutované hnízdo v troskách katedrály. Neboť všechny dálkově ovládané sondy, které tam vyslal, byly zničeny dříve, než se dóm vůbec objevil na dohled, a Hartmann se neodvážil poslat tam jednoho nebo i několik mužů. Příliš dobře věděl, že by se už nevrátili.

Znovu se otočil k psacímu stolu a dotkl se tlačítka vysílačky. Chvilí trvalo, než se dočkal odpovědi. Jako všechno zde, byla i strážnice dole v hibernační komoře obsazena katastrofálně malým počtem lidí. Každý z nich musel dělat práci pěti lidí. Konečně i Hartmann mohl mluvit o štěstí, že se vůbec odpovědi dočkal.

"Zde poručík Steinberger, hibernační komplex," ozval se z reproduktoru zkrácený hlas.

"Hartmann," odpověděl Hartmann stroze. "Něco nového?"

"Ne," odpověděl Steinberger a Hartmann si v duchu takřka oddechl. "Nic. Za poslední čtyři hodiny jen devět."

Zamračeně, aniž by však řekl jediné další slovo, přerušil Hartmann spojení. V podstatě to věděl dávno, ale přesto se v něm stále ještě něco zdráhalo smířit se s tím, že ztratil skoro všechny svoje muže; všechny, kteří leželi v hibernačních tancích a čekali, až budou probuzeni, jakož i většinu těch, kteří byli vzhůru. Během prvních dní po jejich urputné, krátké a nesmyslné obraně proti Jaredům více než jedna třetina jeho mužů prostě odešla. Hartmann věděl, že všichni jsou nyní v Kolíně, a nejsou to již skuteční lidé, nýbrž cosi, čemu nerozuměl, co ho však do hloubi duše děsilo. Kapitán Lairdová se mu to pokoušela vysvětlit. Mluvila cosi o telepatii, o propojení jednotlivých vědomí v jakousi třetí, jinou kvalitu, ale nic z toho nepochopil. Snad nemohl, snad nechtěl. Avšak vše se v něm vzpíralo přiznat si, že by kromě světa, který znal, a kromě universa invazorů mohla existovat ještě nějaká třetí, neviditelná rovina bytí. Skutečností však zůstávalo, že jeho muži neustále mizeli jeden po druhém. Snad to ani nepřestane. Možná uplynou ještě dva týdny nebo dva měsíce, možná taky dva roky, než se i poslední z jeho mužů stane součástí onoho gigantického kolektivního vědomí, které si říká Jared a disponuje více než tisíci těl. Možná tam jednoho dne zamíří i on sám. Z té myšlenky ho zamrazilo. Znovu si v paměti vybavoval krátký rozhovor s Kylem a věřil tomu, co mu megaman řekl: že to není nic, čeho by se musel obávat. Není to ani smrt, ani proměna v něco naprosto cizího, ani ztráta lidství, jen spojení v něco nového, obrovského, spojení, jež nebere, nýbrž obohacuje. Ano, věřil Kylovi, ale viděl Jaredy. Viděl prázdný výraz jejich tváří, jakož i lhostejnost, s jakou přijímali osud; a to, co viděl, jej vedlo k tajnému rozhodnutí: při pravé kyčli měl pistoli s devíti náboji. Ten poslední má pro sebe.

Hartmann zapudil takovéto myšlenky a znovu se plně soustředil na obrazovky. Alespoň jedno se mu zdálo, že poznává: pokud není všechno to, co se kdy jako voják naučil, úplně k ničemu, pak tu sleduje přípravy k invazi.

To však bylo na druhé straně naprosto vyloučené. Počet Moronů, kteří během posledních dní dorazili do bezprostřední blízkosti Kolína, musel jít do deseti tisíců. A nahromadili zde dostatek zbraní, aby dokázali zpopelnit menší planetu. Představa, že toto všechno se děje jen proto, aby se vyrovnali s hrstkou odpadlých mravenců a jejich lidských spojenců, kteří neměli ani zbraně, byla prostě směšná.

"Kolik času jim ještě zbývá?" zeptala se Net.

Hartmann se zadíval na rudé číslice digitálních hodin, visících na stěně. "Necelých šestatřicet hodin," řekl.

Šestatřicet hodin. Na několik vteřin spočinula Net jako uhranutá pohledem na rudých číslicích. Pak se zeptala: "Uděláte to?"

Jako by znal odpověď na tuto otázku. "Myslím," řekl nakonec vyhýbavě, "že nehraje naprosto žádnou roli, jestli budu chtít, nebo ne."

"Na to jsem se neptala," řekla Net.

"Já vím," zavřel Hartmann. Kladl si otázku, jestli jí snad působí potěšení přivádět ho stále znovu do rozpaků. Současně však pochopil, jak je tato otázka neoprávněná, a v duchu se Net omlouval. Nebylo otázkou, jestli by to udělal on. Otázka, která Net zneklidňovala, byla spíš ta, jestli by to ona udělala. Kdyby řekl ano, sňal by tím z ní část její odpovědnosti. A nehraje vůbec roli, že to nebude Net, jejíž prst stiskne tlačítko.

Odkášlal si a počkal, až Net zareaguje a podívá se na něho, a teprve pak pokračoval pevným hlasem: "Ano. Udělám to. A řeknu vám, proč. Nehraje vůbec žádnou roli, jestli tím zabiju kapitána Lairdovou a ty druhé, nebo ne. Jestli to dokázali, pak budou v bezpečí, až raketa udeří. Pokud to nedokázali, pak zemřeme tak jako tak všichni - a je jedno, jestli o pár dní dříve nebo později."

Net neřekla nic, ale oba věděli, že to není pravda. Jenom hrál svou roli. Bylo úplně jedno, jestli půjde o několik dní, let, nebo jen hodin - co mělo skutečně význam, bylo jen to, že by to byl právě on, kdo by je zabil, a nikoli hvězdná bomba Moronů.

Netina otázka byla stejně špatně postavená. Nebylo vlastně vůbec třeba, aby to udělal. Stačilo jen, aby nechal věcem dohodnutý průběh. Ještě šestatřicet hodin a počítač na dálku předá signál druhému v zařízení, vzdáleném stovky kilometrů odsud, a jeho výhradně jen automaticky řízená elektronika krátce po sobě odstartuje čtyři rakety ICBM, které už osmdesát let čekají na použití. Hartmann ani na vteřinu nezapochyboval, že budou ještě fungovat. Čtyři rakety jsou zoufale málo, ale přece jen víc než dost, aby svými čtyřmi vysoce ničivými hlavicemi proměnily moronskou Černou pevnost v pouhý radioaktivní mrak.

Při té představě na něho padl zvláštní pocit, nejen strach, nýbrž jakási představa, že se dopouští rouhání. Svět atomových bomb zanikl před půlstoletím a on přece nemá právo znovu oživovat byť jen jedinou částičkou tuto ztracenou minulost právě v jejím největším šílenství. Musel si klást otázku, zda se vůbec oni všichni nějak poučili z toho, co se jejich světu přihodilo.

Znovu se setkal s Netiným pohledem a četl v něm stejnou otázku. Prudce a takřka polekaně se odvrátil. Potom se podíval na displej digitálních hodin. Zbývá ještě...

3

"...pětatřicet hodin a necelých padesát minut," řekla Charity a znovu si přehrnula rukáv přes hodinky.

"Co prosím?" zeptal se Stone.

"Říkám: ještě necelých šestatřicet hodin," odpověděla Charity, "než Hartmann odstartuje svoje rakety." Po přesně odměřené pauze pak dodala: "Takže jestli je tu ještě něco, co jste nám zapomněl říci, Stone, měl byste si pospíšet."

Stone se na ni zadíval s rozhořčením, které nebylo hrané. "Myslel jsem, že alespoň vy jste pochopila, že stojím na vaší straně, kapitáne Lairdová."

Charity mu neodpověděla a Stone pokračoval stejně vyčítavým tónem.

"Toto celé byl přece můj nápad, na to jste už zapomněli?"

"Nu ano..." řekl Skudder pochybovačně.

"Ponech mu tu čest," poznamenal Gurk jízlivě. Demonstrativně se ohlédl. "Po všem, co se dosud přihodilo, bych řekl, že to byl pěkně svinský nápad. Divže jsme na něj nezašli."

"Chyba," řekl Skudder klidně. "My jsme přece na něj zašli, maličký."

"Přestaňte," řekla Charity ostře. Ani ne tak proto, aby ukončila hádku mezi těmi dvěma, stejně nebyla myšlena vážně. Ale téma jí bylo nepříjemné. Kdo by si rád povídal o své vlastní smrti?

Gurk se už chystal k odpovědi, pak ji ale pro jistotu polkl, zatímco Charity dvěma třemi rychlými kroky prošla kolem něho a Skuddera, aby se zase připojila k Frenchovi.

French stále ještě trochu kulhal; zřejmě se při svém pádu přece zranil trochu víc, než se dosud domnívala. Pohled na něho ji prudce píchl u srdce. Vždyť to vlastně byla úplně zbytečná nehoda, která se vůbec nemusela stát. Ani se neodvažovala pomyslet na to, co by se bylo stalo, kdyby se French skutečně vážně zranil.

"Je to k tvým lidem ještě daleko?" zeptala se.

Napodobenina hmyzí hlavy se na ni zahleděla, odpověď však přišla teprve po delším zaváhání, příliš dlouhém na to, aby zcela skrylo Frenchovu hrůzu. "Daleko ne," řekl French. "Ale nevím, jestli to dokážeme."

"Jak to?" zeptala se Charity znepokojeně. Úplně automaticky zvedla oči a zahleděla se dopředu, kde se chodba opět asi po desítkách kroků rozdvjovala.

Zdálo se, že French uhodl její myšlenky, protože vzápětí udělal moronské zamítavé gesto a řekl: "Tady dole jsou mravenci jen málokdy. Ale musíme přes Mrtvou zónu."

Charity se ho neptala, co myslí pojmem Mrtvá zóna. I tak byla komunikace mezi Frenchem a nimi dost obtížná. French mluvil tak podivnou angličtinou, že kolikrát mu dokázala porozumět jen s obtížemi. Měl slovní zásobu jako někdo, kdo vyrostl v naprosto odlišném prostředí; používal sice stejná slova jako oni, ale dost často znamenala něco jiného.

Chtěla mu říct nějakou uklidňující hloupost, ale právě v tu chvíli se podlaha pod jejich nohama sice lehce, avšak citelně zahoupala; o chvíli později zaznělo tlumené zahřmění.

"Co to bylo?" zeptal se Skudder vyděšeně. Charity zůstala stát, zvedla hlavu a naslouchala. Hřmot dozníval jen pomalu, podlaha se už netrásla. Ale ona takové zvuky už slyšela dost často, aby nevěděla, co znamenají.

"Exploze," zamumlala.

"Vypadá to, jako by naši přátelé měli nějaké problémy," řekl Gurk.

Skudder si vyměnil s Charity tázavý pohled. "Lesster?"

"Jeden muž proti posádce celé kosmické stanice?" Charity zavrtěla hlavou. Jestliže je to, co všichni jen tuší, pravda, pak je Lesster víc než jen jeden muž. Pravděpodobně je takřka nemožné ho zabít. A přesto... Stojí proti tisícům protivníků.

"Předpokládám, že je celkem slušně zaměstnává," řekl Skudder s úšklebkem. "Alespoň by se tím vysvětlilo, jak je možné, že jsme ještě naživu."

Charity se k odpovědi ani nedostala, neboť stanici otřásla druhá, mnohem silnější exploze. A chvíli nato jim k uším dolehlo vysoké pronikavé pískání, až bolestivě protáhli obličej. Zřejmě moronské poplašné sirény.

Obrátila se s povzbudivým gestem na Frenche. "Pojďme dál," řekla. "Dokud jsou zaměstnání jinde, máme šanci."

Znovu litovala, že nevidí pod maskou jeho obličej, protože i nyní French zaváhal. Ale pak se rozhodl, rychle obrátil a dál kulhal chodbou.

Výtí sirény stejně jako chvění podlahy utichlo, stále jim však ještě v uších doznívalo temné dunění. Charity si už nebyla vůbec jistá, jestli to, co slyšela, byla opravdu exploze. Nebylo to poprvé od chvíle, co se svěřili Frenchovu vedení v tomto bizarním labyrintu, kdy pocítila ledové mrazení - současně s dotírající otázkou, co to invazori z Moronu s touto velikou vesmírnou stanicí udělali. Stanice se děsivě proměnila. Umělý svět ve výšce šestatřiceti tisíc kilometrů nad zemským povrchem, v němž se pohybovali, jako by nebyl utvářen jen dvěma, nýbrž hned šesti různými kulturami. Samotné orbitální město jí připadalo v prvním okamžiku takřka beze změny, neboť jeho noví uživatelé na jeho základní konstrukci nic neměnili - chodby a místnosti byly rozčleněny právě tak jako před invazí, výtahy a vzduchová ventilace byly také na známých místech, dokonce i drobné štítky vedle dveří, jež měly neznalému návštěvníkovi orbitálního města pomoci, aby v jeho nekonečných chodbách nezabloudil. Ale to byl jen počáteční klam. Na zdánlivě důvěrně známých chodbách stály cizokrajné stroje; Charity jímala závrat při pohledu na šílené výplody techniky, která si podmanila a zpusťovala půl Mléčné dráhy a jejíž funkční princip se neodvažovala ani odhadnout. A hned vedle pak objevila další přístroje, které vypadaly tak primitivně, jako kdyby je sestavilo dítě z náhodně vybraných náhradních dílů. A zase další předměty, které vypadaly smysluplně a současně jednoduše, ba v podstatě až primitivně. A mnohé přístroje vypadaly jako naprosto šílená kombinace mechanických a živých komponentů.

Stěny mnoha chodeb byly pokryty něčím, co Charity připomínalo obrovskou královninu síť v kolínském dómu - bylo to předivo z šedých, lepkavých vláken, ve kterém se tu a tam nacházely velké, pulzující zámotky, které jako by se pohybovaly. Charity si všimla, že French si dává velmi záležet, aby se těchto zámotků nedotkl.

"Tam vepředu." French pohybem ruky ukázal dopředu na dveře, které Charity uviděla teprve na druhý pohled, protože byly skoro úplně skryty pod šedivou pavučinou. "Myslím, že v této komoře najdeme vzduch. Ale nejsem si jistý. Když jsem tu byl naposledy, bylo to... jiné."

"To ti rád věřím," řekl Gurk. "Jinak bys tu pravděpodobně sotva byl."

Charity se na něho nechápavě podívala, Gurk ukázal rukou kamsi na konec chodby a téměř nezávazně konverzačním tónem pokračoval: "Tamhle ti by pravděpodobně proti tomu něco namítali."

Charity, Skudder a stejně French se prudce jako na povel obrátili a zahlédli tři či čtyři šestiúhé postavy, které se právě objevily v nejbližším ohbí. Moroni byli pravděpodobně překvapeni stejně jako Charity a její průvodci; nicméně díky Gurkově hloupé poznámce měli snad o jednu či dvě vteřiny náskok, aby překonali překvapení - s tím výsledkem, že hned zahájili palbu.

Charity měla ještě dost času, aby se vrhla stranou a Gurka přitom strhla s sebou. Vzápětí se pak kolem nich prohnala hotová smršť jasných blesků, tlustých jako tužka. Skudder se se zaklením vrhl na druhou stranu, nešikovně narazil do stěny a upadl na zem. Tento nechtěný pád mu zřejmě zachránil život, neboť jen o zlomek vteřiny později se tam, kde stál předtím, rozžhavila kovová stěna pod nárazy čtyř či pěti laserových paprsků jasně do ruda. Stone s neuvěřitelnou chladnokrevností zaklekl, zvedl svojí zbraň a opětoval palbu. Minul cíl stejně jako Moroni, avšak nečekaný odpor alespoň zbrzdil útok čtyřrukých o nezbytně důležitý okamžik.

Avšak pravděpodobně to byl opět French, jehož zásah přinesl konečné rozhodnutí. Mravenci si totiž nepočínali se zbraněmi tak bezohledně jako jindy, zřejmě proto, aby neohrozili svého domnělého kamaráda. A French bez váhání jejich ohleduplnosti využil. Zatímco se Charity ještě zoufale válela po zemi, aby se vyhnula laserovým paprskům, zvedl French svoji harpunu, s ledovým klidem zamířil a stiskl spoušť. Jeden z Moronů se zapotácel nazpět, upustil zbraň a všema čtyřma rukama uchopil dlouhý ocelový šíp, který mu trčel z hrudního krunýře. Pak se zhroutil k zemi. Ostatní chvíličku zaváhali. Hleděli naprosto zmateně na Frenche, který už mezitím hbitými prsty vkládal do své zbraně další šíp. Jakkoli byla tato pauza krátká, stačila. Charity se rychlostí blesku otočila, strhla z ramene pušku a stiskla spoušť. Také Skudder zahájil palbu. Nikdo z nich neměl čas skutečně zamířit, avšak jejich zbraně se ukázaly být mnohem účinnější než lasery Moronů. Světlo zelené laserové paprsky explodovalo na stěně za mravenci, kteří vzápětí vzplanuli prudkým plamenem. Žár byl tak intenzivní, že i sama Charity ucítila jeho horký dech a French dokonce bolestivě vykřikl a zapotácel se dozadu. Z gumové kůže jeho převleku stoupaly na několika místech šedé obláčky kouře. Chitinové krunýře Moronů však vzplanuly okamžitě a s pronikavým jasným hořely.

Charity si držela levou paži před obličejem a mhouřila oči. Opačný konec chodby se proměnil v peklo z bílého žáru a zmítajících se stínů. Roztavený kov tekł po podlaze, plameny olizovaly šedé pavučiny pokrývající stěny i strop. S náhlým zděšením si Charity uvědomila, že ona i Skudder mají pušky nastavené na maximální výkon. Nedbalost, která pro ně mohla být v tomto prostředí téměř smrtelná. Nacházejí se přece ve vesmírné stanici a za mnohými ze stěn, kolem kterých procházejí, není nic víc než vzduchoprázdny šíř vesmír.

Vtom se pod ní cosi pohnulo a pak zaslechla přidušený hlas, který volal něco, čemu nerozuměla. Polekaně se

zvedla a tu si teprve všimla, že napůl pod sebou pohřbila Gurka.

"Zatracené, chceš mě zabít?" zasupěl Gurk.

"Vlastně bych tě měla zabít, ty idiote. Ten tvůj žertík nás málem všechny stál život, je ti to jasné?"

Naštvaně se napřímila, chytila Gurka za ruku a postavila ho na nohy tak hrubě, až trpaslík bolestně vyjekl.

"Však se nic nestalo, tak co?" odmlouval Gurk.

Charity ho však ignorovala a rychle přehlédla Stonea a Skudderu. "Je někdo raněn?" zeptala se.

Skudder hned zavrtěl hlavou, zatímco Stone se nejistě napřimoval a skoro užasle hleděl na zbraň ve svých rukou. Charity ho změřila dlouhým, pátravým pohledem. Všichni byli dost nervózní, ale Stone musel být událostmi uplynulých hodin vystaven takovému psychickému tlaku, že to bylo až nepředstavitelné. Předsevzala si ponechat si ho na očích i nadále a otočila se k Frenchovi.

Jeho mravenčí kostým se ještě tu a tam vzdouval; na jeho gumové pokožce naskákaly puchýře a jinde se objevily velké, ošklivě seškvařené skvrny. "Jsi v pořádku?" zeptala se.

French v prvním okamžiku vůbec nereagoval, jen dál jako uhranutý hleděl na konec chodby. Horko již polevilo, ale stěny stále ještě žhnuly a ze zuhelnatělých chitinových krunýřů vyšlehávaly malé žluté plamínky.

"Neboj se," řekla Charity. "Jsou mrtví."

French však dál zíral na moronské bojovníky. Zvedl ruku a masíroval si bolavou levou paži, aniž by ten pohyb snad sám registroval. "Jeden chybí."

Charity se na něho tázavě zadívala.

"Jednoho jsem zabil," řekl French. "A tam leží jen tři."

"To jsou celkem čtyři," odpověděla Charity. "No a co?"

"Bylo jich pět."

"Jsi si jistý?" zeptal se Skudder vylekaně. "Viděl jsem jenom čtyři."

"Já taky," přidal se Stone.

French však umíněně vrtěl hlavou. "Bylo jich pět. Jsem si docela jistý. Jeden musel uniknout."

Skudder zamumlal kletbu a nasál spodní ret mezi zuby. Stone zbledl. Gurk raději neřikal vůbec nic a přikrčil se pod Charitiným pohledem jako spráskaný pes.

"To znamená, že tu za chvíli budou," řekla Charity klidně. S jedovatým pohledem do strany pak dodala: "Mockrát děkuji, Gurku."

Gurk otevřel pusu, aby odpověděl, ale Charity mu rázným gestem utřela slovo. "Vyříkáme si to později," poznamenala. Potom se obrátila znovu na Frenche. "Tak honem."

French na ni dál zíral, a třebaže mohl vidět jen nehybnou mravenčí masku, vycítila jeho neskonalý úžas. "Ale kam?"

Charity ukázala hlavní své zbraně na dveře, za kterými se nacházel jejich původní cíl. "K vašim lidem. Napřed to ale vyřídíme tady. Rychle!"

Poslední slovo řekla schválně řízným, velitelským tónem. Ať už chtěl French říci cokoli, nyní se poslušně obrátil a dlouhými kroky se rozběhl ke dveřím jako první.

Horko bylo tak obrovské, že se jim to skoro ani nepodařilo, ale alespoň v jedné věci měli štěstí: dveře nebyly zamčené a jejich mechanismus fungoval stále stejně spolehlivě a rychle jako před padesáti lety. Se sotva slyšitelným zabzučením se těžká pancéřová deska odsunula stranou a uvolnila vchod do místnosti nepravidelného tvaru, kolem jejichž stěn bylo tolik různých skříní a regálů, že tam pro pět lidí ani nebylo dost místa.

Charity vstoupila do komory jako poslední, avšak dveře nezavřela. Pokynula Skudderovi, aby hlídal chodbu. "Rychle," řekla pak Frenchovi. "Nemáme moc času."

"Máme dokonce ještě míň času, než si myslíš," řekl Skudder ode dveří. "Už jsou tu."

Charity se protlačila kolem Frenche a bez vybírání otevřela jednu skříň. Byla nacpaná věcmi, které ztratily svůj význam už před půlstoletím: nářadím, náhradními díly, technickým příslušenstvím a bateriemi, kusy šatstva a balíčky s potravinami. Bylo to tak, jak se domnívala - byli v jednom ze starých skladů, kterých bylo při okrajích stanice vskutku mnoho. Koneckonců mělo orbitální město více než dvě stě stálých obyvatel a bylo dostatečně vybaveno, aby v případě nouze vydrželo bez zásobování celý rok.

Zatímco Charity procházela rychle od jedné skříně k druhé a otvírala je, aniž by však našla něco, co by jim v tuto chvíli mohlo nějak pomoci, snažil se French s Gurkovou pomocí sundat z jednoho regálu jednu z mnoha neohrabaných ocelových láhví, natřených signální žlutí; rezervní nádrže na plnění kyslíkových lahví, patřících k oděvu strážního personálu. Byly mnohem těžší a nemotornější než ty malé moderní, znovu plnitelné obaly a obsahovaly zásobu vzduchu, stačící sotva na dvě hodiny.

Charity na ně chvíli hleděla a pak ji napadlo, jak se asi musí French nadřít, aby jednu takovou láhev zvedl. Musela se ho zeptat, jak pro všechno na světě může dokázat dovléci takovou tíhu až ke svým lidem.

"Normálně nechodím až tak daleko do Těžké zóny," odpověděl French. "A víc než jedné taky není třeba."

Riskoval tedy svůj život, jen aby získal zásobu kyslíku na dvě hodiny? Charity byla víc než jen trochu zmatená, avšak dál důkladně zkoumala obsah komory. French s Gurkem mezitím nachystali čtyři neohrabané láhve vedle vchodu. French zcela zjevně bez jediného slova předpokládal, že mu s dopravou jeho kořisti pomohou.

Za posledními dvěmi, které otevřela, konečně Charity našla, co hledala: pěkně v řadě tam za sebou leželo na tucet stříbřitých vakuových skafandrů. Nebyly to skutečné skafandry pro astronauty, nýbrž jen stříbrnou a hliníkovou vrstvou opatřené overaly, schopné člověka ochránit před kosmickým mrazem anebo přímým slunečním zářením nanejvýš tak dvě nebo tři hodiny.

"Ať už tam děláte cokoli," řekl Skudder ode dveří, "pospěšte si. Venku se něco chystá."

Charity k němu vrhla ustaraný pohled, pak rychle vzala ze skříně jeden oblek, otevřela ho a rychlým pohybem se do něj nasoukala. Stone ji přitom sledoval vytřeštěnými očima, zatímco na Gurkově čele přibýlo ještě víc vrásek. French opět přistoupil k regálu, tentokrát ho ale už nezajímaly kyslíkové láhve; jeho rychlé prsty hrábly o přihrádku níž. Po chvíli našel, co hledal. S úlevným oddechnutím vytáhl z poličky jakousi smotanou fólii, rozprostřel ji před sebou na zemi - a vyrazil ze sebe zklamaný výkřik. Beze slova zíral na plastický pytel před sebou, pak se náhle obrátil a znovu přistoupil k polici. Tentokrát se v ní přehrabával s divokostí takřka panickou. Po nějaké chvíli našel další dvě umělé fólie, které okamžitě vyřval z police a roztáhl, div je neroztrhl. Ne, že by to nějak mohlo vadit - Charity viděla, že látka je stejně na mnoha místech potrháná. Jen nemohla pochopit, co tím asi French zamýšlí. Samozřejmě znala účel těchto fólií: když se nafoukly, tvořily cosi na způsob miniaturní náhradní kosmické lodi; vzduchovou bublinu, ve které se dopravuje zboží buď z nákladní lodě na stanici nebo opačně, aniž by muselo být vystaveno vzduchoprázdnému prostoru. Ale tady vevnitř přece nebylo nic, co by chtěli vzít s sebou.

"Co se stalo?" zeptala se znepokojeně, Frenchovo mlčení ji děsilo a jeho chování vyjadřovalo nejen zděšení, ale bezmeznou hrůzu.

"Ne... nemůžeme zpátky," řekl.

"Zpátky? Kam?"

"Zpátky do Úkrytu," mumlal French. "Jsou... jsou poškozené. Podívejte se sama." Třesoucí se rukou ukazoval na díry v plastické fólii. "Mám u sebe sice lepidlo, ale to nestačí. Mu...musíme se pokusit najít nějaké jiné."

"Ale na co?" zeptal se Stone.

French na něho polekaně pohlédl. "Musíme do Úkrytu," opakoval nejistě. "Mrtvá zóna. Ne...nemůžeme ji projít bez ochranných oděvů."

"Ochranných oděvů?" Charity se skoro až zasmála. Potom pochopila. "Ta mrtvá zóna, to je oblast bez vzduchu?"

"No a?" zeptal se Stone zmateně. Podíval se na otevřenou skříň s vakuovými obleky. "Na co ty věci potřebujeme?"

"Zemřeli byste tam," řekl French. "Můj oblek je sice poškozený, ale snad to zvládnu. Vy ale ne. Je to příliš daleko. Nikdo nedokáže na tak dlouho zadržet dech."

"To přece není třeba," začal Stone, "my..."

Charity ho nevrlým gestem napomenula, aby mlčel. "Ten Úkryt," řekla, obracejíc se na Frenche. "To je to místo, kde žijí tvoji lidé, že? Leží někde mimo stanici?"

"Za Mrtvou zónou," přikývl French.

"Popiš ho," dožadovala se Charity. "Jak to tam vypadá?"

French udělal bezradný pohyb. "Je to... Mrtvá zóna," opakoval zmateně. "Není tam žádný vzduch a je tam zima. Pavouci tam nikdy nechodí."

Charity to vzdala. Nemělo skoro vůbec smysl chtít diskutovat o věcech, pro které neměli stejná slova. Ale věřila, že už snad aspoň tuší, čemu French říká Úkryt.

Pomalou se otočila kolem dokola a rozhlédla se. Nyní proklínala fakt, že se kdysi nezajímala víc o architekturu orbitálního města. Ale nemohla přece tušit, jak to bude pro ni jednou důležité. Na druhou stranu jí pravděpodobně nezbývalo než spolehnout se na to, že ji její vzpomínky neklamou.

"Jestli je to tak, jak si myslím," řekla, "pak bych mohla mít pro naše čtyřruké přátele malé překvapení." Rukou rychle máchla směrem ke skříně. "Rychle - oblečte si to. A pospěšte si."

"Vskutku rozumná slova," zavolal Skudder ode dveří a přikřivil se před oslnivým laserovým paprskem, který rozpálil ocel nad jeho hlavou doběla.

4

Vytí poplašných sirén Hartmanna vytrhlo ze spánku, do kterého teprve před půlhodinou upadl. Digitální hodiny na videostěně ukazovaly něco před čtyřicetou hodinou, když předal v centrále službu jednomu z mála mužů, kterým ještě mohl důvěřovat, a odešel do svého soukromého bytu. Byl předtím téměř třicet hodin na nohou, Přesto mu trvalo dlouho, než usnul.

O to hůř se mu nyní probouzel. Dvoupokojový byt, který Hartmann už několik týdnů obýval, patřil dřív Kramerovi; Hartmann jej používal ani ne tak proto, že byl z celé pevnosti vůbec nejluxusnější, spíš proto, že byl hned vedle velitelské centrály. První sekvence poplašného vytí ještě docela nedoznaly, když už Hartmann opět rozrazil dveře a dvěma dlouhými kroky se ocitl za zády službu konajícího vojáka. Pohledem přeletěl po monitorové stěně a se zběžným spěchem spočinul chvíli na každé jednotlivé obrazovce. Nic se na nich nezměnilo. Setnulo se a kamery ukazovaly přízračně zelenorudé infračervené obrázky. Kromě barev se však scénérie nijak nelišily od těch, které Hartmann předtím sledoval celý den. Moroni stále vyvíjeli stejnou záhadnou činnost; nikde neviděl nic, co by mohlo být příčinou poplachu.

"Co se děje?" zasípal. "Proč ten poplach?"

Asi vteřinu marně čekal na odpověď, než pochopil, že pozornost službu konajícího důstojníka není upřena na obrazovky, nýbrž víceméně pouze na malou vysílačku na jeho psacím stole. Jediným skokem se ocitl u něho, avšak neřekl jediné slovo, jen si muže změřil tázavým pohledem. Voják s ustaraným obličejem ukázal na reproduktor. Hartmann se zaposlouchal.

V první chvíli mu činilo potíže zvuky identifikovat. Vysílání bylo velice tiché a zdálo se, že se skládá ze samých nesmyslných zvuků a hluků. Pak rozeznal výkřiky, tříštění skla, tlumené výbuchy a hřmot a jiné zlověstné zvuky, které

však v první chvíli nedokázal nikam zařadit.

"Hibernační tanky?" zašeptal.

Důstojník přikývl. "Poplach byl vyvolán právě tam," potvrdil. "Ale nemám spojení s hlídkou. Nehlásí se."

Hartmann znovu vrhl rychlý pohled na nástěnné monitory. Obraz na nich byl stále beze změny, přesto však měl nyní velitel již zcela konkrétní představu, co se v obou spodních podlažích pevnosti odehrává.

"Mám tam poslat zásahovou jednotku?" zeptal se důstojník.

Hartmann okamžik přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. "Ne. Ale vypněte ten poplach."

Muž poslechl. Po ohlušujícím, nervy drásajícím kvlení připadalo Hartmannovi náhlé ticho ještě nepříjemnější. Přesto zněl jeho hlas klidně a neprozrazoval nic z jeho skutečných pocitů, když vydával další rozkazy. "Vzbudte všechny muže. Ať zůstanou v poplachové pohotovosti, ale zatím nic nepodnikají." Otevřel zásuvku, vytáhl z ní pouzdro s pistolí a připnul si ho. "Půjdu dolů a podívám se na to."

Důstojník udělal pohyb, jako by se chtěl zvednout ze židle, ale Hartmann odmítl. "Půjdu sám," řekl.

5

Poslední salva odehnala Skuddera z jeho stanoviště u dveří. Skudderův zuřivý odpor a horko venku v úzké chodbě, jejíž stěny byly neustále rozžhavené výstřely z laserové pušky, dosud udržovaly mravence ve slušném odstupu. Nyní se však již zřejmě začali na svůj cíl zastřelovat. Charity ani při nejlepší vůli nedokázala pochopit, jak mohl Skudder tak dlouho vydržet proti tak zdrcující přesile. Venku na chodbě muselo ležet na tučet zabitých mravenců, mnohé z nich musel zabít už jen ten nesnesitelný žár. Dokonce i zde uvnitř bylo již takové vedro, že se sotva dalo dýchat. Jediný důvod, proč dosud ještě nebyli jednoduše zlikvidováni, byl ten, že tito moronští válečníci nebyli ani z poloviny tak inteligentní jako jejich bratři, které poznala Charity na Zemi. Ti dokázali jinak zacházet se svými zbraněmi a reagovali rychle a precizně jako roboti. Kdyby to Charity nevěděla, pak by přísahala, že nemá co do činění s myslivci jedinci, nýbrž s cvičenými zvířaty, která se slepě ženou vstříc smrti, jak jim to někdo přikázal.

Bez míření vystřelila dveřmi ven do chodby a znovu se obrátila k Frenchovi, aby mu pomohla s oblékáním skafandru. Počínal si přitom všelijak, jen ne šikovně. Na Charitin příkaz sundal přilbu, avšak téměř úzkostlivě si ji tiskl na prsa, zatímco Charity se naposledy pedanticky přesvědčila, jestli jsou všechny uzávěry jeho obleku skutečně utěsněny. Se Stoneovou pomocí připevnila Frenchovi na záda jednu žlutou kyslíkovou láhev a připojili i hadičky. French se potácel pod tou tíhou, a třebaže mu činilo značné potíže, aby na sobě nedal nic znát, cítila Charity, že je už skoro u konce se silami. Jeho řeči o těžké zóně jí stále nešly z hlavy. Zřejmě všude na palubě kosmické stanice nevládne stejná gravitace. Pokud se French narodil a vyrostl v oblasti s výrazně menší přitažlivostí, pak musí mít pocit, že nese na zádech tunovou zátěž. Sama už začínala tíhu kyslíkové láhve na zádech pociťovat dosti nepříjemně.

"Teď se nelekni," řekla a dotkla se tlačítka na malém přístrojovém pásu jeho obleku. French se ze všech sil snažil ovládat, ale přesto sebou trhl, když se z nárameníků jeho oděvu vysunula průhledná přilba z umělé hmoty a nafoukla se do podoby polokoule. Zřejmě takový oblek ještě nikdy předtím neviděl.

Pak se přesvědčila o tom, že také Gurrův a její vlastní obleky jsou dobře uzavřené a pro jistotu vrhla poslední pohled ke dveřím. Skudder jí gestem naznačoval, aby si pospíšili, a současně vypálil další dávku do chodby. Vzduch se venku za dveřmi chvěl žárem. Skudder už ani nepálil proti útočícím, prostě jen udržoval bariéru nepřekonatelného žaru mezi útočníky a jejich útočištěm. Ale tak hloupí, aby dříve či později nepřišli s ochrannými oděvy a těžkými zbraněmi, určitě Moroni nejsou.

Charity dala Stoneovi, Gurrkovi a Frenchovi kývnutím znamení, aby odstoupili od zadní stěny místnosti, zvedla zbraň a namířila na jisté místo mezi dvěma zahnutými ocelovými nosíky. Zbraň, nastavená na nejužší paprsek a současně na maximální výkon, se se zeleným zářením, syčením a mohutným jiskřením zakousla do železa; sice rychle, ale ne tak rychle, jak Charity doufala. Stěna byla z oceli o síle dvou centimetrů. Dokonce i těžká laserová zbraň by potřebovala aspoň čtvrt hodiny, aby vyřezala dostatečně veliký otvor. A to ani nevěděla, jestli to vůbec má nějaký smysl. Co když Moroni orbitální město změnili ve větší město, než se domnívá? Co když za touto zaoblenou stěnou není prázdný prostor, nýbrž další sál, plný po zuby ozbrojených mravenčích válečníků, kteří jen čekají, až...

Náhle laserový paprsek pronikl do prázdna. Zaznělo jasné zasyčení a pískot; pak jako by cosi uchopilo plamen a vysálo jej do prázdna.

Charity pohnula paprskem trochu doleva a začala násilně prorážet otvor rozšiřovat. Syčení se změnilo v hlučné prskání a místnost se naplnila pohybem, jak proud vzduchu počal rvát všechno, co nebylo vyslovené příliš těžké, nebo nebylo nějak připevněno.

"Sakra, co to děláš?" zavolal Skudder ode dveří.

Charity na chvíli pustila spoušť a pohlédla ke dveřím. Proud vzduchu začal vysávat kouř a plameny z chodby, takže Skudder neviděl téměř nic. A náhle se u dveří rozsvítilo červené varovné světlo a těžké pancéřové dveře se začaly automaticky zavírat.

Charity se obrátila, jedním skokem se ocitla vedle Skuddera a vrazila těžkou kyslíkovou láhev do dveřního otvoru. Dveře do ní narazily a vydaly zvuk, jako když těžký kovářský perník dopadne na kovářskou. K praskání plamenů a syčení rychle unikajícího vzduchu se přidružilo ještě bolestné nařikání přetíženého elektromotoru. O něco později začal stoupat šedý kouř z ventilačního otvoru vedle dveří.

Skudder ji nechápavě sledoval. "Co to vyvádíš?" řekl užasle.

Charity mu gestem naznačila, ať je zticha, a pozorně se zahleděla ven do chodby. Kouř a plameny se rozrostly v hotový orkán, jenž proletěl dveřmi s hlasitým vytím a takovou silou, že měla Charity co dělat, aby to vydržela. Se zatajeným dechem čekala jednu, dvě, tři vteřiny; vzápětí se pak z chodby ozvaly několikrát rychle po sobě tupé údery. Charity si slyšitelně oddechla. Nouzová mechanika zřejmě funguje ještě stále stejně spolehlivě jako před půlstoletím.

Počítač hermeticky uzavřel všechny dveře a celý prostor kolem netěsnící místnosti. Proud plamenů, vibrujícího kouře a sazí vydržel ještě chvíli a pak vyletěl dírou ven. Zář plamenů venku potměněla a pak docela zhasla.

Skudder uznale zvedl obočí, když pochopil, co udělala. "Uhasilas mi ohýnek," řekl přehnaně vyčítavě. Potom se napřimil a opatrně vyhlédl ven do chodby. "Všechno je jasné," dodal s úšklebkem. "Mravence jsi taky vyřídila."

Úsměv mu však zmrzl na rtech, když zahlédl pohled, který na něho Charity vrhla. Charity sama byla poněkud zmatená - znala dostatečně Skudderův sklon k sarkasmu a věděla, že jeho cynismus je přehnaný a vlastně vůbec ne míněn vážně. Přesto cítila jakési podráždění, ba téměř hněv. Dost možná se jí smrt příliš intenzivně dotýkala, než aby o ní dokázala ještě žertovat. Rychle se obrátila a znovu zaměřila pozornost na narušenou stěnu. Její laserová puška dál vrhala zelený plamen proti oceli a tavila ji. O něco později se k ní připojil i Skudder a rozšiřoval otvor opačným směrem.

Přesto potřebovali dobrých patnáct minut, aby do stěny vyřezali díru, která by byla dost velká na to, aby se jí dalo pohodlně projít. Každou chvíli museli práci přerušovat, aby nechali zbraně vychladnout anebo dopřáli oslněným očím trochu úlevy. Hlaven laserové pušky už málem Charity hořela v ruce, když se konečně asi metrový ocelový plát odlomil od stěny a nehučně vypadl ven. Pohled na kontrolku nabíjení jí prozradil, že baterie už fungují sotva na deset procent. S těmito zbraněmi už toho moc nenastřílejí.

Dopřála si luxus zavřít na několik vteřin oči a nemyslet vůbec na nic, potom se obrátila k Frenchovi a řekla: "Oukej. Vy půjdete první."

French na ni dál tupě zíral. Jeho bledá umrlčí tvář vypadala pod průhlednou plastikovou helmou hrozně maličká a ztracená. Něco řekl. Jeho rty se pohnuly, avšak Charity neslyšela ani nejmenší zvuk. Teprve pak si uvědomila, že nyní je zde uvnitř kosmické vakuum, a proto nemůže být vůbec nic slyšet.

Zapnula vysílačku v přilbě a ukázala Frenchovi, aby ji napodobil. "Jděte napřed," řekla ještě jednou. "Vy znáte cestu."

Ve Frenchových očích zaplanula panika a Charity dodala s nuceným optimismem v hlase, který sama nesdílela: "Nebojte se. Nic se vám nemůže stát."

"To... to je Mrtvý svět," koktal French. "My... my všichni půjdeme na Zemi. Buď zmrzeme, nebo shoříme."

"Nic takového se vám nestane," ujistila ho Charity. "Tyto obleky jsou bezpečné. A my na vás budeme dávat pozor." Povzbudivě se usmála. "My jsme zvenčí, už jste zapomněl?"

Charity si nebyla jistá, jestli jí French skutečně uvěřil, nebo jestli to bylo jen ze zbožné úcty vůči cizincům, které zřejmě stále ještě považoval za něco jako bohy nebo přinejmenším nadlidi, každopádně to ale zapůsobilo. French se uklidnil. Byl stále ještě nervózní, avšak v jeho pohledu už nebyla panika. Učinil váhavý krůček k otvoru ve zdi a zvedl ruce. Pomalu prostrčil hlavu a horní polovinu těla proraženou dírou a teprve v poslední chvíli ho Charity zadržela, když si uvědomila, jaké chyby by se málem dopustili.

"Počkejte," řekla. Když se pak na ni French polekaně zadíval, naznačila mu totéž ještě jednou gestem a rychle přistoupila ke skřini, ze které vzali obleky, a vytáhla odtud zajišťovací lano. Upevnila jeho očka ke svému a Frenchovu obleku a naznačila Skudderovi, aby udělal totéž s Gurkem a Stonem. Kromě ní samotné - a možná ještě Gurka - neměl ještě nikdo z nich v životě na sobě kosmický oblek, ani se nezdržoval ve volném prostoru.

Ukázalo se, že její opatrnost nebyla rozhodně nijak přehnaná. Sotva za Frenchem vylezla do volného prostoru, ucítila, jak z ní náhle sklouzla všechna neviditelná tíha. French se před ní vznášel v prázdnu jako nějaká bizarní obrovská ryba na nylonové šňůře, stříbitě se ve vzduchoprázdnu třpytící. Vnější stěna orbitálního města neslyšně sklouzla kolem ní. Pohybovala se způsobem, jakému se kdysi učila, sklouzla nazpět opačným směrem a lehce jako padající list se dotkla zakřiveného povrchu kosmické stanice. S tichým cvaknutím se zapnuly elektromagnety v podrážkách jejího obleku. Přesvědčila se, že stojí pevně, pak sáhla po laně a přitáhla Frenche k sobě, což jí poskytlo již naprosto dokonalou iluzi, jako by měla na udici pořádně narostlou rybu.

Zjevně neměl žádnou velkou zkušenost s používáním magnetických bot, neboť se okamžitě naprosto instinktivně pokusil znovu odtrhnout nohy od ocelové stěny. Vzápětí mu Charity ukázala, jak se chodí snadněji a jen s mírným otáčením, ale současně mu naznačila, aby to zatím ještě nezkoušel. Ustaraně sledovala jeho tvář. Výraz, který v ní uviděla, se dal nazvat jen smrtelnou úzkostí. Charity vyslala k nebi bleskurychlou modlitbičku, aby jeho respekt před ní a ostatními byl větší než jeho strach, a pak znovu zapnula přilbový komunikátor.

French dýchal rychle a přerývaně. Třásl se. "My... my půjdeme na Zemi," koktal. "My všichni..."

"Nic takového nemáme v plánu," přerušila ho Charity rázně. "Jednoho dne vás tam možná vezmeme s sebou, Frenchi, ale ne touto cestou. Trvalo by to příliš dlouho a také by to nebylo příliš pohodlné. Seberte se, prosím vás. Nic se vám nestane."

A zážrak se opakoval. French se také nyní uklidnil. I když na druhé straně je možné, že by teď stačila sebenepatrnější maličkost, pomyslela si Charity znepokojeně, a on se prostě sesype a kdo ví, co udělá. Musí na něho dávat velký pozor.

"Prosím vás, Frenchi," pokračovala naléhavě. "Nemáme moc času. Kyslík nám vystačí jen na dvě hodiny a zřejmě nás budou pronásledovat. Ukažte nám cestu k vašemu Úkrytu."

"Já... já nevím," vykotal French. Jeho pohled neklidně bloudil sem a tam, divže se neztratil někde v černi vesmíru, a obhlížel celé orbitální město. Vybrali si dost nešťastné místo k výstupu do volného prostoru: orbitální město mělo tvar obrovského kola, v jehož středu se nacházel generátor a centrum nejdůležitějších zajišťovacích funkcí, zatímco v loukotích tohoto kola byly obytné místnosti a pracovny pro posádku. Skutečně se až zarážejícím způsobem podobalo klasické formě vesmírné stanice, jakou vymýšlely celé generace autorů science fiction a filmoví trikoví specialisté. Oni se však nacházeli na vnější straně tohoto kola, takže se celý ten umělý svět pod nimi už po několika desítkách kroků počínal lomit a mizet za horizontem.

Ukázala za sebe. "Pojďte. Odtamtud budeme mít lepší výhled."

French ji poslušně následoval, zatímco Charity neobratnými tápavými kroky člověka, jehož boty se ustavičně snaží zapíchnout se do podlahy, překročila zakřivení stěny stanice. Nacházeli se na té straně orbitálního města, která byla odvrácená od Země i Měsíce, takže nad nimi nebylo nic než prázdný prostor a hvězdná koruna Mléčné dráhy. Charity okamžitě postřehla, že se hvězdy nepohybují. Dříve se orbitální město otáčelo kolem své osy, kterýmžto způsobem se vytvářela na jeho palubě přitažlivost přijatelná pro člověka. Zdálo se, že Moroni našli jiné řešení tohoto problému. Umělá gravitace, pomyslela si Charity užasle. To bylo nepředstavitelné. Vědci konce dvacátého století ani úplně přesně nevěděli, co to gravitace vlastně je. Jakkoli ji technika Moronů připadala mnohdy primitivní, zdálo se, že v mnoha oborech je zase pro změnu až nepředstavitelně daleko před lidskou. Neviditelní vládci v pozadí zřejmě dávali svým hmyzím vojákům vždy jen tolik, co bylo bezpodmínečně třeba. A přesto, pomyslela si Charity trpce, se lidem nepodařilo vypořádat se s nimi. Jaký smysl vlastně ještě má její odpor? I kdyby se jí podařilo vyhnat Morony - jak se mají do budoucna bránit proti agresorovi, který ovládá výrobu transmitteru a bomb, které dovedou slunce proměnit v novu? Nyní už byli dostatečně nad ohybem kola, aby mohli vidět jeho horní plochu, a Charity bleskurychle zapoměla na všechno ostatní a užasle sledovala neuvěřitelný obraz, který se před ní otevřel.

Zřejmě neprolomili stanici jen na odvrácené straně od Země, nýbrž současně také v jediném místě, které Moroni nepřebudovali.

Orbitální město bylo už dřív obrovské. Avšak nyní bylo vskutku gigantické. Kamkoli se jen podívala, tyčily se pravoúhlé, kulovité, válcové i kuželovité výběžky ze stěn. Na druhé straně obrovského kola se vznášely tři obrovské kovové kvádry, z nichž každý musel být větší než samo orbitální město. Bláznivý propletenec ocelových nosičů a vzpěr a stříbřitě zbarvené, ohebné hadice spojovaly jednotlivé části této neuvěřitelné stavby a daleko odtud, na druhé straně základny, napůl pod umělým horizontem, viděla stříbrný lesk a záři, vycházející od jakési obrovské mince, odrážející sluneční světlo.

Charity ještě jednou pohlédla právě tím směrem a objevovala stále víc a víc zářících světýlek, než konečně pochopila svůj omyl. Ta domnělá mince tam dole byl ve skutečnosti stříbřitý létací disk o průměru dobrých třiceti metrů, kotvící u orbitálního města spolu s desítkami, ne-li stovkami či dokonce tisíci podobných letounů. To, co se před nimi rozkládalo, nebylo nic jiného než sídlo hlavní moronské letecké flotily.

Ale navzdory tomuto úžasnému objevu nespočinul Charitin pohled na této ohromné flotile kluzáků déle než jednu vteřinu. Úžasnější, děsivější než všechno ostatní byla změna, kterou provedli mravenci přímo s centrem orbitálního města. Obrovská kosmická stanice neměla již totiž tvar kola, zůstal z ní pouhý kruh. Středovou hlavu a loukotě někdo odstranil a nahradil čímsi, co v první chvíli nedokázala Charity vůbec rozeznat, neboť jakkoli to bylo obrovské, současně to bylo černé jako noc a pohybovalo se to rychlým, pravidelným pohybem, přičemž jen zřídka dopadlo na konstrukci trochu světla. Celý ten útvar se podobal až absurdně zvětšené čince: skládal se ze dvou koulí, měřících v průměru bezpochyby pětadvacet až třicet metrů, které byly upevněny na koncích přibližně stometrové roury. Celé se to otáčelo tak rychle, že se obrysy té věci zdály jakoby rozmazané.

Charity se zmateně obrátila, aby se poohlédla po ostatních. Stone vypadal stejně zneklidněně a vyděšeně jako ona sama, navíc jí výraz jeho tváře prozrazoval, že ani on neví, co to vlastně před sebou mají. Ve Skudderově pohledu se zračil spíš technický zájem, třebaže spojený s úžasem nad nevídanou velikostí "činky". French pak vypadal ještě vystrašeněji než předtím. A pak její pohled padl na Gurkovu tvář a v jeho rysech četla jen čistou hrůzu. Jeho oči strnuly a jako by se chystaly vypadnout z důlků, zatímco ústa zůstávala otevřena v němém výkřiku. Najednou zbledl tak, že jeho kůže byla skoro stejně bílá, až průsvitná jako Frenchova.

Charity přistoupila až k němu. "Co je s tebou?" zeptala se.

Gurk nadále strnule upíral pohled na obrovskou činku, avšak otázku slyšel, neboť krátkým úsečným kývnutím ukázal před sebe. "Nic," tvrdil. "To... nic."

"Tak podívej se," řekla Charity. "Nech toho divadýlka, Gurku. Ty víš, co to tu je, a taky mi to hned teď řekneš."

Viděla, jakou námahu a přemáhání stojí Gurka, aby odtrhl pohled od toho bizarního monstra a pohlédl na ni. "Proč vlastně ne?" zašeptal zastřeným hlasem. "Konečně přišli jsme sem hledat právě tuto věc."

Charity na něho překvapeně pohlédla a pak si opět změřila rotující "činku" s nově klíčícím pocitem děsu. "Bomba?" ujistila se ještě. "Ty myslíš, že toto je ta sluneční bomba?"

"Ano a ne," odpověděl Gurk.

Charity naštvaně sraštila čelo, pak se ale ovládla. "Aha," řekla.

"Je... je to ještě něco mnohem horšího," zamumlal Gurk. "Tato věc bud'... celou tuhle planetu rozloží na atomy, nebo..."

"No a?" přerušila ho Charity klidně. "Konečně proto jsme sem přece přišli, abychom ji zneškodnili. Pokud se nám to nepodaří, pak už bude houby záležet na tom, jestli to roztrhne tuto stanici, planetu anebo pro mě za mě půl Mléčné dráhy. Alespoň nám, popřípadě Zemi."

"Ty... ty to nechápeš," odsekl Gurk. Jeho hlas náhle nabral na síle, div mu nepřeskočil. "To je explozivní černá díra. A je už aktivována."

"Cože?" zalapala Charity po dechu.

"Za několik hodin vybuchne," pokračoval Gurk. "A žádná síla ve vesmíru už jí v tom nemůže zabránit."

Net potkala Hartmanna, když vyšel z bývalé Kramerovy kanceláře a zamířil dolů. Zřejmě také ji ječení sirén vytrhlo ze spánku, neboť na sobě měla jen ošoupaný župan. Rovněž její pohyby, jakož i tvář vypadaly unaveně a ospale, avšak její schopnost mluvit stručně a precizně byla stejná jako vždycky. "Co se děje?"

Hartmann na ni chvíli beze slova hleděl. Poprvé si skutečně uvědomil, jak velice se mu Net líbí. Snad to bylo také tím, že se právě vytrhla ze spaní a nebyla ještě docela probuzená. Pod povrchem někoho, kdo si nikoho a nic nepřipustí k sobě blíž, byla ještě jiná Net. Krom toho byla velice hezká. Tenký župan její postavu více zdůrazňoval než skrýval a trestal ji tak za její obvyklou snahu proměňovat se navenek v cosi, o čem nebylo možno mít jistotu, je-li to muž či žena. Ale současně si byl Hartmann také vědom, že by vlastně mohl být Netiným otcem; a co se týče data narození, pak dokonce jejím pradědečkem.

"Co se děje? Zaútočili?" opakovala Net energicky svoji otázku.

Hartmann zavrtěl hlavou s až přemrštěnou horlivostí. "Ne," řekl a pokrčil rameny. "Já nevím. Něco se stalo dole." Chtěl jít dál, pak se ale ještě jednou zastavil a udělal něco, co ho v první chvíli samotného překvapilo: mávl na ni rukou a řekl: "Pojď se mnou."

Také Net vypadala překvapeně. Až dosud byli něco jako spojenci; na základě jakési nevyslovené dohody se však k sobě chovali zdrženlivě, rozhodně ne jako přátelé. "Takto?" zeptala se nakonec a ukázala na své oblečení.

Hartmann pokrčil rameny.

"Proč ne?" Chabě se usmál, když zpozoroval Netiny rozpaky, a šel dál. Ať už se tam dole dělo cokoli - jedno mu bylo jasné: Není to nic, co by se dalo změnit silou zbraní.

Net ještě chvíli váhala, pak ale pospíšila za ním.

Výtí sirén umlklo, když vyšli z budovy, přesto však v obrovské jeskyni vládl čilý ruch. Hartmannův rozkaz, aby muži byli uvedeni do poplachové pohotovosti, nebyl vlastně ani nutný. Stejně nejméně polovina z armády, která mu zbyla, byla již na nohou. Někteří vojáci stáli v malých skupinkách a horlivě debatovali, druzí pak neklidnými, nervózními kroky pobíhali sem a tam, nebo prostě jen stáli a sledovali ruch v obrovském skalním dómu. Ve všech těch tvářích však Hartmann četl jedno společné: strach. Jelikož by to stejně nemělo cenu, Hartmann se ani nepokoušel jim zatajit, co se venku děje.

Jedno ho však trápilo ještě víc než obrovská moronská armáda, shromažďující se venku. A to otázka, kdo bude další na řadě. Kdo jako další vstane nebo se jen uprostřed hovoru či jiné činnosti náhle otočí a odejde z bunkru, aby se připojil k Jaredům či vlastně Jaredů, oně zlověstné rozštěpené bytosti, která vypadá sice jako lidé, avšak dávno už lidská není.

Hartmann zaplašil tyto myšlenky a přidal do kroku směrem k výtahům. Někteří muži, kolem kterých procházel, na něho hleděli zděšeně a zvědavě zároveň a dva nebo tři učinili pokus oslovit jej, ale nakonec to neudělali, když spatřili výraz jeho obličeje. Hartmann tomu byl velice rád. Nevěděl by, co jim má říci.

Přijela kabina výtahu. Hartmann beze slova zavrtěl hlavou, když se dva vojáci chtěli připojit. Muži vypadali trochu překvapeně, pak ale poslušně ustoupili stranou, aby se dveře výtahu mohly zavřít, a kabina s bzučením sjela dolů.

Nikdy předtím mu cesta dolů nepřipadala tak dlouhá. Snad proto, že ještě nikdy nesjížděl dolů s vědomím, že se možná už nikdy nevrátí.

Hartmann zase jednou proklínal skutečnost, že jsou tak zoufale špatně vyzbrojeni. Tento bunkr byl možná nejmodernější stavbou svého druhu na celém světě a byl navržen a vybudován, aby svým obyvatelům zaručil možnost přežít celá léta až desetiletí pod radioaktivně zamořeným, neobyvatelným povrchem. Avšak skoro šedesát let si vyžádalo svoji daň a po posledním útoku Jaredů už mnoho nezbyvalo. Neměli už žádné náhradní díly, aby mohli opravit rozbité videové a radiové spojení.

Výtah s trhnutím zastavil. I když věděl, že je to zbytečné, vytáhl Hartmann z pouzdra pistoli a Net dal znamení, ať zatím zůstane. S bušícím srdcem vyšel z kabiny, rychle se rozhlédl doprava a doleva a pak si s úlevou oddechl. Byli sami. Zdálo se mu, jako by odkudsi slyšel jakési hlasy a jiné zvuky, ale příliš tiše, než aby mohl určit, odkud přicházejí. V myšlenkách se pokoušel vybavit si před očima nákres podzemních zařízení bunkru. Dodneška byl v této části pevnosti jen zřídka. Nač taky? Nikdy nepočítal s tím, že by právě on jednoho dne převzal nad bunkrem velení.

"Musíme jít vlevo," řekl. Chystal se schovat zbraň zpátky do pouzdra, nakonec to však neudělal, třebaže si byl naprosto vědom, že pistole má jediný účel, totiž aby ho samotného uklidňovala.

Zněť hlasů poněkud zesílila, když došli na křižovatku, a hned po několika dalších krocích se ocitli v části pevnosti, která rozhodně nemohla dál vzbuzovat iluzi světa z betonu a oceli, jenž je sice starý, leč nepoškozený.

Na stěnách stopy požáru, na zemi střepy a úlomky zdiva, mnohé přístroje a zajišťovací zařízení, zabudované do betonu, byly vyrvány nebo zničeny, a jen sotva každé třetí světlo ještě fungovalo, takže strohá betonová chodba působila dojmem nepravidelného řetězce světlých a tmavých skvrn. Hartmannova předrážděná fantazie vyvolávala představy všeho možného, co v temných úsecích mohlo na něho a na Net číhat.

A přece ještě víc přidal do kroku, i když jen proto, aby si dodal odvahy.

Náhle ho však Net uchopila za paži a ukázala dopředu. Skoro celou vteřinu Hartmannovi trvalo, než uviděl, co mu dívka ukazuje.

Z jedné z mnoha po obou stranách chodby otevřených dveří vystoupila nějaká postava: vysoký, štíhlý muž s rozcuchanými vlasy a oblečený jen do noční košile. Z ohbí levé paže mu trochu kapala krev, jak si odtud prostě vytrhl jehly, kterými se po šedesát let jeho hlubokého spánku přiváděla do jeho těla výživa. Na tváři měl stejný ospalý výraz, který Hartmann viděl už předtím u Net. Ale toto nebyla obyčejná únava, tato ospalost nebyla jen dočasná, po jaké následuje úplné probuzení. Tento muž se stal Jaredem jako skoro všichni ti, kteří se před šedesáti lety dobrovolně uložili k dlouhodobému spánku, aby pak po nějakém tom desetiletí či snad dokonce století anebo tisíciletí byli znovu probuzeni k boji proti invazorům.

Ne ne, skoro všichni muži, opravil se Hartmann v duchu. Náhle si byl jist, že drama již brzy dospěje ke svému konci. Jaredové si nyní vezmou zbytek mužů. Během těch prospaných desetiletí se muselo něco stát s jejich duchem,

něco sáhlo do jejich vědomí a změnilo je.

Zatímco kráčeli dál a přibližovali se k muži, obrátil k nim hlavu, avšak v jeho očích nebyla ani špetka poznání, ba vlastně ani života. Rychle, nespouštějíce ho z očí, prošli kolem a přiblížili se až ke dveřím strážnice.

Byly jen přivřené.

Jedním z velkých oken, tvořících tři stěny, hleděl Hartmann do obrovského hibernačního sálu a viděl, že už jsou všechna lůžka prázdná. Zařízení bylo zčásti zničené, nedalo se však určit, jestli tyto škody vznikly teprve před nedávném, nebo byly následkem onoho zběsilého boje, jenž tu zuřil při posledním útoku Jaredů.

Někdejší velmi složitý systém monitorů a kontrolních přístrojů byl nyní stejně zhaslý jako počítač, který to všechno řídil, avšak Steinberger seděl za psacím stolem zády ke dveřím a vstal, když zaslechl kroky.

"Co se tu stalo?" zeptal se Hartmann. Jeho hlas nezněl tak jistě, jak by chtěl. Prozrazoval více strachu, než byl ochoten přiznat.

Ale jestli to Steinberger vůbec postřehl, podařilo se mu to mistrovsky přejít. "Všichni se probudili a odešli," řekl.

"Všichni?" ujistil se Hartmann, třebaže to bylo naprosto zbytečné.

"Skoro všichni," odpověděl Steinberger. "Až na ty, jejichž udržovací systémy vypadly."

"Všichni najednou?" podivila se Net. "Ale jak to, že tak náhle?"

"Potřebovali jsme je," řekl Steinberger.

Hartmannovi chvíli trvalo, než pochopil. "My?"

Steinberger přikývl a usmál se.

A náhle bylo vidět, že jeho úsměv je jen pouhé roztažení rtů bez jakéhokoli významu. Jeho oči byly dál chladné a bez života, a jestliže v nich vůbec byl nějaký cit, tak nanejvýš takový, jakému Hartmann nerozuměl a nechtěl rozumět. "Vy také?" zeptal se zděšeně.

Steinberger se znovu usmál. "Potřebujeme vaši pomoc, pane generále," řekl.

Hartmann se trpce zasmál.

Zbraň v jeho ruce stále ještě mířila na vojáka, ale prsty se mu třáslы natolik, že již neměl dost síly, aby ji udržel. "Pomoc?" zeptal se roztřeseným hlasem.

Pohledem klouzal po opuštěných lůžkách za zaskleným oknem, po jaksi marně a nesmyslně blikajících světýlkách miniaturních komputerů vedle postelí, po rozbitém zařízení. "Co ještě chcete?" zamumlal.

7

Steinberger nedopověděl, avšak takřka v téže chvíli zaslechl Hartmann za sebou kroky. Na okamžik ještě pátravě zkoumal tvář vojáka, proměněného v Jareda, nedokázal však v ní najít nic jiného než onen prázdný, bezvýrazný úsměv. Potom se obrátil - a překvapeně sebou trhnul. Jeho oči se rozšířily, když uviděl postavu, která se nepozorovaně vynořila za ním.

"Vy?" zamumlal.

Postup po vnější straně stanice se ukázal být obtížnější a nebezpečnější, než se Charity obávala. Nejen proto, že pouze ona jediná měla zkušenost s pohybem ve volném prostoru. Zdálo se, že je také jediná, které okolí nenahání smrtelný strach; snad s výjimkou Abn El Gurka, kterému však zase překážel jeho příliš velký vakuový oblek, takže klopýtal mnohem víc než ostatní. Charity ostatním neřekla nic o svém krátkém rozhovoru s Gurkem. A jakkoli jí to v prvním okamžiku připadlo neuvěřitelné, dokonce ani Stone zřejmě neměl tušení, co je to, co se před nimi tak závrtnou rychlostí otáčí. Pohledy, které vrhal na tu zlověstnou konstrukci, prozrazovaly sice zvědavost, nikoli však strach. Charity se taky Gurka neptala, co si má přesně představovat pod pojmem explozivní černá díra; avšak základní astronomické znalosti jí vystačily na to, aby dostatečně přizpůsobily šířavý pocit hrůzy.

Mezitím již z jedné čtvrtiny obešli obrovský stříbrný prstenec stanice a dosáhli bodu, odkud se dalo přehlédnout takřka celé zařízení. Charity se zastavila, pokynula Frenchovi a zapnula přílbou vysílačku. "Kam teď?" zeptala se. Ve Frenchově pohledu byl však jen zmatek a nejistota, proto ukázala kolem sebe a zeptala se: "Vaši lidé. Úkryt, o kterém jste mluvil. Kde se nachází?"

French neodpověděl hned. Jeho pohled bez ustání bloudil po celé obrovské stavbě. Dařilo se mu stále hůř potlačovat paniku. "Já... já nevím," přiznal konečně.

"Vy nevíte?" Charity pochybovačně sraštila čelo. "Vy nevíte, jak vypadá místo, kde žijí vaši lidé?"

"Já... nikdy jsem tu nebyl," řekl French nervózně. Trhl sebou a upřel na Charity oči rozšířené strachem. "Toto je Mrtvá zóna," zajíkl se. "Tohle je venku. Tady nikdo nežije. Tady to lidi zabíjí."

V Charity vzplanul hněv, avšak takřka vzápětí zase pohasl, když pochopila, že French vlastně říká pravdu. "Chcete tím říci, že jste Úkryt nikdy neviděl zvenčí?" ujistila se.

French přikývl. "Nikdo nechodí ven," řekl. "Jen mrtví."

Charity byla zklamaná. "Popište mi ho," požádala ho. "Jak váš úkryt vypadá? Jak je veliký? Je součástí stanice, anebo je mimo ni?"

Frenchův pohled jí dal najevo, že nerozumí její otázce. "Já... nevím," vykotal. "Je to za Mrtvou zónou, a..." Charity ho přerušila. "Za Mrtvou zónou?" Náhle pochopila, že udělala chybu. Zcela automaticky se dosud domnívala, že French myslí Mrtvou zónou prázdný prostor.

"Je to... jako zde," mumlal French nejistě. "Přesně jako zde, ale zároveň úplně jiné."

"Aha," vzdychla si Charity.

"Není tam žádný vzduch," vysvětloval French. "A je tam chladno. Všechno je rozbité."

"Rozbité?" zachytila se Charity.

French horlivě přikývl. Chvilí mu Charity vůbec nerozuměla, co říká. "...a pavouci ho zkusili opravit. Ale my jsme všechno hned zase rozbili. Pearl říkala, že to musíme udělat. Měla strach, že kdyby neexistovala Mrtvá zóna, že by přišli do našeho Úkrytu."

Charity napjatě přemýšlela. Frenchova slova připouštěla jediný možný závěr, a to ten, že se útočiště jeho lidí nachází v nějaké poškozené části stanice. Poškozené natolik těžce, že Moroni zřejmě nepovažovali za nutné plýtvat energií na její opravu. Avšak nikde, ať se snažila sebevíc, nedokázala žádné poškození objevit.

A najednou jí to došlo. Náhle se vzrušeně otázala: "Frenchi, váš úkryt - jak vlastně vypadá? Není to místnost s kulovitě vyklenutým stropem, asi čtyřicet kroků dlouhá a deset široká? A před ní je krátká chodba, vedoucí ke dvěma dalším, menším místnostem, že?"

French za ni zůstal užasle hledět. "Odkud to víte?"

"Na tom teď nezáleží," odpověděla Charity a napřímila se. Pátravě se rozhlédla kolem sebe. Bylo velice těžké orientovat se. Moroni stanici až příliš přeměnili a přestavěli, takže byla stěží k poznání. Přesto však nyní, když už věděla, co hledá, se jí vzpomínky vracely kousek po kousku. A po chvíli pochopila, že hledali na špatném místě. Doky se nacházejí na straně orbitálního města přivracené k Zemi.

Právě se chystala obrátit k ostatním, aby jim dala gestem najevo, že se musejí vydat nazpět, když její pozornost zaujal pohyb na opačné straně obrovského kruhu. Pohledla tím směrem pozorněji. Na první pohled to byl pouze slabý záblesk, ale opakovalo se to a třpytilo se to stále víc, až se náhle s děsivou zřetelností ukázalo, že ještě něco přehlédla či zapoměla.

Z flotily diskovitých kosmických lodí na druhé straně stanice se oddělily tři kluzáky, které se blížily přímo k nim, takže si jen chvíli mohla namlouvat, že to může být náhoda.

Také ostatní už kluzáky zpozorovali. Stone stál strnulý hrůzou, zatímco French hleděl na obrovské létací disky s pouhou zvědavostí. Zjevně nevěděl, o co jde. Skudder se poněkud rozkročil, aby stál pevněji, a zvedl zbraň.

Charity zavrtěla hlavou. Všichni přece znali tyto kluzáky; byly příliš těžce obrněné, než aby je dokázala poškodit obyčejná laserová zbraň.

Myšlenky jí v hlavě vířily. Zdálo se, jako by se kluzáky přibližovaly naprosto pomaloučku, ona však věděla, že tento dojem je klamný. Během několika okamžiků budou tu. A oni nemohou absolutně nic dělat.

Prudce se obrátila k ostatním, rychlým pohybem odepnula jističí lano od svého opasku a dala druhým najevo, že mají udělat totéž. "Rozdělte se!" vykřikla. "Snad nás všechny nedostanou! Když se rozdělíme, pokuste se probít k Frenchovým lidem."

A nejrychleji, jak se odvážila, aby její magnetické podrážky neztratily kontakt s podlahou, se počala vzdalovat od Gurka, Skuddera a Stonea, zatímco Frenche prostě vlekla za sebou. V běhu ještě zahlédla, že také Skudder se dal do pohybu, zatímco Gurf stále zápasil se svým příliš velkým oblekem a Stone stál i nadále jako zkamenělý. Kluzáky se už značně přiblížily; jeden z velkých disků se tiše řítí směrem ke Gurovi a Stoneovi, druhý na Skuddera a třetí pak začal pronásledovat ji a Frenche. Charity bylo jasné, jak směšný a naivní je její pokus o útěk - všemocný Bože, pomyslela si, kdo to už kdy zkusel, utéci kosmické lodi, ale koneckonců bylo to to jediné, co mohla dělat.

Létací disk sklouzl nad ní a nad Frenchem, provedl prudký obrát a počal se snášet níž ke stanici. Charity udělala klíčku doprava. Loď dokončila manévry, přistála asi dvacet metrů od ní a pak se v jeho spodní části objevil trojúhelníkový otvor, ze kterého vyklouzlo žluté světlo a hned nato takřka tucet mravenčích válečníků, oblečených do průsvitných vakuových obleků. Všichni bez výjimky byli ozbrojeni, avšak nezahájili - alespoň v prvním okamžiku hned palbu, nýbrž se rychle a s dokonalou vojenskou přesností roztáhli v dlouhou rojnici, která Charity a Frenchovi dokonale odřízla cestu dalšího útěku. Charity zaklela, znovu uprostřed pohybu zabočila a uviděla, že rovněž druhé dva kluzáky přistály. Zdálo se, že mravenci mají s volným prostorem a beztíží jisté zkušenosti, neboť se pohybovali mnohem obratněji než lidé. Konce tří řetězců bojovníků se rychle přibližovaly k sobě, až se nakonec všechny spojily v nerovnoměrný, a přece uzavřený kruh kolem uprchlíků.

Charity zůstala stát a rozhlédla se. Jak očekávala, počal se kruh krátce po svém uzavření stahovat; mravenci kráčeli dopředu, nikterak rychle, ale současně ze všech stran, aby sehnali své oběti doprostřed do jednoho hloučku. Charity byla stále ještě překvapená, že Moroni nezahájili palbu, avšak jediné vysvětlení, které se nabízelo, ji vůbec neuklidnilo. Hmyzí válečníci zřejmě dostali rozkaz zajmout je živé.

Krok za krokem ustupovali před přibližujícími se Morony, až se nakonec znovu ocitli pohromadě se Skudderem, Gurem a Stonem.

"A co teď?" otázal se indián.

Charity pokrčila rameny. "Vidím jen dvě možnosti," odpověděla. "Můžeme se buď vzdát, anebo svůj život prodat co možná nejdraž a pár jich vzít s sebou k čertu." Rychle zvedla ruku, když chtěl Skudder něco říci. "Já vím, pro kterou z těch možností jsi ty. Ale já nesdílím tvůj názor."

"Máš nějaké tušení, co s námi mohou zamýšlet?" zeptal se Skudder stísněně.

Charity zavrtěla hlavou. "Ale aspoň budeme mít ještě nějakou naději na pozdější útěk. Pokud budeme mrtví, nebudeme tuto šanci mít zcela jistě."

Skudder se nevesele zasmál. "Tomu ani nemůžeš skutečně věřit. Záznaky se málokdy opakují. Raději ať chcípnu, než bych se vzdal těm... zvířatům."

"Nesmysl!" řekla Charity. "My..."

Ale Skudder ji už vůbec neposlouchal. Prudce se odvrátil, namířil svoji zbraň proti nejbližší řadě Moronů a stiskl spoušť. Jedovatě zelený laserový paprsek, silný jako prst, zasáhl jednoho z oněch hmyzích tvorů a na místě ho zabil. Avšak jeho místo okamžitě zaujal další mravenec a mezeru opět uzavřel. Skudder zastřelil i jeho, avšak mezeru se

hned zase zacelila. V první chvíli to vypadalo, že ani tentokrát Moroni na útok nezareagují. Pak ale pět nebo šest mravenčích bytostí zvedlo současně zbraň a Skudder s výkřikem odskočil nazpět. Málem svoji zbraň upustil, když těsně kolem něho prolétlo šest jasně bílých blesků, a to tak těsně, že na některých místech zůstaly na jeho obleku temné ožehlé stopy. Žádný z nich ho však nezasáhl. Salva byla jen varováním.

Skudder se snažil, šermuje oběma rukama, udržet rovnováhu, pak znovu zvedl pušku - a opět ji sklonil. Pohledem nervózně klouzal po bezpochyby stovce hlavní, namířených přímo na něho. Ani se nepokusil znovu laseru použít. Zřejmě nebyl zas tolik odhodlaný raději zemřít pod rozvinutým praporem, než se vzdát, jak se dosud domníval.

Vtom kdosi Charity zatahal za rukáv, a když se obrátila, uviděla Gurka, ukazujícího volnou rukou kamsi za záda přibližující se moronské armády. V jednu nesčetných výstupků, které invazí vybudovali na povrchu stanice, se otevřely asymetrické dveře a ven vyšli další mravenci, oblečení do stejných ochranných obleků. Několik z nich neslo jakousi šílenou konstrukci ze stříbrné trojnožky, opery, obrovské kovové cívky a jakoby skleněné trubky, kterou pak ve spěchu počali stavět několik kroků od východu.

"Co to pro všechno na světě dělají?" zamumlala Charity zmateně.

Odpověď na svoji otázku dostala takřka vzápětí, jakmile byli Moroni se svou prací hotovi.

Jasně bílý světelný paprsek o síle mužské paže vyletěl z ústí bizarního kanónu, lehce se dotkl jednoho z létacích disků a zanechal na jeho lesklém povrchu kouřící stopu. Vzápětí se ve zlomku vteřiny objevila těsně pod zploštělou kopulí pořádná vypálená díra. Bezhluchá exploze odtrhla horní třetinu kluzáku. Plameny a bílé žhnoucí trosky vyletěly jako z vybuchlé sopky do výšky a potom druhá, ještě mohutnější a stejně tichá exploze kluzák roztrhala na kusy. Doběla rozžhavený kov se rozletěl proti Moronům a proměnil jejich dosud tak vyrovnané řady v nenapravitelný propletenec postav, padajících jedna přes druhou.

Ještě než Charity vůbec pochopila, co se to vlastně děje, pootočilo se laserové dělo o něco více doprava, paprsek jako nějaká světelná kosa projel řadami mravenčích bojovníků a vypálil do druhého disku stopu z roztaveného kovu. Posádka kluzáku reagovala neuvěřitelně rychle - ne však dost rychle. Motory diskovitého letounu se zažehly a doslova katapultovaly kotouč do výše. Laserový paprsek na okamžik bodl do prázdna, pak ale jako hledající reflektor zachytil svou oběť a s fantastickou přesností se pohroužil přímo do jedné jasně planoucí trysky.

Disk, měřící v průměru asi třicet metrů, se v jediném okamžiku proměnil v miniaturní atomové slunce, jehož svět na okamžik prozářil černý vesmír. Charity oslepeně zavřela oči, odvrátila hlavu a také ostatní si v obranném gestu zakryli obličej oběma rukama.

Když pak znovu byli schopni něco vidět, obraz před nimi se totálně změnil. Dvojitý kruh mravenců, který Charity a její druhy obklopoval, se proměnil v nenapravitelnou zmrštinu. Jen několik málo Moronů obrátilo své zbraně a zahájilo palbu na náhle se objevivší útočníky; většina z nich se dala na zmatený a bezhlavý útěk, jak byli zřejmě totálně překvapení a neschopní reagovat na změněnou situaci. Třetí letoun se pokoušel vzít do zaječích, Charity však současně poznala, že neprchá, nýbrž se jen odvážným manévrem zkouší dostat se z dosahu laserového kanónu.

Tenký světelný blesk šlehl jejím směrem. Minul ji sice, ale současně ji dosti drasticky připomněl, že rozhodně zdaleka nejsou mimo nebezpečí. Charity tlumeně zaklela, pak zaklekla, zvedla pušku a vypálila krátce za sebou několik dávek. Ani se nedívala, jestli zasáhla, avšak její výstřely byly signálem pro ostatní. Také Skudder zahájil palbu a několik vteřin nato také Stone strhl z ramene ukořistěnou moronskou zbraň a začal střilet do mravenců.

Z průchodu mezitím vystoupili další Moroni a přidali se k palbě proti posádkám kluzáků. Tito noví byli zatím stále ještě proti těm prvním v početní menšině, avšak tuto nevýhodu značně vyrovnávali svou rozhodností. Charity měla příliš mnoho práce s tím, aby uhýbala před moronskou střelbou a ještě navíc sama pálila, než aby si našla čas skutečně si o tom všem něco pomyslet - ale intuice jako by jí napovídala, že tito noví Moroni si počínají mnohem cílevědoměji a rozhodněji než jejich nepřátelé. A jejich počet neustále narůstal. Stále víc a víc bojovníků proudilo propustí ven. Vrchní strana stanice se dávno proměnila v jediný chaos jasných, křížujících se blesků, zmitajících se těl a žhnoucího kovu. Byl to skutečně div, že dosud nebyli ani Charity, ani žádný z mužů zasaženi.

Náhle sebou Gurk vyděšeně trhl a vzrušeně ukazoval Charity kamsi za záda. Obrátila se a uviděla kluzák, který zřejmě obletěl stanici kolem dokola a nyní se zběsilým tempem hnál opět sem. Charity s úděsem pochopila, že se řítí rovnou na ně, instinktivně sebou praštila na zem a doufala, že i ostatní budou následovat jejího příkladu. Celou jednu hroznou vteřinu cítila, jak ztratila půdu pod nohama a beztížně se začíná vznášet do výšky, pak ale její zuřivě kolem sebe hmatající ruce přece jen našly něco, čeho se mohly přidržet, a pevně se toho chytily.

V tu samou chvíli tu již byl kluzák a zahájil palbu proti útočícím Moronům. Laserové paprsky o síle paže vypálily ohnivé stopy do řad postupujících mravenců. Dělo se v tu chvíli obrátilo a zahájilo palbu proti kluzáku, ale kosmická loď byla až příliš rychlá. Laserový paprsek se svezl po její spodní straně a neškodně zmizel kamsi do nekonečna. Takřka současně však celá salva jasných energetických střel zasáhla dělo. Laserový kanón se i se svou obsluhou proměnil v jeden jediný ohnivý mrak. Kluzák hloubkovým letem proletěl kolem, převrátil se jako naplocho hozený kámen, pak provedl úžasné salto, změnil směr a začal pálit do zbývajících Moronů.

Charity se pomalu napřímila, jediným rychlým pohledem se přesvědčila, zda ostatní nejsou zranění anebo jestli neuletli, a pak ukázala ke středu základny. Jako by se z nějakého důvodu Moroni této části stanice vyhýbali.

Zdálo se, že s výjimkou Frenche ostatní pochopili, neboť Stone stejně jako Skudder i Gurk se okamžitě dali do pohybu, zatímco French se choulil jako zkoprnělý a nechápavě hleděl na Morony, bojující mezi sebou. Zjevně ještě mnohem méně než Charity rozuměl tomu, co se tu děje.

Kluzák se vrátil zpátky a zastavil se ve výšce snad dvacet nebo třicet metrů nad stanicí. Noví mravenci zahájili ze svých pušek palbu proti létacímu disku, tím však letounu nemohli způsobit žádné škody. Zato kluzák je zahrnul celou sprchou jasných, smrtících laserových blesků, které řady vojáků kosily rychleji, než se stačily doplňovat, třebaže z propustí proudilo stále víc bojovníků. Také ti, kteří přežili z první skupiny Moronů, se znovu zformovali a doráželi -

třebaže stále jaksi nerozhodně a bez cíle - na útočníky Jakkoli úspěšně vypadal útok v první chvíli, zásah kluzáku boj obrátil. Charity pochopila, že její noví spojenci už dlouho nevydrží.

Rozhodným pohybem strhla Frenche s sebou a strčila do něho tak, až se odpotácel za Skudderem a ostatními. Viděla, jak se jeho tvář zkrivila a že cosi křičí, avšak neohlížela se na to, jednoduše ho chytila za paži a vlekla ho za sebou. Co nejdelšími kroky se ubírala přes lehce vypouklý kov a pokoušela se současně co nejrychleji běžet a přitom neztratit půdu pod nohama.

Zpomalila, teprve když dostihla Skuddera a oba ostatní muže, kteří se zastavili těsně za ohybem umělého horizontu. Skudder na ni vrhl tážavý, skoro bezradný pohled a ona reagovala podobně bezradným pokrčením ramen. Pak se prudce obrátila.

Boj zuřil dál s neúprosnou tvrdostí. Kluzák slétl o něco níž a zasypával vnější stranu orbitálního města salvami zářících, vějířovitě roztažených paprsků. Nyní již nebylo laserové záření dost soustředěné, aby tavilo kov pancéřového pláště stanice, nicméně stále ještě stačilo ke zničení tenkých ochranných obleků, neboť nad orbitálním městem se už nyní vznášely desítky, ne-li stovky nehybných obrovských hmyzích tvorů. Nyní už Moroni nedostávali žádné posily: jeden z laserových kanónů kluzáku zamířil přímo na propust a vypálil přímo do ní salvu krátkých, oslnivě jasných blesků.

Tu zaslechla Charity Skudderův vzrušený, příškrčený hlas: "Co se to tam k čertu děje?"

Charity bezradně pokrčila rameny. Měla nejasnou představu, co by tato dobrodružná mezihra vlastně mohla znamenat, ale byla to myšlenka až příliš fantastická, než aby se ji odvážila vůbec vyslovit.

"Zabíjejí se mezi sebou," mumlal Skudder nechápavě. Jeho tvář ovládl výraz zmatku.

Charity beze slova přikývla a chtěla se otočit a vyrazit dál, když se v tu chvíli přihodilo něco, co ji ještě jednou přimělo obrátit pozornost zpátky k bojišti.

Útočníci byli již laserem z kluzáku natolik zdecimováni, že jim už ani jejich rozhodné postupování, ani jejich zjevně lepší vyzbrojení nebylo nic platné. Jejich protivníci je honili sem tam, stříleli je nebo se na ně vrhali jen holýma rukama a trhali jejich ochranné obleky, vůbec už nehledíce na to, že většinou při tom byli také sami zabiti stejným způsobem. Ale náhle zahlédla, jak se jeden z mravenců vrhl všemi čtyřmi svými pažemi na svého soupeře - a najednou strnul. Skoro celou jednu vteřinu setrval bez pohnutí, pak se najednou otočil, zvedl zbraň - a vystřelil přímo do mravence stojícího za ním!

A to nebyl jediný! Všude, kde se Moroni dotkli některého z mravenců z mezitím již do ruda rozžhavené propusti, opakovala se tatáž neuvěřitelná scéna. Vypadá to, pomyslela si Charity s úžasem, jako by stačil jen jediný zběžný dotek jednoho z nových mravenců, aby každý starý mravenec okamžitě změnil stranu!

Mezitím již nemohlo být o výsledku tohoto nerovného boje nejmenší pochybnosti. Kluzák páčil bez přestání a jeho osádka nebrala ohled na to, kterou z obou stran zasáhne. Do úplného konce zbývaly snad jen vteřiny.

Charity se takřka násilím odtrhla od strašlivého divadla a dala ostatním znamení, ať pokračují v cestě. Tady mohli mít šanci uniknout, jen pokud budou jednat rychle.

Přesto také ona zaváhala, když její pohled padl na ono obrovské a příšerně rychle se otáčející cosi ve středu orbitálního města. Mezitím se k té obrovské čince už přiblížili natolik, aby dokázali rozeznat i detaily. Co však neviděla, byla dostatečná mezera mezi oběma obrovskými koulemi a vnitřní stranou kosmické stanice. Co když, pomyslela si s mrazením v zádech, tato příšerná věc naroste tak, že už nebude mít uvnitř dost místa? Pak je to rozseká jako holuby, když se dostanou příliš blízko k rotoru helikoptéry.

Existoval jen jeden jediný způsob, jak tuto otázku objasnit. Potlačila strach a šla dál. Frenche pořád vlekla za sebou. Také Skudder se po krátkém zaváhání přidal, pak Stone a nakonec i Gurk.

Oslňující laserová bouře, zuřící mezi Morony, jim zůstala ukryta za ocelovým horizontem, zatímco se přibližovali stále víc k rotující obrovské čince. Abn El Gurkova slova nešla Charity z hlavy. Explosivní černá díra. Pokud by měl Gurk pravdu, pak musejí být v těchto zdánlivě tak nevinných kovových koulích spoutány nepředstavitelné síly; energie, která by vystačila na to, aby se Slunce proměnilo v novu, či aby se malá modrá planeta na druhé straně orbitálního města doslova rozletěla na atomy. Ale proč, přemýšlela. Z čeho mají Moroni strach, že odpalují bombu, která má zničit celou sluneční soustavu, jen aby si zajistili, že také transmitér bude opravdu zlikvidován.

Aniž by si toho všimli, byly jejich kroky, čím více se přibližovali k obrovské čince, stále pomalejší. Charitin pohled se upínal k té podivné černé věci jako očarovaný. Srdce jí zběsile bušilo a cítila, jak se pomalu začíná třást po celém těle. Také se jí usadila v hlavě lehká bolest. Cítila i zvláštní nepříjemné svědění, doprovázející tuto bolest. Výcházelo z hlavy a pomalu se šířilo do celého těla.

A náhle se Gurk zastavil a začal divoce gestikulovat oběma rukama. Charity na něho chvíli nechápavě hleděla, než pochopila, co vlastně chce jí i ostatním říci. Zmatená, ale v podstatě přesvědčená, že Gurk ví, co dělá, spustila se na ruce a na kolena a po břiše se dál plazila po trpytívkém kovu.

Potřebovali dobrou půlhodinu, než podlezi tu gigantickou konstrukci, podobnou činkám, aby se dostali na druhou stranu stanice, nicméně Charity i ostatním to připadalo jako celá věčnost. Bolest a svědění byly již takřka nesnesitelné; během oné doby se s jejich těly muselo dít něco, co nedokázala pochopit, co ji však dohánělo skoro na pokraj šílenství. Činka se jim mihala nad hlavami ve výšce o nic větší než deset metrů, avšak sotvaže se pokusili vztyčit se alespoň na ruce a na kolena, aby postupovali trochu rychleji, museli se neprodleně vrátit do původní polohy. Jako by je jakési neviditelné ruce okamžitě uchopily a pokoušely se z nich servat svaly. Charity cítila, jak jí takřka nesnesitelný tlak svírá plíce, současně pak měla pocit, jako by do ní bušilo obrovské kladivo a tříštilo ji až do morku kostí.

Když pak měli vše za sebou, byli všichni tak vyčerpaní, že pár minut prostě jen leželi a namáhavě lapali po dechu. Charity tančily před očima barevné hvězdičky. Asi se musela kousnout do jazyka, aniž si toho vůbec všimla,

neboť teprve teď ucítila v ústech chuť krve. Současně se jí zdálo, jako by neměla jedinou buňku v těle, která by ji nebolela. Cítila se, jako by půl hodiny ležela pod tunovým lisem, zatímco si někdo nestále hrál s ovládáním, aby vyzkoušel, co všechno stroj dokáže.

Nejistě a namáhavě se převrátila na záda a otevřela oči. Nad ní se jako obrovský modrý míč vznášela Země; ještě nikdy jí ten pohled nepřipadal tak nádherný a uklidňující jako v tuto chvíli. Náhle již rozuměla tomu, proč French a jeho lidé věří tomu, že duše zemřelých odcházejí na Zemi.

Uplynula další minuta, zatímco Charity stále ještě ležela, dýchala a nemyslela na nic, pak se ale zase o slovo přihlásil její rozum a vysvětlil jí, že si tu pravděpodobně už moc dlouho nepoleží a neužije výhledu, pokud se hned neseberou a nevyrazí dál. S trhnutím se posadila a rozhlédla se kolem sebe.

První, co spatřila, byl Gurkův obličej a pohled do něj ji skutečně vyděsil. Trpaslík krvácel z nosu, uší i očí, a tam, kde jeho kůže nebyla rudá od vlastní krve, měla špinavě šedavou barvu. Pohled měl zastřený; jako by se navzdory prakticky nulové tíži nedokázal ani nadzvednout. Charity přispěchala k němu a dotkla se jeho přílby.

"Co je s tebou?" zeptala se.

Gurk zasténal. Jeho pohled se na malou chvíli vyjasnil, avšak záhy se zase zastřel, a když chtěl odpovědět, vydralo se mu z úst jen naprosto nesrozumitelné sípání.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Charity ustaraně a připadala si v tu chvíli stejně bezradně jako hloupě. Samozřejmě že trpaslík není v pořádku.

Avšak přesto se Gurk pokusil naznačit hlavou přikývnutí, opět zasténal a pohlédl na ni očima, zmučenýma bolestí. "Přetížení..." zasténal. "Já je... nesnáším tak dobře jako... vy."

"Jaké přetížení?" zeptala se Charity.

Gurk znovu zasténal. Zvrátil se dozadu, v poslední chvíli se však sebral a znovu se nejistě napřimil. "Gravitační vlny," mumlal. "Ty koule. Jsou...vytvořeny... z neutronia."

Charity úžasem vytřeštila oči, zcela automaticky se znovu zadívala na ty obrovské rotující koule a znovu se obrátila k trpaslíkovi. "Z neutronia?" opakovala nedůvěřivě. "Ty... ty chceš tvrdit, že oni umějí... zpracovat neutronium?"

I navzdory svému ubohému stavu se Gurk pokusil zasmát, nakonec však z toho vyšlo jen žalostné zaskřehotání. "Umějí ještě celou řadu jiných věcí," zamumlal. S potížením se zhluboka nadechl. "Například nám taky budou umět natrhnout prdel, jestli tady na ní budeme ještě dlouho dřepět a navzájem se ujišťovat, jak dobře se nám všem už zase vede."

Charity na něho na okamžik zůstala vyjeveně hledět, pak jí však proti její vůli vyklouzl na rty úsměv. "Mám pocit, že tobě je už určitě líp," řekla.

Gurk zavrčel cosi nesrozumitelného a Charity se opatrně postavila na nohy a sklonila se k Frenchovi.

Zdálo se, že není zraněn, ale třásl se po celém těle, a když ho chtěla zvednout na nohy, pokusil se o chabý odpor. Jeho pohled byl jakoby kouzlem připoutaný k Zemi, zabírající dobré dvě třetiny oblohy před nimi. Charity si kladla otázku, co se v něm asi v tuto chvíli děje. A pak se otočila ještě jednou kolem dokola, aby se rozhlédla.

Nyní, když věděla, co hledat, našla to takřka okamžitě.

Vypadalo to, že mají štěstí. Nacházeli se sotva pár kroků od rozšklebené díry ve vnějším plášti orbitálního města. Změř zborcených ocelových nosníků a částečně roztavené, roztrhané pancéřové pláty proměnily okraje díry v takřka nepřekonatelnou bariéru. A za ní se nacházela zadní třetina čehosi obrovského, co přibližně připomínalo špičku gigantického, neohraněného šípů.

Třebaže tento obrázek bývalo kdysi vidět celé dny blikat ze všech televizních obrazovek na Zemi a Charity ho znala do nejmenších podrobností, nyní pocítila mrazení v zádech. NASA nikdy nezjistila, co se tenkrát skutečně stalo, neboť nehoda se stala jen několik dní před moronskou invazí, avšak skutečností bylo, že málem došlo ke zničení celého orbitálního města.

Evropský kosmický člun, který měl vlastně kotvit na druhé straně stanice, se najednou dostal do vývrtky a jako střela se zabodl do vnějšího kruhu orbitálního města.

Jako zázrakem nebyli žádní mrtví ani na stanici, ani na palubě člunu, avšak jakýkoli pokus vyprostit šedesátimetrovou kosmickou loď ze změti trosky byl marný.

"Co... co je to?" vykoktal French. Jeho pohled zmateně klouzal po obrovské lodi a trhlíně ve stanici.

Charity ukázala postupně nejprve na pásmo roztrhaných pancéřových desek a nosičů a na zapáchlý kosmický člun. "Pokud se nepletu," řekla, "tak tohle je, Frenchi, Mrtvá zóna. A tohle," ukázala na kosmickou loď, "je váš Úkryt."

8

Třebaže od chvíle, co opustil centrálu, uplynulo sotva půl hodiny, obraz na monitorech se mezitím dramaticky změnil. Noc se proměnila v den, vytvořený oslnivými laserovými paprsky, září výbuchů a požárů, rudými plamennými stopami za tryskami kluzáků. Vše se v tomto dni zmítalo v jediném vířivém, avšak v detailech neidentifikovatelném pohybu. Tak se proměnila tíživě klidná noc v šílený kaleidoskopický obraz, složený jak z bolestivě pronikavého světla, tak i absolutní temnoty. Těžký úkol jak pro lidské oko, tak i pro noční infrakameru. Několik monitorů vypadlo, jiné ukazovaly jen jakési nesmyslné bubliny, popřípadě jen přibližné náznaky pohybu. Při přepnutí na číselné tabulky utíkaly sloupce čísel tempem tak příšerným, že se proměňovaly v naprosto nečitelnou šmouhu. Zdálo se, jako by se celý svět tam venku zmítal v šíleném pohybu. Okrajové čtvrti města hořely. Obloha plála temnou, krvavou červení a řeka odrážela zář ohně, jako by se proměnila v jediný proud žhavé lávy. Znovu a znovu se na zemi i na obloze rozsvěcovaly ohnivé koule, jejichž světlo kolísalo mezi bílou, oranžovou a rudou, než se vše slilo v jednu jedinou kouli pekelného žáru a dýmu. Nukleární inferno, které už jednou pohltilo město, se rozpoutalo s novou silou, a třebaže v něm

tentokrát už nebyli žádní lidé, kteří by padli atomovému peklu za oběť, pocíťoval Hartmann při pohledu na toto divadlo stejnou bolest jako poprvé.

Chtěl něco říci, ale až na druhý pokus se mu podařilo vydat ze sebe tón. "Nepošlu svoje muže do tohoto pekla," vydralo se mu konečně z úst. Přitom si však připadal naprosto bezmocný a skoro směšný. Zcela jednoznačně nebyl v situaci, kdy by mohl klást nějaké požadavky; ba ani bránit se nemohl. Přesto se mu ulevilo, že to řekl. Chvilí marně čekal na odpověď, potom skoro násilím odtrhl pohled od obrazovek přinášejících obraz bitvy a pohlédl na postavu za svým psacím stolem.

Kyl, jako by čekal na tuto reakci, lehce zavrtěl hlavou a usmál se. "To po vás taky nikdo nepožaduje, pane generále," řekl. "Nehledě na to, že by to bylo naprosto nesmyslné. Výsledek bitvy je už předem dán. Zvítězíme my."

Hartmann se pisklavě zasmál. "Vy jste se zbláznil, Kyle!" Prudkým gestem ukázal na obrazovky. "Poslední tři dny jsem nedělal nic jiného, než že jsem stále sledoval jejich přípravy. Mají vůči vám převahu sto ku jedné, je vám to jasné? Nehledě na to, že tam nanosili dost zbraní na to, aby dokázali obrátit v prach popel celý tento kontinent."

"Nerozumíte mi," řekl Kyl. Stále se ještě usmíval, avšak nyní tak nějak omluvně. "My zvítězíme, protože nemůžeme prohrát. Jejich množství vůbec nehraje roli. Naopak. Čím jich bude víc, tím lépe pro nás. Bylo od nich hloupé, že nás vůbec napadli. Nerozumím ani tomu, proč to udělali."

Hartmann se ještě jednou zadíval na monitorovou stěnu. Kylova slova působila přesvědčivou, takřka sugestivní silou. Bohužel se rozcházela až příliš s tím, co tvrdily zabezpečovací kamery. Už zhruba půl hodiny obracela moronská flotila vše, co z Kolína ještě zbylo, v prach. A následující pozemní jednotky se převálily jako lavina přes všechno, co snad uniklo palbě letounů. Také nikde nebylo vidět ani nejmenší známku odporu.

Od chvíle, kdy se vrátili nazpět do ústředny, Hartmann pochopil, jak hrozně podceňoval množství mravenčích bojovníků. Armáda, která se během posledních dnů stáhla kolem města, nečítala statisíce, nýbrž miliony bojovníků. Kdo by dokázal zastavit takové vojsko?

Chtěl něco odpovědět, ale Kyl zvedl ruku a zarazil ho. "Neztrácejte už zbytečně cenný čas, pane generále."

"Neříkejte mi tak," řekl Hartmann nevraživě. "Nemám to rád."

Kyl se usmál. "Jak si přejete." Na kratičkový čas také jeho pohled sklouzl na monitory; Hartmann z toho měl téměř jistý pocit, že na obrazovkách něco hledá, a přece nenachází. Potom se prudce obrátil, obešel psací stůl a naklonil se nad terminál počítače. Prstem se dotkl jediné klávesy a znovu zaváhal. Na tváři se mu objevil soustředěný výraz.

"Co to děláte?" zeptal se Hartmann znepokojeně.

"Obávám se, že bohužel nic, co by mi pomohlo dál," připustil Kyl. Zavrtěl hlavou. "Úžasné. Takový primitivní systém - a přece tak efektivní." Vzhlédl, podíval se nejprve na Net, potom na strážního důstojníka, který se vrátil zpět na své místo vedle dveří, a nakonec se obrátil znovu na Hartmanna. "Myslím, že se správně domnívám, že je zapotřebí jistého hesla, abych se vám dostal do programu."

"Dost možná," odpověděl Hartmann nevraživě.

"Řekněte mi ho," pravil Kyl.

Hartmann vyjeveně vytřeštil oči. "Zbláznil jste se, Kyle?"

"Stále ještě nechápete, Hartmanne," řekl Kyl sípavě, "že vy i já stojíme na jedné straně; alespoň v tuto chvíli. Věřte mi," ukázal na počítač, "bylo by úplně nesmyslné chtít odstartovat tyto rakety. I kdyby na to bylo dost času, stejně by nikdy nedosáhly svého cíle. Věříte snad, že je to tak jednoduché?" Zavrtěl hlavou a odpověděl si sám. "Zcela jistě ne. Vy jste dokonce přesvědčen, že není. Jste voják, Hartmanne. Dobrý voják. Víte stejně dobře jako já, že moc, která má zkušenost z milionu let bojů, nebude jen tak snadno porazitelná. Opravdu si myslíte, že jejich hlavní stan se nachází jen tak bez jakékoli ochrany? A že jen čeká, až se někomu uráčí jej zničit?"

Hartmann neodpověděl. Ne, nevěřil. Nikdo z nich tomu skutečně nevěřil. Oni všichni tušili, že jejich zoufalý plán musí mít nějakou dosud nerozpoznanou, avšak rozhodující chybu. Ale byl to jediný plán, který měli. "Ten nápad pochází od Stonea," namítl a sám si přitom připadal jako umíněné dítě.

"Stone," odpověděl Kyl klidně a velice vážně, "je jejich otrok. Nic víc než pouhý povolný nástroj." Znovu se obrátil a opět ukázal na na komputer na Hartmannově psacím stole. "Jsou tři možnosti, Hartmanne," řekl. "První je, že zničím tento přístroj. Ale to bych nerad, neboť je velmi cenný a dost možná, že ho budeme ještě potřebovat. Druhá je, že neudělám nic a nechám vás přihlížet, jak páni Černé pevnosti zničí nejprve vaše rakety, o chvíli později startovací rampy a nakonec celý tento bunkr. Ale to bych udělal také nerad, protože přitom by se jen nesmyslně obětovaly životy. Navíc je tato stanice nesmírně cenná a neměla by být zničena."

"A co je ta třetí možnost?" zeptal se Hartmann, když Kyl nepokračoval a místo toho na něho jen významně pohlédl.

V Kylově obličejí se mihl zvláštní pohyb. Levá polovina jeho obličejí se na okamžik změnila ve zmeť naběhlých, bílých pulzujících žil, které se proplétaly pod kůží jako ošklivé klubko červů. Spodní čelist se vysunula dopředu a na okamžik měl Hartmann dokonce pocit, jako by namísto jeho očí zahlédl třpytivé fasetové oči velké jako pěst. Pak ale zlověstná podoba opět zmizela.

"Třetí možnost," řekl Kyl neúčastně, "spočívá v tom, že zastavíte ten program."

"Proč... bych to měl udělat?" Náhle bylo Hartmannovi zatěžko i mluvit. Jako by měl ústa jednu jedinou ránu a naprosto vyschlá. Otočil hlavu a vrhl k Net úpěnlivý pohled, ale poušťárka na něho hleděla jen tázavě. Stála za Kylem, takže z té děsivé proměny, jež se udála v jeho obličejí, neviděla vůbec nic. Hartmann zvedl ruku a vyčítavě ukázal na Kyla. Prsty se mu trásly a srdce bušilo tak pomalu a těžce, že každý jeho úder cítil až v konečcích prstů na rukou i na nohou. Byl takřka šílený strachem. "Přijďte si sem a požadujete, abych vám pomohl?" zachroptěl. "Po... po tom všem, co jste udělal?"

Kyl krátce pohlédl na stěnu z monitorů, skoro jako by se potřeboval přesvědčit, zda je vůbec ještě nějaký čas

na něco tak bezvýznamného, jako je rozhovor s Hartmannem. Pak teprve odpověděl: "Co jsem udělal?"

Hartmannovi se chtělo řvát, zvednout pěsti a vrhnout se na Kyla. Avšak nic z toho neudělal, jen celý roztřesený stál a zíral na megamana, jenž už nebyl megamanem, pravděpodobně už ani člověkem, ani Jaredem, nýbrž čímisi třetím, novým druhem, představujícím něco naprosto nepochopitelného a nahánějícího strach.

"Nevím, kdo jste, Kyle," zašeptal Hartmann. "Vím, kdo jste byl, ale nevím, co je z vás nyní. A jestliže nechápete, co tím myslím, pak už nemá žádný smysl vám to vysvětlovat."

K jeho překvapení se Kyl usmál a Hartmann nemohl být v tu chvíli více přesvědčen, že je jeho úsměv míněn upřímně. "Chápu, co tím myslíte, Hartmanne," řekl Kyl. Jeho hlas zněl klidně, téměř něžně. Naznačil lehké přikývnutí a připojil gesto, jako by chtěl vyděšenému dítěti vysvětlit, že není všechno tak zlé. "Mýlíte se, Hartmanne. Vy si myslíte, že jsme vašim mužům něco udělali. Že jsme s nimi něco udělali. Ale není to pravda."

"Baví vás ještě se mi vysmívat?" zamumlal Hartmann. A než mohl Kyl odpovědět, náhle zařval. "Deset tisíc mužů, Kyle! Deset tisíc mužů, kteří leželi tam dole. A vy jste z nich udělali... netvory."

"My jsme je zachránili," řekl Kyl klidně, ale Hartmann ho už neposlouchal a pokračoval řezavým, téměř přeskakujícím hlasem.

"Byly to ještě napůl děti, Kyle! Důvěřovali nám, rozumíte? Nikdo z nich neměl jistotu, že se znovu probudí, ale my jsme jim řekli, že na ně dáme pozor, a oni nám věřili. A vy, vy jste z nich udělali... netvory, zrůdy."

Kyl na něho opět chvíličku hleděl beze slova a v očích se mu objevil výraz hlubokého, poutivého smutku. "My jsme to neudělali, Hartmanne," řekl tiše. "To vy sami. Ty stroje, které tyto muže uvedly v dlouhodobý spánek, uspaly jen jejich těla."

"Lžeš!" řekl Hartmann.

"Je to pravda," řekl Kyl klidným, skoro lítostivým tónem. "Vím to, protože oni jsou částí mě, stejně jako já jsem částí jich. Uspali jste jejich těla a jejich vědomí dál bdělo." Mírně se předklonil. Jeho hlas získal na naléhavosti.

"Sedmapadesát let, Hartmanne. Sedmapadesát let zavření tam uvnitř." Ukazovákem a prostředníčkem pravé ruky se dotkl svého spánku. "Hluší, slepí a němí, odříznuti od všech dojmů, všech pocitů, dotyků, pachů, chutí. Ani bolest jim nezůstala. Mnozí zešleli. Už jste zapomněli, kolik se jich probudilo tělesně naprosto nepoškozených, avšak vnitřně vyhořelých? Vaše stroje selhaly. To vy jste poslali těch deset tisíc mladých mužů rovnou do pekla."

"Lžeš!" zařval Hartmann.

Vyskočil a nyní již skutečně sevřel ruce v pěsti, aby se na Kyla vrhl, a přece pohyb nedokončil. "To... to nemůže být pravda!" trval dál na svém. "Taky jsem byl uspán. Devět z deseti let jsem prospal. Musel bych to vědět."

"A taky to víte, Hartmanne," řekl Kyl. "Vzpomeňte si. Vaše vědomí a paměť to vše potlačují, aby se z toho nezhroutily, ale je to tu. Devět let temnoty, Hartmanne. Devět let osamělosti a prázdnoty. Řvání, aniž byste mohl vykřiknout. Vzpomeňte si, pokud se k tomu dokážete přinutit. Nebo mi prostě věřte."

Hartmann se roztřásl ještě víc. Così se v něm vzpřičilo. Ano, v jeho myšlenkách se vyskytoval takový pocit, vzpomínka na vzpomínku, kterou pohřbil hluboko, nekonečně hluboko u samého dna svojí duše. Bolest, která byla tak strašlivá, že se nedala popsat slovy, úděs, který přesahoval vše, co je možno si představit. Osamělost. Prázdno. Temno a černo, temno tak nekonečně hluboké a černo tak nekonečně veliké, prázdné...

"Ale jak to... jak to, že jsem se... že jsem se nezbláznil?" vykřikl. "Já a ti... ti druzí, kteří byli probuzeni."

"Mnozí se zbláznili," řekl Kyl. "A možná deset let není tak moc. Dokázali jste to snést, třebaže jste tak zranitelní. Taková je pravda, Hartmanne, a vy to víte. Duše těchto mužů byly uvězněny v černé prázdnotě, proto vyšly ven a hledaly něco, čemu by svěřily svoji bolest. A našly. Pořád ještě nerozumíte? Jared neodvedl ty muže. To oni vytvořili Jared. Jsou to zmučené duše všech těchto mužů, Hartmanne, které se spojily v jedno s vědomím mladé královny, aby společně vytvořily něco nového, úžasného. Vy věříte, že jim bylo něco vzato, ale ani to není pravda. Naopak, něco získali, Hartmanne. Něco nevýslovně drahocenného."

"Ano," zašeptal Hartmann. "A zaplatili za to jen maličkostí, že? Jen svým lidstvím, jinak ničím."

"Chtěl bych, abyste to mohl pocítit, Hartmanne," řekl Kyl. "Chtěl bych, abyste na vlastním těle mohl zažít, co znamená být částí jediného, velkého ducha. Vy se domníváte, že byste tím o něco přišel. Ale to není pravda."

Hartmann na něho zíral. Trásl se po celém těle. Nebyl si jist, jestli chápe, co Kyl říká, a v podstatě ani rozumět nechtěl. Protože kdyby si přiznal, co v nehlubší úrovni svého vědomí už dávno věděl, totiž to, že velice dobře chápe, co se mu megaman pokouší vysvětlit, pak by musel současně také přiznat, že Kyl má pravdu.

"Co... co chcete?" zeptal se. Jen k vyslovení těchto slov potřeboval takřka veškerou sílu.

Kyl vrhl opět krátký pohled na monitory a Hartmann si byl takřka jist, že tam něco hledá. "Potřebuji vaši pomoc, Hartmanne," řekl nakonec. "Černá pevnost nemůže být zničena. Je pro nás příliš důležité dostat ji do rukou nepoškozenou. Ale k tomu je zapotřebí něčeho, co můžete udělat jenom vy."

Hartmann na okamžik hleděl vyjeveně na megaválečníka, potom se zahleděl vytřeštěnými očima a s otevřenými ústy na monitorovou stěnu, která ukazovala z nejrůznějších pohledů útok moronských legií na město. Flotila kluzáků se přibližovala k řece, přičemž každá budova, každá ulice, každá stopa půdy byla sežehnuta pekelným žářem laserových kanónů. A za nimi se valila černá záplava moronských bojovníků. Najednou již Hartmann jen stěží dokázal potlačit záchvat hysterického smíchu. "Já... nechci být nezdvořilý, Kyle," řekl zajíkávě. "Ale v tuto chvíli to z mého pohledu vypadá tak, jako by vám vaši přátelé dosti mocně nakopávali zadek."

Kyl se na něho nedotčeně podíval a usmál se. "Pomůžete nám?"

"Vy... vy jste úplně blázen," blábolil Hartmann. "I kdybych mohl - ta věc musí být zničena. Ať to stojí, co to stojí."

"Věděl jsem, že to řeknete," odpověděl Kyl klidně. "A věřte mi, jsem rád, že jste to řekl. Ale dávám vám své slovo, že vám od nás nehrozí žádné nebezpečí. My dokážeme porazit Morony, Hartmanne. Pomozte nám, aby se Černá

pevnost dostala do našich rukou, a já vám slibuji, že tato planeta bude zase patřit vám, vám jediným a nikomu jinému."

Hartmann zíral upřeně na Kyla. V jeho očích nebyla žádná záluďnost. Ale on přece předtím viděl, co číhá za maskou megamana. A přesto...

Takřka bezradně se obrátil k Net, která stále ještě stála u dveří a dosud neřekla jediné slovo. "Já... mu věřím," zašeptala poušťářka.

Hartmannův pohled znovu zabloudil k obrazovkám. Útok stále ještě nabýval na prudkosti. Co kdysi z toho hrdého města přežilo první útok z vesmíru, to vše se nyní pod soustředěnou laserovou palbou tříštilo na kousičky. "Je nás už jenom hrstka, Kyle," zamumlal. "Vy sám přece víte nejlíp, že..."

"Vím," přerušil ho Kyl. "A nemohu vám slíbit, že to všichni přežijete. Ale slibuji vám, že tato planeta bude zase svobodná. Moron už nikdy nevztáhne ruku na žádnou jinou planetu, když se nám na severním pólu podaří zmocnit se transmitéru."

Hartmann chvíli mlčel a hleděl na běsnící peklo na obrazovkách, avšak neviděl ani šlehající laserové blesky, ani plameny, ani umírající město. Na okamžik viděl opět Kolín v celé jeho velikosti, hrdosti, plný lidí, kteří měli své problémy a starosti, ale byli svobodní. Nebyl tak naivní, aby si namlouval, že by se to mohlo ještě někdy vrátit. Země utrpěla rány, které se jí už nikdy úplně nezacelí. Ale snad by byla alespoň šance začít znovu.

"A... kapitán Lairdová?" zeptal se.

Tentokrát Kyl poněkud zaváhal s odpovědí. "Nemohu vám nic slíbit, Hartmanne," řekl pak. "Uděláme, co bude v naší moci, abychom ji chránili. Ale nechci vám lhát."

Uplynulo několik vteřin, pak celá minuta, a velitelská centrála bunkru v Eifelské vrchovině stále zůstávala v sevření hlubokého, zlověstného mlčení. Pak řekl Hartmann, a to tak tiše, že si ani nebyl jist, jestli Kyl vůbec jeho slovům rozumí: "Co tedy po nás chcete?"

9

Bez Frenchovy pomoci by poslední kus cesty vůbec nezvládli. Člun za posledních padesát let svoji polohu nezměnil ani trošku. Charity tenkrát jako všichni viděla obrázky katastrofy, ale právě že to byly jen obrázky, pouhá napodobenina reality. Co na videozáznamu vypadalo jako díra ve vnějším plášti orbitálního města, byl ve skutečnosti hluboký, rozeklaný kráter s okraji jako dýky, naplněný zmeti trosk s ostrými hranami. Zdálo se, že existuje jedno jediné místo, na kterém by lezení dolů nebylo navzdory stavu beztíže života nebezpečným dobrodružstvím, avšak když Charity chtěla zamířit právě k tomuto místu, zavrtěl French prudce hlavou a udělal vyděšené gesto. A teprve pak Charity uviděla, že je kus původní stěny vyřiznutý a nahrazen něčím, co vypadá jako obrovská duhová čočka. Po chvíli si vzpomněla, že podobnou konstrukci už jednou viděla - v jedné moronské stanici. Nepokoušela se Frenche přemlouvat, ale naznačila ostatním, že se na celý zbytek cesty svěří jeho vedení.

Nepřiblížili se ke člunu prostě volným pádem, ale po Frenchově příkladu se plížili po rukou a po kolenou hustou spleť zohýbaných nosníků a železných plátů, které vyplňovaly největší část obrovského kráteru po výbuchu. Charitin pohled se stále znovu a znovu vracel ke kosmickému člunu. Loď se podobala americkým člunům, ale byla na první pohled menší. Až na trhlínu v jednom křídle a zčernalou díru, zejmí tam, kde explodoval motor, se zdála být úplně v pořádku. Mimoděk ji napadlo, že se snad přechodová komora ovládá od pilotního pultu, avšak French se pomalu přiblížil ke spodní straně lodi. Charitin pohled sklouzl po popraskaných keramických dlaždicích protizárového štítu, pokračoval dál podél trupu, až nakonec spočinul na kulatém otvoru. Zнала konstrukci této vesmírné lodi až příliš dobře, než aby nevěděla, že otvor sem nepatří. Proč také - byl to prostě nový průchod, který si Frenchovi lidé do trupu vyřízli.

Byli snad ještě dvacet až pětadvacet metrů od obrněného průchodu, když vtom Skudder, který se plazil za Charity, se náhle dotkl její nohy, a když otočila hlavu, začal vzrušeně gestikulovat.

Třebaže sama nechápala proč, náhle se Charity zděsila. Vesmír za nimi už nebyl prázdný. Nad horizontem orbitálního města se objevilo víc než deset velkých moronských kluzáků, a zatímco na ně hleděla, přibýly ještě tři. Charity hleděla na tu malou armádu se směsí hněvu a zoufalství. Nepotřebovala příliš velkou dávku fantazie, aby si domyslela, proč se tam nahoře ty lodě objevily.

Flotila stále narůstala. Charity se brzy vzdala snahy počítat je, odhadovala však jejich počet na něco přes padesát. Avšak něco tu... nesedělo. Najednou si už Charity nebyla tak jista, že ty lodě skutečně přiletěly jen proto, aby zabily ji a její průvodce.

Najednou se nad nimi zablesklo. Tenký, nevině vypadající paprsek šlehl z povrchu orbitálního města po jedné lodi, provrtal ji a vzápětí ji nechal explodovat v oranžově zbarveném ohnivém mraku. A ještě než stačily oslňující plameny ve vzduchoprázdňem kosmickém prostoru opět zhasnout, vybuchl stejně druhý, třetí a konečně čtvrtý disk.

Vzápětí kluzáky opětovaly palbu. Celá salva krátkých, nesnesitelně jasných laserových záblesků udeřila do povrchu orbitálního města. Místo zásahu leželo někde mimo Charitin dohled, přesto však pocítila dlouhodobé vibrace a otřesy, šířící se celou obrovskou stanicí.

"Co to zase je?" zeptal se Skudder nechápavě.

A jako by chtělo Charity ušetřit odpověď, prořizlo náhle kosmickou temnotu další oslňivé světlo laserových salv. Tentokrát však nepálily kluzáky proti orbitálnímu městu, nýbrž na jinou skupinu kluzáků, které se přihnaly v široce roztažené rojnici. Dva z nich explodovaly na místě, třetí se dostal do vývrtky a s ohonem žhnoucího plynu zmizel Charity ze zorného pole. Ani ne o vteřinu později se opět celá základna otřásla pod příšerným nárazem. Oslňující zář ohně na okamžik zapudila všechnu vesmírnou tmou.

"Oni ... bojují mezi sebou," zamumlala Charity.

"Fajn," řekl Skudder. "Pak bychom snad měli pokračovat dál v cestě, dokud jsou zaměstnání vzájemným

zabíjením."

Věděla, že Skudder má pravdu. Přesto se podívala ještě jednou. Boj zuřil s neutuchající prudkostí, avšak obě formace kluzáků se do sebe už zaklínily natolik, že bylo v podstatě nemožné říci, kdo patří ke které straně. Automaticky si musela položit otázku, jak asi Moroni rozlišují přátele od nepřátel, a jestli to vůbec dělají.

Celý vesmír nad nimi byl v jediném plameni, když se konečně dostali ke kruhové propusti na spodní straně kosmického člunu. French natáhl ruku po kličce, pak ji ale zase stáhl nazpět a nervózně se napřimil. Charity zachytila jeho pohled a přistoupila co nejbliž k němu.

"Mo...možná by bylo lepší, kdybych šel napřed jen já," zakoktal se. "Ostatní by se mohli... vyděsit."

Charity přikývla. "Dobrá. Ale pospěšte si, prosím vás."

French odpověděl nervózním přitakáním a pak se opět vrátil k primitivnímu otvíracímu mechanismu propusti. Charity opatrně ustoupila o kousek zpět, neboť dveře se podobně jako poklop výstupního otvoru na ponorce pružně vymrštily ven. Pak však alespoň nahlédla do komory, nacházející se za nimi. Byla maličká. Beztak by zřejmě měli problémy nacpat se tam všichni za Frenchem. Stěny byly z hrubých, nečistě svařených železných plátů.

Skudder s Gurkem vyjeveně hleděli, jak se French sám nacpal do maličké komory a zavřel za sebou dveře.

"Co to má znamenat?" zeptal se Skudder.

"Dopřej mu trochu času, aby mohl informovat své lidi," řekla Charity.

"Ó jistěže," zavrčel Skudder. "Zatím si tu můžeme trochu udělat pohodlí a dát si kafe a třeba taky nohy na stůl."

Charity neodpověděla. Rozuměla Skudderově nervozitě velice dobře, na druhé straně si však dokázala stejně dobře představit, jaký by to byl pro Frenchovy lidi šok, kdyby prostě jen tak spolu s ním vstoupili do Úkrytu. Těch pár minut, které tady venku budou muset počkat, může rozhodnout o jejich životě.

Po chvíli čekání, která Charity připadala nekonečná, se dveře znovu otevřely. Avšak postava, která vyplula z přechodové komory, nebyl French. Byl to jakýsi mladý muž v nějaké rozedrané, na mnoha místě spravované kombinéze, jež měla kdysi snad bílou barvu. Neměl na sobě skafandr, byl v jedné z oněch průhledných nafukovacích transportních bublin, které French předtím hledal v regálu skladiště. Charity nemohla nikde na jeho improvizovaném ochranném oděvu objevit kyslíkovou láhev. Zřejmě Frenchovi lidé používají při svých výletech do vzduchoprázdna jen tu zásobu vzduchu, kterou mají ve svých ochranných vacích.

Mladík vyklouzl ven z komory, levou rukou se přidržel okraje otvoru a druhou jim naznačil, aby šli dál.

Charity dala Stoneovi znamení, aby ji následoval. Pohledem přitom přejela po tváři mladého muže, který se vznášel před ní. Oči měl doširoka vytřeštěné a strnulě neschopností uvěřit, posvátnou úctou, avšak taky strachem. Byli bezpochyby prvními lidmi, které tento mladík kromě obyvatel Úkrytu za celý svůj život potkal. Když si Charity vzpomněla, jak také French reagoval na jejich první setkání, napadlo ji, že je ještě čeká dost těžkých chvil.

Nacpala Stonea před sebou do maličké přechodové komory, sama se vsoukala za ním a zavřela za sebou dveře. Uvnitř nebylo žádné osvětlení, takže na okamžik zůstala naprosto slepá. Sotvaže zapadla těžká závora vnějších dveří, zaslechla, jak se v protější stěně pohnul druhý, stejný mechanismus a do komory počal syčivě proudit kyslík. Současně jejich těla nabyla opět něco ze své váhy. Pravděpodobně také zde působila umělá přitažlivost, kterou Moroni vyráběli v orbitálním městě.

Pak se nad jejich hlavami otevřel kulatý otvor. Do propusti padlo trochu bledého nažloutlého světla. Charity uviděla nějaké stíny, zamrkala a přimhouřila oči, avšak osvětlení uvnitř člunu zdaleka nestačilo, aby dokázala přesněji rozeznat postavy, které stály v kruhu kolem otvoru a shlížely na ně dolů.

Stone chtěl sáhnout po okraji otvoru a vytáhnout se nahoru, ale Charity ho rychlým pohybem strhla nazpět. Stále ještě neviděla těm nahoře do obličejů, ale jasně cítila napětí, visící ve vzduchu. Měli sice strašlivě málo času, ale museli těmto lidem dát příležitost, aby přivykli pohledu na ně.

Nebezpečná chvíle pominula. Náhle se jeden ze stínů předklonil. Charity poznala Frenche, který klesl na kolena a podával jí ruku. S úlevou po ní sáhla a nechala se vytáhnout nahoru.

Charity vyklouzla z propusti a neobratně přistála vedle Frenche. O chvíli později pochopila, že podlaha je tu zřejmě z nějakého nemagnetického kovu. Její podrážky proto na podlaze nedržely. Udělala druhý nejistý krok, aby udržela rovnováhu, ale přesto by skoro upadla, kdyby ji French nezachytil.

Vděčně mu pokynula, pak se úplně obrátila a zběžně se rozhlédla zhruba po tuctu tváří, které ji obklopovaly. Každý jednotlivý obličej vypadal podobně jako Frenchův. Byly úzké a vyzáblé, s temnými očima, zapadlými hluboko do důlků, rozpraskanými rty a pletí, které se nikdy nedotklo slunce, plné drobných hnisajících vřidků. Bylo to pět nebo šest žen a stejný počet mužů, z nichž až na jednoho nebyl nikdo starší než French. Za řadou dospělých, zirájících na ně se stále stejným výrazem údesu a zbožné úcty, zahlédla Charity také tři nebo čtyři děti.

Ledová hrůza jí projela celým tělem. Frenchův zevnějšek byl příšerný. Ale tato skupinka lidí (Lidi? Jsou to skutečně lidi?) ji naplňovala jakýmsi pocitem, hraničícím až s hrůzou a hnusem, za který se sice sama před sebou styděla, ale přece se mu stěží dokázala bránit.

French něco řekl. Nerozuměla jeho slovům, proto rychle zvedla ruku k malému přepínači na kombinéze, a když se její průhledná plastická helma otevřela a složila na šíji, s úlevou zhluboka vydechla.

Chvilí nato si však přála, aby to nikdy nebyla udělala.

Vzduch byl tak špatný, až se jí zatočila hlava. A puch byl takřka nesnesitelný. Charity zavřela oči, silou potlačila nevolnost, která ji zvedala žaludek a přinutila se zhluboka nadechnout. Tak jako tak bude muset to, co French a jeho přátelé ještě považují za dýchatelný vzduch, nějaký čas snášet. Lépe, když si na to zvykne co možná nejdřív.

Když znovu otevřela oči, uviděla ve Frenchově tváři vyděšený výraz, "Není... není vám dobře, paní... Charity?" opravil se rychle.

Charity se pokusila o úsměv. "Ne," řekla. "Už... je to v pořádku."

French na ni ještě chvíli pochybovačně hleděl, pak ukázal na nejstaršího muže ze skupiny. "To je Stark," řekl. "Náš vůdce." Usmál se. "A to," dodal, ukazuje na ženu vedle, "je Pearl, má družka. My jsme..."

"Zmlkni, Frenchi," přerušil ho Stark. Jeho hlas byl drsný a chraplavý. Byl to hlas člověka, který není zvyklý mnoho mluvit. A přesto v něm slyšela tón navyklý rozkazovat, tón, který jí spolu s tvrdostí ve Starkově pohledu prozrazoval, že Stark je snad sice dobrý, avšak jistě nijak přívětivý vůdce. Hleděl na ni i na Stonea s neskryvanou nedůvěrou. Také v jeho pohledu byla hrůza, nikoli však stejného druhu, jakou mohla číst ve Frenchových očích. Proto si předsevzala pořádně si rozmyslet, jakým tónem bude mluvit s tímto mužem.

Stark k ní pomalu přistoupil. Pohyboval se nějak podivně; na první pohled skoro neohrabaně. Přesto se jí zdálo, že mu přitažlivost na palubě lodi nepůsobí žádné problémy. Jeho oči zkoumaly její obličej, celé tělo, oblek, na nějakou chvíli spočinuly na žluté kyslíkové láhvi na jejích zádech a pak zase vyhledaly její pohled. Charity nedokázala odhadnout, jestli je spokojen s tím, co vidí.

"Kdo jste?" zeptal se. Mluvil nyní tiše, avšak jeho hlas byl podivně rezavý. Jeho ruka spočívala na čemsi, co měl kusem nylonové šňůry připevněno k opasku a co vypadalo jako miniaturní obdoba Frenchovy harpuny.

"Ale vždyť jsem ti to přece už říkal," řekl French vzrušeně. "Přišli ze..."

Stark ho nevráživým gestem umlčel. "Nechci to slyšet od tebe, Frenchi," řekl, "nýbrž od ní."

"Co to má znamenat?" ujal se slova Stone, stojící vedle ní. Stejně jako Charity si spustil přílbu a stál nyní vedle ní sice vzpřímeně, přece však poněkud nejistý, jako by byl opilý. Zřejmě mu ještě víc než jí činilo problémy, aby se vyrovnal se zdejší přitažlivostí, přinejmenším desetkrát menší než přitažlivost zemská. "Vaše způsoby..."

"Buďte zticha, Stone," řekla Charity ostře. "Má pravdu. Na jeho místě bych byla stejně nedůvěřivá."

I když mluvila na Stonea, nespouštěla Starka z očí. Vůdce Úkrytu snášel její pohled s naprostým klidem. Nedůvěra v jeho očích ještě narostla.

Charity udělala přesně vypočítanou pauzu, než začala změněným hlasem znovu od začátku. "Jmenuji se Lairdová, pane Starku. Kapitán Charity Lairdová z US Space Force."

"Space Force?" Způsob, jakým Stark slova opakoval, jí prozradil, že o jeho významu musí mít zcela přesnou představu. "Takže... takže French říkal pravdu? Vy a ti, co jsou s vámi, vy... jste skutečně přišli ze Země?"

Charity velice klidně, nicméně důrazně odpověděla: "Myslím, že vy a vaši přátelé používáte toto slovo v jiném významu než my. Přicházíme ze světa, který je od toho vašeho velice vzdálený. A je velice odlišný."

Ve Starkově obličejí se objevil jiný výraz. Charity pochopila, že udělala nějakou chybu, nevěděla však jakou. "Nejsou žádné jiné světy, na kterých žijí lidé," řekl Stark. "Jsme jenom my a pavouci. Ti zabili všechny lidi před dávnými dobami."

"To jsem si taky myslel," vmísil se do hovoru French. Stark si ho za to změnil hněvivým pohledem, tentokrát ale French nereagoval, ba naopak ještě vzrušeněji pokračoval. "Je taky pavouci zabili, ji a její doprovod. Ale oni... nemohli je zabít. Stříleli na ně, zasáhli je, ale oni... oni přišli znovu, Starku. Viděl jsem to na vlastní oči. Jsou nesmrtelní. Nic je nemůže poranit. Pavouci s nimi nic nesvedli."

"Sama bych si přála, aby tomu bylo opravdu tak," řekla Charity tiše. Smutně se usmála, pak pohybem hlavy ukázala na víko propusti, které bylo stále ještě odklopené. "Pokusím se vám všechno vysvětlit, pane Starku," řekla. "Ale tam venku jsou ještě dva z našich přátel. Pusťte je, prosím vás, taky dovnitř."

French chtěl poklop zavřít, avšak Stark ho zadržel a French zmateně ustoupil stranou. "Proč bych to měl udělat?" zeptal se Stark. "Jestli jste skutečně tak nezranitelní a nebezpeční, jak tvrdí French... A nevíme, nemůžeme vědět, jestli jste naši přátelé či nepřátelé."

"To je pravda," řekla Charity. "Ale jestli jsme skutečně tak nezranitelní, jak říká French, pak můžeme my dva být pro vás stejně nebezpeční jako všichni čtyři."

Přes Starkovu tvář přeletěl výraz, o kterém nedokázala říci, je-li v něm hrůza nebo hněv. Neodpověděl.

"Prosím vás, pusťte naše přátele dovnitř," řekla Charity znovu. "Oni neví, co se s námi děje a budou mít starost. A mimoto jejich zásoba vzduchu není nevycerpatelná."

V duchu se modlila, aby Stone neřekl žádnou nepředloženost, avšak on buďto pochopil vážnost situace, anebo vůbec nechápal, v jakém nebezpečí se právě nacházejí. Každopádně neřekl jediné slovo. Po vteřině, která jí připadala nekonečná, ukázal Stark na otvor a řekl. "Pusťte je dovnitř. A vy," dodal, obrací se znovu k Charity, "mluvte."

10

Hmyzí vojsko dosáhlo řeky a jednoduše ji pohltilo jako černá záplava ožvlé lávy. Hartmann nemohl vidět, co se děje na druhém břehu, protože Rýn tvořil hranici, za kterou Jared zlikvidoval každou zabezpečovací kameru, sotva ji tam stačil Hartmann umístit. Avšak mezi hořícími troskami se stále ještě jasně blýskalo, třebaže od chvíle, kdy moronské legie překročily řeku, falanga kluzáků ustoupila. Letouny už nepostupovaly v první linii, sunouce před sebou spolu se smrtícím stínem stěnu z ohně a tavícího se kamení, nyní se jen jednotlivě spouštěly k hloubkovým letům a tu a tam krátce, zjevně cíleně, vystřelily.

"To je šílenství," řekl Hartmann. "Vaši lidé nemají nejmenší šanci, Kyle. Ale... mohu vám pomoci. Moc toho sice nebude, ale bude to stačit, abychom ty kluzáky sundali z oblohy."

Kyl se napůl otočil a usmál se. "Já vím, co vaše výzbroj dokáže," řekl. "Ale to není pomoc, kterou od vás potřebuji."

Náhle pocítil Hartmann hněv, důrazně ukázal na obrazovky a poněkud dotčeně řekl: "Tohle vypadá, že budete potřebovat každou trošku, kterou můžete dostat, Kyle."

Jestli se totiž nestane nějaký zázrak, pak nejpozději do půl hodiny nebudete mít vůbec nikoho, kdo by provedl ten váš útok proti stanici na severním pólu."

Kyl neodpověděl. Jen se usmál, otočil se a opět se plně soustředil na dění na obrazovkách.

Náhle Hartmann pocítil chuť vyskočit, chytit ho, zatřást jím a řvát na něho, ať už něco dělá, ať tu už jen tak zbůhdarma nesedí a nepřilíží, jak se milionové vojsko hmyzích válečníků valí městem a nezadržitelně se blíží k sídlišti Jaredů. A teprve když tuto myšlenku domyslel, pochopil, co to doopravdy znamená. Stále se ještě díval na těch deset tisíc mužů jako na lidi. Byl přesvědčen, že je nenávidí, ale byla to pravda jen zčásti. Stále ještě měli v sobě cosi lidského a nesčetný dravý hmyz tam teď na ně pořádá hon.

Náhle se na jeho psacím stole rozblikala kontrolka a Hartmann instinktivně natáhl ruku a stiskl přepínač. Na jednom monitoru zmizel obraz hořícího města a nahradily ho tenké zelené linky obrazovky radaru. Samotný bunkr byl zobrazen v jejím středu jako malý světlý bod. A od horního okraje se k tomuto středu přibližoval velký počet ještě menších, blikajících teček.

Hartmann tiše zasténal. "Vypadá to, jako by dostali ještě další posily."

Kyl se na něho tázvavě podíval, krátce se zadíval na obrazovku a znovu se jen usmál, čímž znovu přikrmil Hartmannův vztek. Hartmann se rozzlobeně předklonil: "Mějte přece rozum, Kyle!" téměř jej zapřísahal. "To je nejmenší stovka dalších letounů. A do minuty jsou tu. Mohl bych je zadržet."

"Já vím," řekl Kyl klidně. "Ale to není třeba."

Hartmann na něho zase zůstal zkoprněle hledět a pokoušel se ovládnout své pocity. Kyl je bezpochyby šílený. Krátkou chvíli byl Hartmann skutečně v pokušení jednoduše Kylovy příkazy ignorovat a udělat, o čem se už skoro půl hodiny snažil megamana přesvědčit...

Ve skutečnosti by však, i kdyby sebevíc chtěl, na to už pravděpodobně nezbýval žádný čas. Radarové signály na obrazovce se přibližovaly stále rychleji, mnohem rychleji, než předpokládal, až konečně úplně zakryly střed obrazovky.

Téměř ve stejnou chvíli se objevily letouny i na obloze nad městem. A pak se stalo něco, co Hartmannovi úplně vyrazilo dech.

Flotilu tvořilo dobrých sto letounů. Hnaly se necelých padesát metrů nad zemí - a vzápětí zahájily palbu na kluzáky, kroužící nad městem.

Generál Hartmann nebyl zjevně jediný, kdo byl dokonale překvapen. Už první nápor smetl z oblohy třetinu moronské flotily. Letouny explodovaly, proměňovaly se v jasně planoucí ohnivé mraky anebo se bezmocně řítily v plamenech k zemi, kde pak vybuchovaly v obrovských plamenech. Po celém městě vyrůstaly k nebi ohnivé hříby, přičemž tlaková vlna horkého vzduchu ničila vše, co dosud uniklo pozornosti laserových kanónů.

"Co...?" zajíkl se Hartmann. Kyl máchl rychle rukou, ať mlčí, zatímco Hartmann dál vyjeveně a nechápavě hleděl na ten neuvěřitelný obraz. Nově se vynořivší flotila postupovala v perfektní rojnici, přeletěla řeku, přičemž tlaková vlna, která vznikala za ní, udeřila do vody prudce jako obrovské kladivo. Stále víc a víc kluzáků explodovalo nebo padalo v plamenech k zemi a na stále více místech ve zříceném městě vybuchovaly bílé žhnoucí vulkány.

Boj v tuto chvíli stále ještě nabíral na prudkosti, když náhle útočníci zrušili sevřenou formaci a po dvou, po třech se vrhali na kluzáky, které ještě přestály první nápor. Ale skončilo to skoro stejně rychle, jak to začalo. Moroni se se zarputilostí jejich druhu vlastní začali bránit, ovšem neměli nejmenší šanci. Překvapivost a rozhodnost, s jakou útočníci postupovali, byla tak velká, že z více než sta strojů, které obracely město v prach, unikla pouhá hrstka. A ještě od nečekaného přepadu neuplynula ani jedna celá minuta, a už nebyl na nebi ani jeden z moronských disků. Obloha nad městem se sice dál hemžila obrovskými stříbrnými tělesy, avšak smrtící palba ustala.

A přece se v Hartmannovi cosi bolestivě stáhlo, když sledoval obraz na monitorech. Město hořelo jako jedno jediné obrovské zbořeníště. Vybuchlé kluzáky a hořící trosky obrátily celé ulice v prach a vyrvaly do země gigantické krátery, ve kterých bublalo žhavé magma. Voda v řece vřela.

Hartmann otřesen odtrhl pohled od monitorů a pohlédl na Kyla. "Všemocný bože," zašeptal. "Kdo je to? To jsou přece moronské letouny! Jejich vlastní stroje!"

Namísto odpovědi natáhl Kyl náhle ruku a dotkl se jednoho tlačítka pod monitorem. Obraz se zaostřil a také Hartmann se naklonil zvědavě dopředu. Kamera ukazovala výjev z východního břehu Rýna. Voda v řeci vřela. Tavicí se kameny padaly se syčením do vody, čímž vznikala celá oblaka páry, která vzápětí zastírela celý protější břeh. Tisíce nehybných hmyzích těl plavaly na hladině a právě tolik se jich snažilo dostat se co nejdál od břehu. Obrovská moronská armáda, která se ještě před necelými pěti minutami řtila proti naprosto bezbrannému městu, se najednou obrátila na bezhlavý útěk.

Hartmann tékal pohledem z jedné obrazovky na druhou a hledal flotilu kluzáků. Letouny se nehnutě vznášely nad hořícím městem. Nyní vytvořily obrovský, doširoka roztažený kruh, v jehož středu se nacházelo několik částí města, které stále ještě požár nezachvátil. Naprosto se nepokoušely pronásledovat přehající armádu mravenců.

Ale to ani nebylo zapotřebí. Hartmann se opět zadíval na obrazovku, na kterou upřeně hleděl i Kyl, a uviděl něco, co ho naprosto zmátlo. Moronské legie stále ještě panicky prchaly, ale jejich útěk jako by se najednou počal zpomalovat. I přes veliké zvětšení nedokázal rozeznat žádné jednotlivosti, ale viděl naprosto zřetelně, že pohyb obrovských vojsk se stále víc a víc zpomaluje.

Vstal, stoupl si vedle Kyla a pokusil se obraz ještě trochu zvětšit, avšak dosáhl pouze toho, že jej rozostřil.

"Co se to tam děje?" zeptal se.

"Něco, o čem museli vědět," odpověděl Kyl. Hlavou kývnul k obrazovce. "Museli být hrozně zoufalí, když se o to i tak pokusili."

Hartmann nerozuměl ani slovo. Naklonil se dopředu, až se obličejem skoro dotýkal obrazovky. Oči už mu

začínaly slzet. Jednotliví Moroni byli na obrazovce maličcí jako opravdoví mravenci. V jejich pohybech bylo něco... nenormálního. Utíkali, jako utíkají všechny živé bytosti, když jim jde o život, avšak pořád víc a víc jich náhle zpomalovalo, dokud nezůstali stát na místě. Pak Hartmann uviděl, jak na stále více místech náhle propukají mezi Morony zuřivé potyčky. Tu a tam se zableskl laserový výstřel, avšak většinou se na sebe mravenci vrhali jen holýma rukama a kusadly a snažili se srazit své soupeře k zemi. A tyto půtky se šířily vojskem stejně prudce jako požár ve stepi, avšak nikdy netrvaly dlouho. Mravenci spolu zápasili jen několik vteřin, pak náhle ztratili o zápas zájem a zase se pouštěli. Co se to tu proboha děje?

"Myslím," řekl Hartmann, sotva ovládaje jazyk, "že byste mi snad měl, Kyle, už konečně něco vysvětlit."

"Rád," odpověděl Kyl. "Ale ne teď, Hartmanne. Nezbyvá nám mnoho času. Pojdte." Náhle se usmál.

"Musíme dobýt hvězdné impérium."

11

"Takže to všechno, co nám rodiče vyprávěli, byla pravda," řekl Stark.

Po celou dobu, co Charity klidným hlasem a pečlivě volenými slovy vyprávěla, bylo v pŕlkulaté protáhlé ocelové kopuli, ve které on a jeho lid žili, naprosté ticho. Asi tucet mužů, žen a dětí jí visel na rtech, jako by byli uhranutí, a hltali každé slovo. Pak se uvnitř vesmírného člunu rozhostilo ticho takřka ochromující. Charity toto mlčení neporušila. Mluvila velmi dlouho a pak ještě odpovídala Starkovi trpělivě na každou ze spousty zdánlivě nesmyslných otázek. Vůdce se po každé odpovědi, kterou dostal, stával víc a víc mlčenlivým; výraz jeho tváře se postupně proměňoval od nedůvěry k ohromení, pak v opatrnou úlevu a nakonec ve zbožnou úctu a úžas. A třebaže Gurk a po chvíli i Skudder na ni hleděli se stále narůstající netrpělivostí, vyprávěla Charity Frenchovým bratrům a sestrám celý svůj příběh. Že patřila k oné hrstce astronautů, kteří tenkrát na konci dvacátého století objevili moronskou loď a doprovázeli ji kousek na její cestě k Zemi, že patří k těm nemnoha přeživším, pocházejícím ze světa, který legie Moronů zničily. Že spolu se Skudderem a nepatrnou hrstkou lidí stejně zoufalých jako odhodlaných nakonec zahájila odpor proti invazorům z vesmíru. Některé věci vynechala. Mluvila sice o tom, jak prožila půl století v umělém zimním spánku, úmyslně však neřekla, že ji k tomu vlastně Stone přinutil. A ještě byla velice ráda, že se nikdo z těch mužů nevyptává na nezvyklý Gurkův vzhled.

Ať už říkali nebo dělali cokoli, pro tyto lidi byli bohy, a ona nechtěla, aby jim už v tuto chvíli došlo, že také bohové jsou stejně nejednotní a kolikrát rozhádání, jako jistě bývají i oni sami.

"Je to tedy všechno pravda," řekl Stark ještě jednou.

Hleděl sice na Charity, avšak jeho pohled jako by se upíral kamsi daleko přes ni a v jeho hlase zněla jakási trpkost, které v první chvíli Charity nerozuměla. "Příběhy, které mi vyprávěl otec. Existuje svět, který... je větší než ten náš zdejší. Bez pavouků a bez loupežných výprav."

"Ano," odpověděla Charity tiše. "To je Země. Já a mí přátelé pocházíme právě odtud. A nejsme ani bohové, ani duchové, ani žádné jiné nadpřirozené bytosti. Jsme lidé jako vy."

Stark se zahleděl nejprve na ni, pak na Frenche a Charity rychle dodala: "To, co říkal French, je pravda. A přece nejsme nesmrtelní. Ani nezranitelní. Byl to..." Nějakou chvíli hledala správné slovo. "Výjimečný jev. Něco, čemu ani my sami vůbec nerozumíme."

Výraz Starkovy tváře byl však bezradný stále stejně a Charity pochopila, jak málo mu taková slova mohou říci. Ale copak mu může vysvětlit něco, čemu sama nerozumí?

Zničená a zachvácená pocitem bezradnosti odtrhla oči od tváře šedovlasého starce a rozhlédla se kolem.

Teprve nyní se přesvědčila, co je doopravdy Frenchův Úkryt. To, co původně považovala za část orbitálního města, na kterou z nějakého neznámého důvodu moc Moronů nedosáhla, ve skutečnosti vůbec nebylo součástí stanice, byl to pouze asi čtyřicet metrů dlouhý nákladní prostor vesmírného člunu. Veliký tunel, ve kterém už po dvě generace žilo něco přes tucet lidí, plodili tu děti, umírali a sváděli každodenní boj o holé přežití. Pokoušela se představit si, jak vypadal život této hrstky mužů a žen, avšak její fantazie před takovým úkolem kapitulovala.

Muselo to být peklo v nejčistší podobě. Byt celý život zavřeni ve čtyřicetimetrové rakvi ze zředlého železa, ve světě bez jitra a večera, bez ročních období. Byl to život, kde se každý den řadil k předešlým, aniž by existovala jakákoli možnost registrovat čas; snad jen loupežné výpravy do orbitálního města jim poskytovaly jakési vytržení z každodenní monotónnosti. Loupežné výpravy, ze kterých se mnozí už nevrátili.

Na okamžik jí připadalo takřka nepředstavitelné, že lidé mohli za takovýchto podmínek vůbec přežít. Náhle si byla Charity jista, že kdyby měla víc času zabývat se způsobem života Frenchových bratrů a sester, rychle by zjistila, že tato zde nově vytvořená kultura není méně exotická než kultura Moronů či jakéhokoli jiného plemene, žijícího na libovolné planetě v Galaxii. Byly takové momenty, které znovu a znovu ukazovaly, co invazori z hvězd lidstvu skutečně způsobili. To se týkalo ne milionů, nýbrž stamilionů těch, kdo zemřeli, anebo se nikdy nezrodí. A nepoměrně horší bylo to, co se přihodilo těm, kdo přežili. Byl jim přisouzen život, jenž se skoro nelišil od existence divoké zvěře, jež je od svého zrození neustále na útěku až do dne, kdy zemře. Myslela na Net a poušť aře, na Skudderovu bývalou bandu Žraloků, myslela na ty domněle svobodné, a přece uvězněné obyvatele Paříže, a myslela i na Jared. A pochopila, že i kdyby její boj byl nakonec přece jen úspěšný, nikdy už nebude Země taková, jaká bývala. I kdyby se jim podařilo zneškodnit bombu, jejíž roznětka už tiká sotva sto metrů od nich, i kdyby se jim podařilo moronské invazory zahnat tam, odkud přišli - svět, který kdysi znávala, je navždy ztracen.

Náhle se Stark znovu zadíval na Charity a poprvé se v rysech jeho tváře objevilo cosi jako úsměv. Než však mohl něco říci, zvedla Charity ruku a udělala strohé velitelské gesto.

"Dokážu si představit, jak se cítíte," řekla. "Pravděpodobně máte tisíc dalších otázek. Na všechny vám odpovím, ale ne teď. Protože... nemáme už moc času."

Koutkem oka zahlédla, jak Skudder překvapeně sraštil čelo, zatímco Stone dál zplihle dřepěl se svěšenými rameny a prostě jen zíral do prázdna. Ani si nebyla jista, jestli vůbec slyšel její slova.

"Dostanete nás na Zemi?" zeptal se Stark.

Snad, pomyslela si Charity. Cítila, že už zase příliš dlouho váhala a propásla správnou chvíli, aby její odpověď, ať už bude jakákoli, zněla skutečně věrohodně. Avšak ještě než mohla skutečně odpovědět, ucítila na ruce jakýsi dotek. Sklopila oči a pohlédla do tváře nějakého dítěte; přesnější stáří ani pohlaví ze smrtelně bílého obličeje nemohla vyčíst.

"Je to pravda?" zeptalo se dítě. "Dostanete nás domů?"

V tu chvíli se v Charity cosi stáhlo jako pod dotykem rozžhaveného drátu. Pocítila, jak se jí oči zalévají slzami, a pokusila se o úsměv. "Ano," řekla rozřeseným hlasem. "Budeme muset."

Skudder i Gurk na ni zůstali hledět s úžasem a určitě i Starkovi byl nápadný její výběr slov, protože ve smrti citů, jež se mu zrcadlila na tváři a v očích, se navíc objevilo zděšení. Ale neřekl nic.

Charity se rázně postavila, takřka našťvaným pohybem si přejela přes oči a vyzývavě se rozhlédla kolem sebe. "Je tady někde místo, kde bychom si mohli spolu promluvit o samotě?" zeptala se.

Už jen ta okolnost, že tuto otázku položila nahlas a přede všemi, učinila rázem jakýkoli rozhovor mezi čtyřma očima téměř zbytečným. Přesto Stark přikývl, také se zvedl a ukázal dopředu, kde se nacházel průchod do pilotní kabiny a k vlastnímu prostoru pro pasažéry.

French je chtěl následovat, Stark mu však rozkazovačným gestem dal najevo, aby zůstal. Charity ho ale požádala, aby vzal i mladíka s sebou, a Stark po krátkém zaváhání souhlasil.

Vzduchová komora, oddělující někdejší nákladní prostor od ostatních částí vesmírného člunu, byla odstraněna a Charity si při procházení všimla, že některý ze Starkových předchůdců zřejmě byl natolik obezřetný, že naprosto zničil otvírací mechanismus vnějších dveří do nákladního prostoru a navíc ještě obrovská dvoukřídla vrata asi na dvanácti místech přivařil ke stěně. Prošli krátkou spojovací chodbou, v níž byly kdysi dvojce dveře, které však byly teď už odstraněny a nahrazeny závěsy z neprůhledné černé plastové fólie. V těsném závěsu za Starkem vstoupila pak Charity do kokpitu letounu a pět či šest vzácných vteřin obětovala na to, aby se pořádně rozhlédla.

Tušila, co tu najde.

Veskerá okna byla zakryta navařenými železnými deskami. Většina přístrojů byla pryč a vzápětí si Charity všimla, že také u těch zbývajících je důsledně odstraněno všechno ze skla; Starkovi lidé ho zřejmě používali k výrobě nějakých nástrojů. Pořád si musela připomínat, že títo lidé zde sice žijí uvnitř jednoho z nejmodernějších letadel, jaké kdy pozemská technologie vytvořila, avšak jejich kultura se přesto pohybuje na úrovni doby kamenné; vesmírní lovci a sběrači.

Stark se s naprostou samozřejmostí usadil do pilotního křesla, a vzápětí zase vyděšeně vyskočil, nicméně Charity jen mávla rukou. Chtěla něco říci, ale na to nedošlo, neboť Skudder, který právě za ní se skloněnou hlavou procházel nízkými dveřmi do kokpitu, ji náhle chytil za paži a takřka násilím ji otočil. Koutkem oka zahlédla, jak Stark překvapeně sraštil čelo.

"To ses úplně zbláznila?" vyštěkl Skudder. "Co to do tebe vjelo, že si tu hraješ na mesiáše? V tuto chvíli máme důležitější věci na práci, než tyhle... tyhle..."

Nějakou chvíli hledal slovo, zatímco Charity se mu vykroutila s úsměvem, jenž byl bezpochyby stejně vroucí jako kostka zmrzlého vzduchu: "Lidi?" napověděla mu.

To však Skudderův vztek vystupňovalo ještě víc. "Říkej si jim, jak chceš," řekl. "To opravdu věříš, že teď je ta pravá chvíle odvést je do země zaslíbené?"

"Nemohou tu zůstat," řekla Charity.

"Zatraceně, to přece vím sám," odpověděl Skudder. "To si myslíš, že mně je to jedno? Ale musí to být právě teď?"

"Ano," odpověděla Charity, ale Skudder zřejmě její odpověď přeslechl.

"Čekali padesát let," řekl. "Opravdu myslíš, že to bude nějaký strašný rozdíl, když budou muset počkat ještě o jeden nebo dva dny víc?"

"Ne," odpověděla Charity. "To si nemyslím. To vím."

"Jak to?"

V první vteřině byla Charity opravdu překvapena, ale teprve pak si uvědomila, že vlastně kromě ní nikdo Gurkova slova neslyšel. Ta obrovská činka z neutronia, která je od nich, co by kamenem dohodil, a stále se otáčí, mohla snad Skuddera zmást a vyděsit, bylo však zřejmé, že naprosto netuší, co to opravdu je. Náhle mu už jeho výbuch hněvu nezazlívala. S konejšivým gestem se od něho odvrátila a pohlédla na Abn El Gurka. "Kolik nám ještě zbývá času?"

"Odkud to mám, k čertu, vědět?" vyprskl trpaslík. "Já jsem tu pitomost ani nevyráběl, ani nenastavoval, a tak..."

Charity mu očima dala znamení, ať se vzpomene, a skřet našťěstí poslechl. Zmlkl, nervózně pohlédl nejprve na Skuddera, pak na Starka a změněným tónem začal znovu. "Opravdu to nevím. Nikdy jsem nic takového na vlastní oči neviděl. Jen jsem o tom slyšel a v hrubých rysech vím, jak to funguje."

"Ty v hrubých rysech znáš spoustu věcí, co?" rýpla si Charity.

V Gurkových očích se objevil posměšný záblesk. "To je pravda," řekl. "Měl jsem dost času se učit."

"O čem to vlastně vy dva mluvíte?" vmísil se do rozhovoru Skudder.

Charity ho ignorovala. "Přibližný odhad by mi stačil," pravila.

Byla si jista, že je to jen hrané, avšak na okamžik se Gurk snažil vzbudit představu, jako by musel soustředěně

přemýšlet. Pak prudce pokrčil rameny. "Já nevím," řekl. "Ta věc má úžasnou setrvačnost. Může to trvat ještě celé týdny, než to bouchne. Ale stejně tak dobře třeba jen dvě hodiny."

Charity se zděsila. "Dvě hodiny?"

"Pravděpodobně déle," řekl Gurk rychle. "Ale to je jedno, ať už hodiny nebo dny, musíme odsud. A on," ukázal na Starka, jehož výraz přesvědčivě dokazoval, že nerozuměl trpaslíkovi ani slovo, "a jeho lidé taky."

"Co k čertu...?" začal znovu Skudder.

Charity ho však hned zarazila. "Teď ne." Vrhla na Skuddera úpěnlivý pohled, takřka jako by ho zapřísahala, a pak se zase obrátila ke Starkovi. Chvilí hledala vhodná slova, pak ale pochopila, že pro tuto situaci se nehodí žádná. "Nemůžete tu už zůstat, pane Starku. Ani vy, ani vaši lidé. Za několik hodin bude toto všechno zničeno."

Stark se viditelně ani nijak nevyděsil. Snad ani vůbec nechápal, co mu Charity povídá. "Rozbito?" zeptal se jen.

"Obávám se, že ano," odpověděla Charity. "V tuto chvíli vám to nemohu vysvětlovat, Starku. Nemohu vám ani říci, proč je tomu tak. Mohu vás jen žádat, abyste mi věřil. Musíme vaše lidi odsud odvést. Rychle."

"Odvést?" opakoval Stark znepokojeně. "Ale - ale kam?"

"Pryč," odpověděla Charity bezradně. "Snad na nějakou jinou planetu. Snad na nějakou jinou loď. Sama ještě nevím přesně. Musíte všechno připravit k evakuaci, Starku. A musí to být velmi rychle."

Hleděla na něho a viděla, že její slova uvádějí Starka do stále většího zmatku.

"Běžte," řekla jednoznačně velitelským tónem. "Jděte zpátky ke svým lidem a postarejte se, aby byli všichni připraveni vyrazit, až tu skončíme. Nebude to trvat dlouho."

Několik vteřin to vypadalo, jako by se Stark chtěl jejím slovům vzepřít, avšak její nekompromisní tón měl ten správný účinek. Zmateně vstal, zamířil ke dveřím, tam se ještě jednou zastavil, aby se podíval na Charity, a nakonec, když na jeho pohled neregagovala, vyšel z kokpitu. French chtěl jít za ním, ale Charity ho gestem zarazila.

"Tak co?" zeptal se Skudder. "Dozvíme se teď už konečně, co se to tu hraje za hru?"

"Jistě," zamumlala Charity. Náhle jí bylo zatěžko vůbec mluvit. Cítila se unavená, tak nekonečně unavená, že ji i samotná řeč vyčerpávala. Všechno to bylo tak nesmyslné. Vlastně se pokoušejí holýma rukama zastavit potopu. Po dobu jednoho dlouhého těžkého nádechu zůstala stát se zavřenýma očima, pak se však přece jen přinutila Skudderovi odpovědět. "Jde o tu Stoneovu bombu. Už jsme ji našli."

Skudder se vyděsil. "Kde?"

"Taky jsi ji viděl," odpověděla Charity. "Ta obrovská věc, která krouží ve středu stanice."

Skudder pochybovačně svraštil obočí. "To jako... má být ta bomba?"

Charity pokrčila rameny a ukázala na Gurka. "On to každopádně tvrdí. Zároveň se však domnívá, že je již aktivována."

"To taky je," hájil se Gurk pronikavým ječivým hlasem. "Protože jinak by rotovala tak rychle, že by bylo sotva vidět obrysy. A i tak by byla velmi nebezpečná."

Charity se nevesele usmála. "Zde slyšíš muže, který jen v hrubých rysech ví, jak ta zbraň funguje."

"Taky že jo!" vykřikl Gurk. Jeho oči se setkaly se Skudderovým výhrůžným pohledem a neklidně začal přešlapovat na místě. "No dobrá, tak já to zkusím," řekl nakonec. "Vzpomínáte si ještě na ten podivný pocit, když jsme se plížili pod těmi koulemi?"

"Podivný?" záupěl Skudder. "Já jsem měl spíš pocit, že mě to trhá na kusy."

"A kdyby sis nedal pozor," odpověděl Gurk jedovatě, "tak by se ti to stalo i doopravdy. Ty dvě koule jsou totiž z neutronia. Jsou dostatečně těžké, aby ti svojí gravitací urvaly hlavu z krku, kdybys byl tak hloupý, že bys ji moc zvedal."

"Gurku, prosím tě!" řekla Charity. "Teď opravdu není čas na ty tvoje hloupé průpovídky."

"Ach, tak co mám dělat?" vyštěkl Gurk rozladěně. "Teď už nenaděláme nic. Ta věc vybuchne a nikdo a nic tomu nemůže zabránit. Ani samotní Moroni ne. A tak ani nám, ani nikomu jinému nepomůže, když ti teď tady udělám přednášku, které tak jako tak neporozumíš."

"Ale snad přece jen ano," řekla Charity. "Musíme ji zneškodnit. Každá maličkost nám může být něco platná."

"Ó jistě," odpověděl Gurk jízlivě. "Touto bombou byly z vesmíru vymazány celé hvězdné říše, avšak kapitán Charity Lairdová, záchránkyně universa, si bude deset minut lámat hlavičku a najde řešení, že?"

Charity spolkla našťavanou odpověď, kterou měla na jazyku. Vycítila, že Gurkova agresivita není nic jiného než výraz jeho strachu. Neřekla nic a po několika vteřinách se trpaslík uklidnil taky.

"Tak dobrá. Princip je v podstatě tak primitivní, že nemůže být víc. V obou koulích se nacházejí dvě maličké černé díry. Protože jsou od sebe vzdáleny jen pár set metrů, normálně by se měly navzájem přitahovat, ale činka rotuje dost rychle, aby k tomu nedošlo."

"Černé díry?" opakoval Skudder zmateně. "Co to má být?"

"Pojem z astrofyziky," řekla Charity rychle. "Ani tenkrát jsme o tom ještě nevěděli mnoho. V podstatě nic víc než to, že existují. Ale že se dají využít jako zbraň, to je pro mě novinka."

"Dávej pozor, rudokožče," řekl Gurk. "Pokusím se ti to vysvětlit. V podstatě je to velice jednoduché. Víš, co je to slunce?"

Skudder ho neuznal ani za hodná odpovědi.

"Černá díra," pokračoval Gurk, "není nic jiného než slunce, které už před pár miliony let přestalo zářit, protože se zhroutilo pod svou vlastní vahou. Pak se začalo srážet, rozumíš tomu?"

Skudder vrhl na Charity bezradný pohled. Proti své vůli se musela usmát, avšak přikývla. "Možná bych to vyjádřila trochu jinak, ale v podstatě říká pravdu. Nestane se to každému slunci. Některá explodují, jiná se scvrknou na

bílé trpaslíky a nakonec pak na neutronové hvězdy, jiné se však hroutí stále víc a víc do sebe." Zvedla ruku a pomaloučku svírala prsty v pěst. "Někdy je pak síla přitažlivosti tak silná, že ani světlo nemůže odolat. A ten proces stále pokračuje."

"Mně se zdá, že... tomu nerozumím," zamumlal Skudder.

"Úplně tomu nerozumí nikdo," řekla Charity. "Na čem však záleží, je výsledek. Pokus se představit si kouli, která se ti pohodlně vejde do dlaně - a přitom je těžká jako celá planeta."

Skudder zbledl ještě o poznání víc. Rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne," řekl, "raději se o to ani nebudu pokoušet."

"A přesně to je to, co máme tam venku," řekl Gurk posmutněle. "Dvě maličké černé díry. Snad ne tak těžké jako slunce, nýbrž jen o hmotnosti malého měsíce. Jediné, co jim brání v tom, aby se k sobě nepřibližovaly čím dál tím rychleji, je odstředivá síla na koncích činky. A ta teď bude stále slabší a slabší."

"A... co se stane, až... nebude stačit?" zeptal se Skudder.

Gurk se usklíbl. "Potom si ty dvě malé pěkné věcičky provrtají stejně pěkné malé dířečky do svého obalu a počnou se hroutit samy do sebe. A čeho se přitom dotknou..." Stejně jako předtím Charity sevřel Gurk ruku v pěst a teď ji prudce otevřel. "Bum! Bude to pěkná šlupka. Myslím, že z vaší planety pak toho už moc nezůstane."

"Je to... pravda?" zeptal se Skudder zděšeně.

"Je to pravda."

Charity překvapeně vzhledla. Od chvíle, co vstoupili do této kosmické lodě, byla tato tři slova první, co Stone řekl. Stále ještě zíral skrz ni kamsi do prázdna, ale zděšení v jeho pohledu jí dalo jasně najevo, že slyšel vše a rozuměl každému slovu. "A není žádná možnost, jak to zastavit."

"Nesmysl!" namítla Charity vzrušeně. "Všechno se dá zastavit. Přece by nebyli Moroni tak hloupí, aby si na svůj vlastní práh položili bombu, kterou neumějí zneškodnit."

"Co vy o tom víte?" zeptal se Skudder.

"Nic," zamumlal Stone. "Míň než ten váš trpaslík. Věděl jsem, že to existuje, ale nic víc."

"A přesto víte, že se to nedá zneškodnit?" zeptala se Charity zoufale.

"Je to tak zkonstruované," řekl Stone.

Prudce zvedl hlavu a na chvíli se na Charity zadíval. Jeho oči se rozšířily hrůzou. "Pochopte to přece! Moroni se ničeho nebojí tolik, jako svých vlastních následníků. Bojují prakticky se sebou samými. Lid, který vzejde ze skoku, zná vše, co znají Moroni. A je inteligentnější. Bezohlednější. Cílevědomější. Proto vědomě zkonstruovali zbraň, proti které není obrana."

"Potom... potom musíme pryč odtud," řekl Skudder. "Charity má pravdu. Musíme odsud zmizet tak rychle, jak to půjde."

"Ale kam?" zeptal se Stone unaveně. Jeho rty se roztáhly v hořký úsměv. "Vy jste to stále ještě nepochopil, Skuddere. To není nějaká malá bomba, která zničí jen stanici. Anebo jedno město nebo dokonce zemi. Exploze rozdrť celou tuhle planetu a dost možná celou soustavu. Neexistuje žádné místo, kam by se dalo uprchnout."

"Ale... tam venku jsou stovky kosmických lodí," mumlal Skudder. "A na Zemi musí být snad miliony Moronů. Přece nebudou... vlastní lidi..."

"Pořád jsi ještě nic nepochopil, rudochu," řekl Gurk posmutněle. "Oni klidně vyhodí polovinu Galaxie do vzduchu, jen aby zabránili tomu, aby se Jaredů dostal do rukou jeden jediný transmittér. To by byl totiž s největší pravděpodobností jejich konec."

"Pak... pak musíme tu věc zničit." Skudder zjevně úporně bojoval o vládu nad sebou samým. Byl čím dál tím nervóznější.

Charity viděla, jak mu to v hlavě šrotuje. "Možná... Možná by jen stačilo, kdybychom odpálili jednu z těch koulí. Říkal jsi, že to vybuchne, když se obě dostanou k sobě."

Gurk se chabě usmál.

"Dobrá úvaha. Vidiš, že jsi princip pochopil. Bohužel to má maličký háček. Ty dvě koule jsou z neutronia. Ušetřím si námahu, abych ti vysvětloval, co to je. Ale věř mi, že na nich bys dokonce ani vodíkovou bombou neudělal jediný škrábanec. I kdyby se nám podařilo zmocnit se nějaké kosmické lodě, mohli bychom ty koule ostřelovat pět set let a nezažili bychom na nich ani flíček." Prudce zavrtěl hlavou.

"Jestli nám teď může něco pomoci, tak jedině zázrak."

12

Krysa byla velká jako dospělý vlčák, ale mnohem těžší, a jestliže Hartmann kdy v životě viděl nějakou živou bytost, která snad byla na svět přivedena jen proto, aby ztělesňovala ošklivost, pak to byla právě tato kreatura. Její srst byla šťapátá a šedá, s rozsáhlými olýsalými místy, kde prosvítala kůže posetá četnými hnisajícími ranami. Její zuby byly jako dvě dozadu zahnuté šavle, které by určitě vzbudily respekt i u tygra, a drápy měla ostré jako nože a tvrdé, že i na betonové podlaze zanechávaly po sobě tenké škrábance.

Hartmann se s hrůzou odvrátil a jeho oči se setkaly s Netinými. Poušťářka se s koleny přitaženými k tělu choulila v rohu místnosti a rukama se držela za ramena, jako by jí bylo zima. V její tváři se odrážel pocit hnusu, který se jí zmocnil při pohledu na obrovského hlodavce a ostatní krysy, tlačící se v zadní třetině nákladního prostoru. Stejně pocity jako ona a Hartmann mělo i ostatních dvacet lidí, zdržujících se na palubě létacího disku. Kyl je ujišťoval, že jim od zvířat nehrozí nejmenší nebezpečí, pokud na ně nezaútočí, a Hartmann mu věřil. Ale i tak byl stěží schopen ovládnout svůj strach z těchto strašlivých kreatur. Příliš mu nepomáhalo ani pomyšlení, že to byli právě oni, kdo z docela obyčejné krysí populace vypěstili tyto obrovské mutanty. Právě naopak. Tato myšlenka mu dělala snad ještě hůř. Během posledních dvou hodin se Hartmann usilovně zabýval otázkou, existuje-li skutečně něco jako osudová

spravedlnost. A je-li to, co nyní prožívá, předložení účtu.

Posadil se na podlahu vedle Net a vytáhl z pomačkaného balíčku v náprsní kapsičce poslední cigaretu. Chutnala přesně tak, jak může šedesát let stará cigareta (třebaže se jejich zásoby uchovávaly v patřičném chladu) chutnat, totiž hrozně, přesto však Hartmann dychtivě nasál dým zhluboka do plic a chvíli si užíval lehkého pocitu závratě, který se ho zmocnil. Pak se rozkašlal.

"Neměl byste to dělat, Hartmanne," řekla Net. "Hrozný zvyk. Zabije vás to."

Hartmann se znovu rozkašlal. "Máte pravděpodobně pravdu," řekl. "Jestli přežijeme tady toto, nechám toho."

Net se zachmuřila. Chvilí ještě sledovala krysy, pak zavřela oči a hluboce si vzdychla. "Šílenství!" zamumlala. "To všechno je šílenství."

Hartmann neodpověděl, nýbrž jen znovu zhluboka potáhl z cigarety. Net ani neočekávala odpověď. Beztak mluvili jen proto, aby mluvili, prostě aby něco dělali, i kdyby to mělo být naprosto nesmyslné. Od chvíle, kdy nastoupili na palubu tohoto kluzáku, narostlo jejich napětí do míry téměř nesnesitelné. Stejně dobře jako každý z pětasedmdesáti mužů v jeho doprovodu věděl i Hartmann, že jejich šance na přežití této operace se pohybují velice blízko nuly. A přece si přál, aby tam už byli.

Výfoukl do vzduchu oblouček dýmu, znovu se rozkašlal a opřel si hlavu o železnou stěnu, u níž seděl. Pohledem klouzal po dvacítce mužů v bílých maskovacích oblecích, kteří spolu s krysími mutanty zabírali sotva deset procent celého nákladního prostoru v kluzáku. Zbývajících devadesát procent zabírala obluda z obrněných plátů, pásů a několika hlavních. Boční dveře leopardu byly otevřené. Ani uvnitř nebylo víc místa než tady venku. Dost možná by to bylo pohodlnější uvnitř tanku, taky by se vyhnuli společnosti obludných krys. A přece si žádný z mužů do tanku typu Leopard 2000 nenastoupil, třebaže jim to Hartmann dovolil.

Hartmann se jediným slovem před svými muži nezmínil, co je Kyl ve skutečnosti zač. Ale zřejmě toho ani nebylo potřeba. Strach, který muži z megamana pociťovali, byl cítit naprosto zřetelně.

Kyl se objevil v otvoru věže. Pohlédl na Hartmanna a zjevně čekal na jeho reakci. Když se jí však nedočkal, zvedl ruku a pokynul mu, aby šel za ním. Hartmann s naprostým klidem potáhl naposledy ze své cigarety, pak vstal a zašlápl nedopalek podpatkem. "Máte pravdu," řekl směrem k Net. "Tohle by skutečně jednoho zabilo. Pojdte."

Kyl zalezl znovu do věže a Hartmann s Net vlezli dovnitř bočním vchodem. Hartmann si hned všiml, že Kyl zapnul skoro všechnu aparaturu tanku. To bude vážné, pomyslel si. Ještě pár tlačítek a leopard se promění ve řvoucí příšeru, schopnou vzít útokem celou armádu Moronů.

"Už je čas," řekl Kyl. Ukázal na velký monitor nad kontrolním pultem. Na obrazovce bylo vidět věčný led polární oblasti, utíkající pod kluzákem zběsilou rychlostí dozadu. Maličký řádek s daty pod obrazem Hartmannovi prozradil, že vzdálenost k severnímu pólu, a tedy i k Černé pevnosti, se scvrkla na necelých sto kilometrů.

Hartmann si nervózně přejel špičkou jazyka přes rty. Za stínem jejich vlastního letounu, klouzajícím přes ledové průrvy a sněhové závěje, se táhl nekonečný řetěz podobných kulatých stínů. Hartmann se pokoušel odhadnout jejich počet, brzy to však zase vzdal. Každá z těchto na pohled tak nevinně vypadajících skvrnek znamenala jeden článek doslova nekonečného řetězu kluzáků, přibližujících se k transmitérové stanici na severním pólu. Letouny, jejichž posádky sestávaly až na dvě výjimky ze samých Moronů, by bezpochyby na ně okamžitě zahájily palbu, kdyby poznaly, kdo se skutečně nachází na palubě těch tří létacích disků, které se k jejich formaci připojily někde nad Atlantikem.

"Žádný strach," řekl Kyl. Jako by tušil, co se Hartmannovi honí hlavou. "Nic nepoznali. Dokud tato loď nepřistane, jste v naprostém bezpečí."

Hartmann se na něho pochybovačně zadíval. Sice Kylovi důvěřoval, avšak přece mu jeho slova připadala jako jízlivý výsměch. Kluzák postupně zpomaloval, třebaže to mohlo být k Černé pevnosti ještě takových pět, nanejvýš deset minut.

Kyl se znovu ještě vážně a velice pronikavě podíval na Hartmanna, pak se bez jediného dalšího slova obrátil a přešel k úzké lavičce v zadní části obrněnce a usedl na ni. Znovu vyzývavě pohlédl na Hartmanna.

"Je to šílenství, Kyle," vrtěl Hartmann hlavou.

"Hartmanne, prosím vás!" Kyl pohlédl na hodinky. Nedařilo se mu už skrývat svoji nervozitu, avšak Hartmann měl téměř jistý pocit, že tato nervozita má ještě jiný důvod, než Kyl přiznával.

"Všechno jsme přece už podrobně projednali. My dokážeme oklamat jejich komputery, ale je samotné ne. Poznali by, kdybych se přiblížil k pevnosti na míň než dvacet nebo třicet mil. A vše by pak bylo marné. Tam venku jsou doslova tisíce letounů. Zničili by tyto kluzáky v ten okamžik, kdy by získali byť jen stín podezření, že by mohl být na palubě jeden z nás."

"Ach, zatraceně!" řekl Hartmann, vytáhl z pouzdra pistoli a z bezprostřední blízkosti vypálil Kylovi do prsou tří kulky.

13

Když se Charity a ostatní vrátili nazpět do nákladního prostoru vesmírného člunu, vládlo tam ochromující mlčení. Předtím ještě chvíli spolu hovořili, jen aby Starkovi poskytli více času, aby si mohl promluvit se svými lidmi. Zřejmě však tento rozhovor dopadl poněkud jinak, než Charity doufala. Frenchovi bratři a sestry tu stáli mlčky a hleděli na ně temnými, strachem rozšířenými očima, zatímco Stark zabořil ruce do kapes svého šedého overalu a hleděl do země.

"Starku!" Charity se snažila vložit do svého hlasu co možná nejvíc velitelského tónu. "Proč jste neudělal, co jsem vám poručila?"

Stark zvedl oči. V jeho pohledu nebyl vzdor, jen zděšení a hluboké zoufalství. "My... my nemůžeme pryč," řekl.

"Prosím vás, pochopte to! Je to všechno příliš rychlé. To zde... to zde je všechno, co máme. Neznáme žádný jiný svět. Nemůžeme žít v jiném světě."

"Vlastně má pravdu," zavrčel Gurk. "Přestěhování by jim asi neprospělo."

Charity mu prudkým gestem přikázala, aby mlčel, a postoupila o krok blíž ke Starkovi, pak se však zase zastavila, když zaznamenala pohledy ostatních. Byla v nich stále ještě zbožná hrůza a úžas, ale také naprosto jednoznačný strach. A něco, co v první chvíli považovala za hněv, dokud nepochopila, že to ve skutečnosti není nic jiného než zklamání. Tito lidé zde čekali na svoje zachránce od chvíle, kdy přišli na svět. A nyní přišla Charity.

Legendy, o kterých všichni v duchu tušili, že nejsou nic jiného než právě jen legendy, se náhle staly skutečností, avšak Charity nepřišla jako záchránkyně, nýbrž jako posel smrti. "Prosím vás, Starku," řekla takřka žalostně. "Vím, co cítíte. Ale musíme se alespoň pokusit. Co řekl Gurk, je pravda. Ale... ale ještě stále existuje východisko. Dokud jsme naživu, budeme bojovat. Musí existovat možnost, jak to zastavit."

"To není ono," řekl Stark tiše. "Nemůžeme pryč. Nedostaneme se odsud. Není tu dost ochranných obleků, abychom mohli všichni projít Mrtvou zónou. Jen čtyři nebo pět. Ostatní se udusí."

Charity s povzdechem zavřela oči. Bylo by přinejmenším směšné, kdyby všechno mělo ztroskotat jen na tom, že je málo vakuových obleků pro tucet mužů a žen. "Čtyři nebo pět? To je lepší než nic. Tak tedy vyberte čtyři nebo pět nejlepších mužů, kteří nás doprovodí. Půjdeme a přineseme obleky pro ostatní."

"Tolik jich není," řekl Stark. "Pavouci..."

"Na palubě je těchto obleků dost," přerušila ho Charity a rukou si přejela po vlastním kosmickém oděvu.

"Najdeme je. French a několik dalších je mohou přinést zpátky. On vám pak ukáže, jak se to obléká."

Starkovo mlčení bylo dostatečnou odpovědí. Přesto Charity ještě jednou zopakovala velitelské gesto a ještě jednou řekla: "Musíme odsud pryč."

"Ale kam?" zamumlal Stark, současně však dal levou rukou znamení, na něž se tři mladší muži začali oblékat do plastické fólie, která obyvatelům úkrytu sloužila jako primitivní skafandry.

Zatímco čekali, až tito tři jeden po druhém vlezou do improvizované vzduchové komory, postavil se Gurk vedle ní a střídavě si měřil ji a Frenchovu rodinu zachmuřenými pohledy. "Víš," řekl tak tiše, aby jeho slova slyšela jen Charity, "tak docela vedle zase nebyl."

Charity mlčela. Neměla teď chuť bavit se s Gurkem. V hloubi svého nitra byla si i ona velice dobře vědoma toho, že všechno, co teď podnikají, je s největší pravděpodobností naprosto marné. K nejtýpčtějším vlastnostem člověka, jimiž se odlišuje od zvířat, však patří, že se stále pokouší o nemožné.

Gurk po krátké pauze pokračoval. "Ten Stark má pravdu, Charity. Nemohou žít nikde jinde. Přivez je na Zemi a zahubíš je."

Také v tom má pravdu, pomyslela si Charity. Ona sama vnímala zmenšenou gravitaci na palubě kosmického člunu ještě jako poměrně příjemnou, ale tito lidé nikdy nepocítili přitažlivost žádné planety. Sama viděla, jak French trpěl umělou gravitací uvnitř orbitálního města. Kůže těchto lidí nikdy nepocítila sluneční světlo. Nikdy nedýchali čistý vzduch. A nikdy nepřišli do kontaktu s choroboplodnými zárodky. V tomto výčtu mohla pokračovat libovolně dál, a pokaždé by dospěla k jednomu jedinému závěru - že Gurk má pravdu. Dovézt tuto hrstku lidí na Zemi pro ně znamená jistou smrt.

Nic z toho ale neřekla nahlas, jen mlčky čekala, až French jako poslední zmizel ve vzduchové komoře a až se pak obrněný otvor zase otevře. Až příliš rychle si zavřela přilbu svého obleku, sama se vmáčkla do maličké komory a netrpělivě čekala, až se otevrou vnější dveře.

French a jeho tři druzi se choulili na jednom ohnutém nosiči nedaleko komory, a teprve když k nim Charity připlula, všimla si, že ti tři na sobě mají nejenom své improvizované kosmické obleky, nýbrž i ony podivné mravenčí převleky, jaký měl i French. Při tomto pohledu ji zamrazilo, neboť ji to nepříjemně připomnělo, kde se nacházejí. Během posledních několika hodin se zabývala ve svých myšlenkách jen onou pekelnou bombou ve středu stanice, takže téměř zapoměla na bezprostřední ohrožení ze strany Moronů. A to bylo snad ještě horší, protože navzdory všemu hmyzí válečníci pokračovali v horečném honu na ni a její druhy.

Dostala se až k nosiči, jednou rukou se zachytila ohnutého železa a druhou ukázala na vchod do komory na druhé straně kráteru. French se na ni vyjeveně zadíval a pak vyděšeně zavrtěl hlavou. Charity opakovala svoje gesto o něco energičtěji a chystala se odrazit, ale French ji překvapivě rychlým pohybem chytil za paži a předklonil se, až se dotýkal její přilby.

"Musíme čekat," řekl.

"Čekat? Na co?"

"Na pavouky. Občas přijdou a dveře otevrou."

"A občas taky ne, že?" Charity prudce zavrtěla hlavou. "Tolik času bohužel nemáme, Frenchi."

"Ale nikdo z nás neví, jak se to otvírá," namítl French.

Charity zvedla svůj laserový zářič a ušklíbla se. "V nejhorším případě tímhle," řekla. "Ale pravděpodobně to nebude třeba. Pojdte se mnou."

Aniž by dala Frenchovi možnost ještě něco namítnout, odrazila se a s široce rozpaženými rukama vyrazila přímo k obrovské duhové cloně před vzduchovou komorou. Trošku příliš prudce narazila do stěny, takže málem zase odletěla nazpět. V poslední chvíli se stačila něčeho přidržet, sama sebe v duchu vyzývala ke klidu a soustředila se jen na neznámou konstrukci vzduchové komory. Otvírací mechanismus našla hned napoprvé. Byl sice vyroben pro tvory, jejichž končetiny vypadají docela jinak než lidské ruce a taky byl opatřen nápisy v naprosto nesrozumitelném písmu. Ale jeho funkční princip byl tak jednoduchý, že Charity stačila sotva jediná minuta, aby jej prohlédla. Neuplynula ani další minuta a ve středu clony se se vytvořil otvor jako pěst, který rychle narůstal spirálovým pohybem, až byl

dostatečně velký, aby jim pohodlně prošli.

Charity sňala pušku z ramene, vklouzla do komory a okamžitě pocítila, jak na ni znovu působí umělá gravitace a stahuje ji k zemi. Počkala, až za ní všichni vklouznou dovnitř, avšak odmítavě mávla rukou, když chtěl jít French hned dál. Několika strohými gesty mu vysvětlila, jak funguje otevírací mechanismus a pak si to pro jistotu od něho ještě nechala předvést. "Dost možná, že se budete muset vracet sami."

French vypadal vyděšeně, avšak zdržel se jakéhokoli komentáře a pouze přikývl. Charity nakonec komoru zavřela, nechala místnost naplnit kyslíkem a chtěla otevřít vnitřní dveře.

French ji zadržel. S překvapivě jistým pohybem si otevřel přílbu svého nového obleku, pak vyzval kamarády, aby rovněž sundali své ochranné obleky a náhle bez jakéhokoli předchozího varování namířil svoji harpunu na Charity. Jediným pohybem zvedli také ostatní své podomácku vyrobené zbraně a namířili je na Skuddera, Gurka a Stonea.

Skudder se obrátil a pokusil se strhnout z ramene svoji laserovou pušku. Současně se pokusil uštvět muže před sebou kopanec, avšak minul ho a málem upadl.

"Co to má znamenat?" zeptala se Charity, víc překvapená než skutečně vyděšená.

"Jste naši zajatci," řekl French. S letmým úsměvem pak dodal: "Ale žádný strach. Samozřejmě jenom jako. A když narazíme na pavouky, bude jistější, když si budou myslet, že jsme vás zajali."

Charity si s úlevou oddechla, zatímco Skudderův obličej se ještě víc zachmuřil. "Nikdy už na mě nemiř, prcku," zavřel a pokusil se muže stojícího před ním v mravenčím převleku provrtat pohledem.

"Nech toho, Skuddere," řekla Charity. "Mají naprostou pravdu."

Skudder zavřel jakousi odpověď, které se Charity radši ani nesnažila porozumět, avšak poslušně zvedl ruce do výše ramen a postavil se vedle ní, Gurka a Stonea, zatímco domnělí mravenci kolem nich s namířenými zbraněmi utvořili půlkruh.

French pak pomocí tlačítka otevřel vnitřní dveře. Uvítalo je ponuré, blikající rudé světlo a výrazný zápach spáleniny; z dálky k nim pronikly nezřetelné zvuky boje. Podlaha se mírně otřásala. Zřejmě Moroni nadále pokračovali ve vzájemném zabíjení.

"Kam teď?" obrátil se French na Charity.

Chvilí přemýšlela a pak pohybem hlavy ukázala na kyslíkovou láhev na Frenchových zádech. "Kde tyto věci berete normálně?"

French ukázal do chodby. "Není to daleko. Ale většina těch míst, kde byl nějaký vzduch, je už vybraná. Proto jsme museli pronikat stále dál do světa pavouků."

"To nevadí," odpověděla Charity. "Potřebujeme jenom obleky."

"Bez kyslíku?" zeptal se Gurm a zvedl levé obočí.

"Musíme jen ty lidi nějak odtamtud dostat," řekla Charity. "Na tu chvíli jim vystačí vzduch v obleku. Krom toho si v nejhorším případě můžeme láhve půjčovat."

Chvění podlahy bylo stále silnější, jak pronikali hlouběji do orbitálního města. Několikrát se Charity zdálo, jako by před sebou zahlédla nějaký pohyb, stíny, ale nikdy to nebylo dost zřetelné, aby je dokázala identifikovat. Bez problému se dostali až ke komoře, o které mluvil French.

Jak Charity předpokládala, byl to starý sklad. Veliké regály s kyslíkovými láhvemi byly prázdné, ale v jedné skříni objevili skoro dva tucty naprosto nedotčených kosmických obleků. Zatímco jeden z Frenchových druhů venku hlídal dveře, vzali Charity a Skudder obleky ze skříně a co nejrychleji je zabalili do jednoho z transportních pytlů, které obyvatelům dosud sloužily namísto kosmických obleků. Ačkoli byly obleky jen z tenké umělé fólie, vznikl poměrně rozměrný balík, který jen s námahou protáhli dveřmi na chodbu.

Když už byli skoro u vzduchové komory, narazili přece jen na mravence. Stěna napravo od Skuddera, jenž kráčet v čele, se náhle rozpálila jasnou, planoucí červení, a než mohl kdokoli z nich reagovat, vyřítlo se náhle z díry, vyřezané do tenkého hliníkového plechu, více než deset čtyřrukých hmyzích válečníků. Skudder okamžitě zvedl zbraň.

"Skuddere! Ne!"

Skudderův pohyb byl ale příliš rychlý, než aby ještě stačil zareagovat na Charitin výkřik a zarazit se: jeho prsty stiskly spoušť laserové pušky a první z mravenců vzplanul jako kus suchého dřeva a rozpadl se v popel. Dva tři další Moroni se bleskurychle vrhli stranou, aby nebyli zasaženi plamenem, ale z obrovského otvoru ve zdi proudili bez ustání další a další hmyzí válečníci, záplava černých, lesklých tvorů, kteří neuvěřitelně rychle a s napřaženými zbraněmi kolem nich utvořili půlkruh. Tucet malých, nebezpečných laserových pistolí mířil na Skuddera.

Avšak žádná z nich nevystřelila.

Skudder na půl vteřiny ztuhl. Jeho puška zakroužila kolem dokola a namířila na dalšího mravence. A přece už nestiskl spoušť. Chvilí prostě jen nehybně a naprosto zaskočen stál, pak otočil hlavu a podíval se na Charity, jako by teprve nyní pochopil, že to byla ona, jejíž výkřik zaslechl.

Nebyl jediný, kdo na Charity vyjeveně zíral. Také French a jeho přátelé měli své harpuny připraveny k výstřelu, avšak stejně jako Charity je váhali použít. Byla by to sebevražda.

Charity udělala konejšivý posunek, sklonila levou ruku, ve které stejně jako Skudder držela pušku namířenou na Morony, a učinila váhavý krůček.

Moroni na ně zírali svými bezvýraznými očima. Dvě tři zbraně se pohnuly a se strojovou přesností sledovaly každý její krok. Pak se náhle řada hmyzích bojovníků rozestoupila.

Skudder překvapeně vypustil vzduch mezi zaťatými zuby a také French překvapením polohlasně vykřikl.

Jedna z těch temných postav nebyl Moron.

Byl to Lesster.

Charity ani nebyla příliš překvapená - ale v první chvíli byla sama vyjevená, že ho vůbec poznala.

Ten muž, jenž shořel... Nyní teprve vskutku pochopila, co tím chtěl předtím French říci.

Lesster skutečně shořel. Byl zuhelnatělý. Nebyl již živou bytostí z masa a krve. Žádný živý tvor nemohl přežít taková zranění.

A přesto tu Lesster klidně stál a hleděl na ni.

Jeho šaty i kůže byly k nerozeznání na uhel. Jeho tělo bylo pokryto více než desíti ranami velikými jako pěst, z nichž každá by za normálních okolností musela být smrtelná. Jeden laserový paprsek dokonce zasáhl obličej, protože ústa a brada byly jediné, co zbylo uprostřed té beztvaré zjizvené hmoty, při pohledu na kterou sebou Charity zděšeně trhla.

Zastavila se dva kroky před Jaredem. Chtěla něco říci, ale nemohla. Zřejmě nebyla ani schopna ovládnout svou mimiku, neboť Lesster náhle řekl: "Vím, jak hrozně vypadám, kapitáne Lairdová. Je mi líto, že mě tak musíte vidět. Rád bych vás toho ušetřil, ale bohužel je málo času."

Charity na něho dál mlčky zírala. Pohled na jeho zničenou tvář jí stahoval hrdlo; zděšení bylo tak silné, že byla sotva schopna uvažovat. Jak může něco takového vůbec ještě žít?

"Lesstere?" zeptala se nejistě. "Vy..."

"Ano, kapitáne Lairdová," přerušil ji Lesster. Zvedl ruku, aby ji přiměl k mlčení a vykročil k ní. Jeho pohyby byly neohrabané. Zřejmě mu činilo potíže vůbec jít. "Vy a vaši přátelé musíte opustit stanici," řekl. "Hned. Nezbyvá žádný čas na vysvětlování."

Charity slyšela, jak Skudder došel vedle ní a znovu hlasitě zalpal po dechu, když pohlédl Lessterovi do obličeje. Modlila se, aby se nedopustil žádné chyby.

"Kdo jste?" zeptala se tiše.

Lessterův zničený obličej se zakřivil, jako by se pokoušel o úsměv. "Ale to přece už dávno víte, kapitáne Lairdová," řekl. "Myslela jste si asi, že jsem jako Kyl, že?"

Charity chabě přikývla.

"V jistém smyslu je to pravda," pokračoval Lesster. Zasténal. Jeho zničený obličej se na okamžik stáhl bolestí. "Ano, jsem Kyl, Charity. Jsem to, čím je nyní i on. Bohužel v mnohém ohledu nejsem stejně dobrý jako on." Pokusil se o úsměv, avšak opět vznikla jen strašlivá grimasa.

"Kdo k čertu jste?" zeptal se Skudder. Mluvil velice tiše, ale hlas se mu třásl vzrušením. Charity viděla, jak jeho prsty stále ještě svírají pušku.

"Prosím vás, pane Skuddere," řekl Lesster. "Nemáme čas. Dostane se vám úplného vysvětlení, ale teď musíte opustit palubu." Rukou, která nebyla nic víc než zuhelnatělý kus masa, ukázal ke vzduchové komoře. "Venku je pro vás připravena loď."

"A French a jeho lidé?" zeptal se Skudder.

"Kluzák je dost velký pro všechny," odpověděl Lesster. Jeho hlas zněl stále ještě zdrženlivě, avšak Charity se zdálo, jako by z něj slyšela něco jako netrpělivost či nervozitu. Udělal další namáhavý krok a ukázal na mravence, stojícího přímo vedle něho. "To je Kias. Doprovodí vás. Mluví vaši řečí, i když ne příliš dobře. Ten vám taky odpoví na všechny vaše otázky."

"On?" zeptala se Charity. "A vy, Lesstere? Vy nepůjdete s námi?"

"Chtěl bych, ale nemohu," odpověděl Lesster. "Mě je zapotřebí tady. Vlastně jsem sem vůbec neměl chodit, ale slíbili jsme někomu, že se postaráme o vaši bezpečnost. A teď jděte. Boj není ještě u konce. Nejsem si ani jist, jestli vůbec zvítězíme."

"A co ta bomba?" zeptala se Charity. "Zneškodníte ji?"

"To nejde," odpověděl Lesster. Ukázal na Gurka. "Zeptejte se toho trpaslíka. On vám to potvrdí. Bomba vybuchne. Za necelou půlhodinu."

Charity s tichým zasténáním zavřela oči. Lessterova slova ji nemohla překvapit, přesto je však pocítovala přímo jako tělesnou bolest. Proti každé logice se při Lessterově objevení zoufale chytla poslední naděje, že by snad přece jen nakonec mohlo všechno dobře dopadnout.

"Ale pak nemá ani smysl chodit na palubu té lodi," řekla tiše. "Víte přece, co je to za zbraň, ne?"

"Lépe než vy," odpověděl Lesster. Ještě jednou se pokusil, a tentokrát to byl vskutku pozoruhodný výkon, o úsměv na zničené tváři. "Vám, kapitáne Lairdová, nehrozí nebezpečí. Ani vám, ani vašim přátelům se nic nestane, když půjdete s Kiasem a opustíte stanici, dokud je čas."

Někde v hloubi orbitálního města se ozval výbuch, jakoby na potvrzení Lessterových slov. Podlahou i stěnami projelo dlouhé zachvění.

"Jděte," řekl Lesster ještě jednou. "Prosím."

14

"Tak začínáme!"

Navzdory své obrovské velikosti se kluzák krátce poté, co proletěl vstupní branou do Černé pevnosti, snesl lehce jako padající list. A přece pocítil Hartmann slabounký náraz. Nervózně si jazykem přejel přes rty, ještě na chvíli zavřel oči, aby se koncentroval, a pak počal pohledem klouzat po šílené spleti přístrojů. Bylo to už dávno, co seděl v takovémto vozidle. A ještě nikdy ho skutečně neřídil, pouze absolvoval předepsané hodiny na simulátoru. Nikdy neměl s tímto tankem jezdit. Avšak z té hrstky mužů, která z celé jeho kdysi obrovské armády zbyla, byl nejspíš právě on tím, kdo má největší zkušenosti, jakkoli byly z objektivního hlediska nepatrné.

Zahnal tyto myšlenky a současně pocítil lehký pocit vzteku na sebe sama. Konečné byl to právě on, kdo svým mužům vždycky vtlokal, že mají myslet na úkol, který mají splnit, a ne na to, co se může pokazit.

Rychlým pohybem na obrazovku se přesvědčil, že trojúhelníková vrata nákladního prostoru ještě nejsou otevřená, a rychle stiskl na řídicím pultu dvě klávesy vedle sebe. "Kukaččí vejce jedna volá dvojku a trojku," řekl. "Všechno v pořádku?"

Velitelé obou druhých tanků, čekajících za vraty nákladních prostorů obou kluzáků, které přiletěly za nimi, odpověděli kladně a Hartmann s lehkým pousmáním zase vysílačku vypnul. Používali frekvenci velmi krátkých vln, kterou Moroni zjevně nedokázali odposlouchávat. Přesto se Hartmann chvilíčku bavil při představě, jak by si asi Moroni lámali hlavu luštěním významu těch slov, kdyby je navzdory očekávání přece jen zachytili.

Křeslo vedle něho zavržalo, jak Net usedla na místo spolujezdce. Hartmann neodtrhl pohled od monitorů, ale přesto cítil, jak na něho Net hledí. A pak udělal něco, co jeho samotného překvapilo: na kratičkou chvíli sundal pravou ruku z řídicí desky, sáhl po Netiných prstech a stiskl je. Vycítil její překvapení, ale pak jeho stisk opětovala.

Pak nákladním prostorem a tankem projelo další trnutí, a v tu chvíli byla jejich iluze bezpečnosti tatam.

Hartmann vrhl letmý pohled na boční monitory a přesvědčil se, že všichni muži jsou na svých místech. Současně jediným rychlým pohybem aktivoval veškeré zbraňové systémy leopardu kromě těžkého rubínového laseru, jehož hlaveň trčela z obrněné věže nad jejich hlavami. Hartmanna skoro až bolelo, že právě tuto zbraň si musí odříct, neboť to byla nejen nejtěžší zbraň leopardu, nýbrž pravděpodobně taky jediná, se kterou měl alespoň minimální šanci proti přesile, která je uvnitř kosmické lodi čekala.

Na stěně nákladního prostoru proti tanku se objevily dvě tenké linky žlutého světla, tvořící pravoúhlý trojúhelník s přeponou dole. Prozradily Hartmannovi, že nákladní prostor kluzáku se začíná otvírat. Jeho nervozita narůstala, aniž by se to však nějak neblaze promítlo na jeho myšlení a konání.

Linky se rozšiřovaly a vytvářely širokou mezeru, jak se vykládací rampa vyklápěla ven s nervy drásající pomalostí. Hartmann mohl sledovat kus vysoké, rozlehlé ocelové oblohy, totiž stropu haly, tyčící se nekonečně vysoko nad jejich hlavami. Pak uviděl část protější stěny a nakonec jakousi černou, lesklou zmrštinu, v níž teprve na druhý pohled rozeznal příšerné množství moronských mravenců. Poprvé si uvědomil, jak příhodné je označení, které lidé naprosto instinktivně použili k označování mimozemšťanů. Ať si to byla třeba kosmická loď - současně to nebylo nic jiného než jedno obří mraveniště. Všude v té obrovské hale vládl horečný pohyb, Moroni pobíhali sem a tam, sunuli se vpřed v dlouhých trojstupech, nosili obrovské náklady z místa na místo anebo se po celých stovkách zabývali vykládáním diskovitých kluzáků, jichž stál v hale skutečně obrovský počet. Musí jich být na miliony, pomyslel si Hartmann s hrůzou. Veliký Bože - a on má jen sedmdesát mužů a tři tanky, aby zadržel toto obrovské vojsko!

"To je... šílené," zasípala Net zděšeně, když její pohled padl na obrazovku.

Hartmann mlčel, avšak rozuměl jí velice dobře. Kyl jim řekl, co je čeká, a přece je ten pohled na okamžik ohromil. Pochybný pocit bezpečí, vyplývající z toho, že sedí v tanku, praskl jako mýdlová bublina. Tam venku bylo dost hmyzích bojovníků, aby jejich tři obrněnce roztrhali holýma rukama.

"Šílené," zašeptala Net ještě jednou. "Ti mravenci nás jednoduše rozšlapou."

Hartmann dál bloudil pohledem halou a po několika vteřinách našel, co hledal. Snad sto, snad sto padesát metrů od místa jejich přistání se tyčil obrovský blok z materiálu černého jako noc. Nad ním se naprosto volně ve vzduchu vznášel třpytivý kovový prstenec, uvnitř něhož přestávala existovat realita: transmitér. Nepřetržitý proud Moronů se pohyboval po šikmé rampě směrem k němu a mizel ve zvláště nicotě dematerializačního pole. Nad hlavami tohoto obrovského množství gigantického hmyzu se vznášel stejně nepřetržitý řetěz kluzáků, které rovněž plynule mizely v kypící černi. Pohybovaly se velice pomalu, neboť jejich průměr odpovídal takřka přesně velikosti transmitérového pole.

Vrata klouzala dál a na okamžik strnula ve vodorovné poloze - jako ocelový jazyk, trčící ven z lodi. Pak se s tupým, dlouho doznívajícím zaduněním dotkla podlahy. Takřka vzápětí vystoupili na rampu první dělníci, aby započali s vykládáním kluzáku.

Moroni zůstali překvapeně stát, když uviděli tank, zabírající skoro veškeré místo v nákladním prostoru kluzáku. Jejich postoj nevyjadřoval žádné zděšení, jen nejvyšší míru překvapení, avšak neměli už dost času, aby pochopili, co za zbraň mají před sebou, neboť přesně v tu vteřinu zahájili Hartmannovi lidé palbu.

Nakládací rampa vzplanula jasně zeleným plamenem a Moroni se počali kácet pod blesky paralyzátorů.

Hartmann prudce trhl řadicí pákou dopředu. Leopardovy motory se rozeřvaly a tank skutečně dravčím skokem vyskočil z nákladního prostoru a vrazil přímo do řady totálně zaskočených mravenců.

Net se ujala střelby. Vlna jedovatě zelené záře vytryskla z předku i z boků tanku, vjela mezi mravence a vyřízla obrovskou mezeru v jejich řadách. Současně pak muži z vrcholku rampy vykrývali palbou místa před kluzákem, která byla mimo dosah tanku. Na jednom z mnoha malých monitorů mohl Hartmann sledovat, jak se také z obou druhých lodí vyřítily s řevem ocelové obludy a začaly plivat zelený oheň mezi Morony.

Je to nějak příliš snadné, pomyslel si Hartmann. Až moc snadné. To nedopadne dobře.

Prudkým trnutím tank na místě obrátil a oslňující svazky paralyzujících paprsků jako nějaká obrovská kosa srazily další Morony k zemi. Net držela palec levé ruky bez ustání na spoušti jedné zbraně; druhou pak vysílala krátké mířené dávky po jednotlivých Moronech, kteří se pokoušeli uniknout.

Hartmann vrhl rychlý pohled na kontrolní údaje. Současně strhl leoparda v krkolomném manévru stranou, aby se vyhnul velké hromadě nehybných Moronů. Přesto nemohl zabránit tomu, aby se část obrovského hmyzu nedostala pod drtící pásy vozidla a nebyla jimi rozemleta na kaši. Kyl jim kladl na srdce, aby pokud možno co nejméně mravenců zabili. Ale jestli to tak půjde dál, za chvíli v té hromadě ochromených mravenců sami jednoduše uvážnou.

Což se samozřejmě nesmí stát.

Hartmann stejně jako velitelé druhých dvou tanků dělal, o co jej Kyl žádal - avšak sami Moroni brali mnohem menší ohled na svoje bratry. Hartmann pronikl s tankem na sedmdesát metrů od prstence transmitéru, když vtom se

cosi v kypivém pohybu před ním změnilo. Nežli si to stačil přesněji srovnat, vyšlehl náhle z jediné nepřehledné masy prchajících Moronů oslnivě bílý světelný sloup, vypálil v davu ohnivou stopu, až konečně explodoval v boční stěně leopardu. Hartmann a Net vykřikli současně, když se jim náhle rozlila přes obrazovky záplava nesnesitelně silného světla, než stačil komputer zareagovat a zapnout filtry. Kdesi pod nimi zavyl generátor elektromagnetického štítu tanku, pokoušející se pohltit ničivou energii. Povedlo se. Přesto bylo chvíli uvnitř takové horko, až se Hartmann zkroutil bolestí.

Vtom zasyčel druhý paprsek, spálil další desítky Moronů a se zakřipěním se svezl po ocelovém plášti tanku. Před Hartmannem se rozblikala celá baterie jasně červených varovných kontrollek; rozječela se siréna.

"Zabíjejí své vlastní lidi!" vykřikla Net. "Pane Bože! Hartmanne! Dívejte se na to!"

Ale Hartmann v tuto chvíli neviděl nic. Před očima mu tančily pestré barevné skvrny. Rozeznával jen stíny - a gigantický laserový paprsek, jenž právě vyšlehl potřetí a zasáhl leopard se smrtící přesností, zanechávaje i tentokrát v řadách prchající mravenčí armády spálenou stopu.

Hartmann otevřel průhledný plastický kryt nad kontrolním panelem laseru ve věži a aktivoval zaměřovači komputer. Elektronický mozek obrněnce sám zachytil nebezpečí, identifikoval protivníka a vypálil. Temně rudý paprsek proletěl obrovskou halou, zasáhl moronský laserový kanón a proměnil ho v jedinou ohnivou kouli. Hartmann si hlasitě oddechl. Na obrazovce šlehal plameny, zatímco vnější mikrofony se už dávno vypnuly, aby byla posádka tanku alespoň částečně chráněna před pekelným hlukem zvenčí.

"To bylo o vlas," řekla Net. Ukázala na monitor, ukazující stav obrněnce. Hartmann na něj také letmo pohlédl, avšak neztrácel čas podrobnějším zkoumáním dat. Ale určitě už si nemohli dovolit schytat další zásah.

Hartmann nechal na několik vteřin ruku na kontrolním panelu rubínového laseru, pevně odhodlán znovu zbraně použít, jestli bude třeba, ať už mu Kyl přikázal cokoli.

Ale zdálo se, že páni Černé pevnosti varování pochopili. Hartmann pochyboval, že by dělo, které právě zničil, bylo jedinou těžkou zbraní na palubě kosmického korábu; vládci této lodi byli zjevně dostatečně paranoidní (nebo zkušení?), aby nevěřili ani svým vlastním otrokům. Ale Moroni zřejmě pochopili, že rozhodně nemá v úmyslu nechat se zabít bez odporu.

Na druhé straně oni rovněž neměli v úmyslu přenechat mu svoji loď zadarmo...

Mravenci, nacházející se v bezprostřední blízkosti Hartmannových tří kluzáků, se poněkud stáhli, avšak Hartmann s obavami zpozoroval, že se pomalu začínají vzpomínat na své překvapení, neboť zdaleka ne všichni Moroni se dali na útěk. Uvnitř hmyzího vojska se začal formovat odpor.

Hartmann zapnul vysílačku. "Fáze dvě," řekl. "Vpřed!"

Všechny tři tanky změnilly kurz a zamířily přímo k obrovskému kvádru s transmitérem. Současně zaútočili i muži z kluzáků a vrhli své kouřové a oslepovací granáty. Za nimi se do zmeti šedého kouře a prudkého světla vyhnula ven z lodí hrstka temných, chlupatých těl a vrhla se na Morony.

Hartmannovi nezbyval čas, aby přihlížel, jak se boj vyvíjí, přesto však zpozoroval, že mravenci zřejmě kryší mutanty považují za své nynější soupeře stejně málo jako krysy mravence. Obrovští hlodavci Morony jednoduše porazili a přeběhli přes ně, kdekoli jim stáli v cestě, přesto se však ani v nejmenším nepokusili přímo na ně zaútočit. Na druhé straně ani Moroni nestříleli na krysy, nýbrž se soustředili čistě jen na tři tanky a muže, kteří vyběhli z letounů. Během několika vteřin krysy zmizely někde za moronskou armádou. Jejich skutečný cíl byl někde jinde.

Hartmann znovu zaklel, zastavil tank a o něco ustoupil, když na něj Moroni začali střílet. Jejich malé laserové pistole sice těžko mohly ocelovému kolosu nějak podstatněji ublížit, ale leopard byl ostřelován stovkami těchto zbraní současně a Hartmann věděl velmi dobře, že ani tento zázrak mezi tanky není stavěn na takovéto trvalé zatížení.

Ale Kyl přece mluvil o třech, maximálně pěti minutách. Kde k čertu je s tou svojí tajuplnou posilou, kterou jim slíbil?

Hartmann letmo pohlédl na hodinky a náhle si uvědomil, že od začátku jejich útoku uplynuly sotva dvě minuty. A najednou zapochyboval, že skutečně vydrží celých pět minut. Pohled upíral k prstenci transmitéru, zatímco jeho ruce jako by samy od sebe pobíhaly po kontrolní desce a zasypávaly Morony střídavě paralyzujícími salvami a oslňujícími granáty. Vnější ampliony leopardu vydávaly strašlivé vytí, které mučilo citlivé uši mravenců a navíc je mátl.

Proud mravenců, valící se do transmitérového pole, ustal, protože stále víc a víc hmyzích válečníků odhazovalo své náklady a obracelo se, aby se vrhli na tak překvapivě se vynořivší útočníky, avšak řetěz kluzáků dál mizel v pravidelném tempu ve vzdouvající se černé nicotě; podobal se třpytivým ocelovým korálkům na jediné dlouhé niti.

A pak, jako by Moroni čekali jen na ten okamžik, aby mu demonstrovali, jak je proti nim naprosto bezmocný, náhle první kluzák odbočil stranou, na okamžik znehybněl na místě - a nabral kurz přímo na tři tanky!

Během pár vteřin se připojily i další kluzáky, a pak náhle oslnivě bílé blesky prořaly prostor nad nimi. V příštím okamžiku se jeden z tanků proměnil v explodující vulkán z ohně a tavící se oceli.

Hartmann dál nepřemýšlel - a jednal.

Jediným bleskurychlým pohybem rozepnul své bezpečnostní pásy, vyskočil, pěstí udeřil do tlačítka spouštějícího automatické řízení a druhou rukou chytil Net. "Rychle ven!" zařval.

Nad jejich hlavami vyl rubínový laser. Temně rudý světelný paprsek rozerval na kusy jeden kluzák a propálil do stropu haly ve výšce sto metrů díru, velkou jako pěst. Také kanón druhého leopardu vyslal vzhůru smrtící blesk. Dolů začaly padat z výšky doběla rozžhavené trosky, avšak v téže chvíli byl zasažen i druhý tank a explodoval. A necelou vteřinu poté, co se Hartmann a Net mocným skokem vrhli ze dveří leopardu, cosi zasáhlo věž a proměnilo bojový obrněnec v jediný celek z plamenů a doběla rozžhavené, tavící se oceli. Tlaková a ohnivá vlna odmrštila

Hartmanna a Net několik metrů daleko a vyrazila jim na chvíli dech.

Kratičkou, ale vpravdě strašlivou chvíli hrozilo Hartmannovi, že ztratí vědomí. Žár byl nesnesitelný. Ruce i obličej jako by měl v jednom ohni. Nedalo se dýchat. Hartmann zasténal a rukou šátral kolem sebe; v první chvíli necítil nic jiného než rozpálenou podlahu, až se konečně dotkl Netiny paže.

Poušťárka zareagovala na jeho dotek bolestným zasténáním, a byl to právě tento zvuk, který Hartmanna bleskurychle navrátil k plnému vědomí. Silou, o které sám neměl tušení, kde se v něm vzala, se vzepřel na ruce a na kolena, chytil Net za obě paže a vlekl ji nazpět k hořícímu vraku, aby alespoň na chvíli unikli zuřivé moronské palbě. Oči mu slzely a skrz krvavě rudý závoj, jež měl před očima, viděl, jak se na ně Moroni hrnou a neustále střídají. Jejich palba nebyla nijak zvlášť přesná a osobní štíty v uniformách jeho mužů většinu zásahů dokázaly absorbovat. Přesto se nakonec jeden po druhém počínali hroutit k zemi. Přesila byla prostě příliš velká.

"To je...šílené," zasténal Hartmann. "Kanónenfutr. Nejsou nic než... kanónenfutr pro... ty bestie."

Těsně vedle něho udeřil do vraku tanku laserový paprsek a zasypal je doběla rozžhavenými kapičkami tavícího se kovu. Hartmann vykřikl bolestí, ale najednou neměl už ani dost síly, aby zvedl ruce a kryl si hlavu. Vše se kolem něho začínalo rozplývat, najednou bylo tak neskutečné, lehké... Pochopil, že umírá, že i on se stal další obětí této naprosto zbytečné bitvy, do které vedl své muže, třebaže tušil, jak to musí skončit.

S posledním zbytkem sil, kterou dokázal shromáždit, natáhl ruku a pokusil se dotknout se Net. Chtěl ji ještě v posledním svém okamžiku cítit vedle sebe.

Avšak v tu chvíli se nad ním objevil obrovský, nestvůrný stín. Ocelové tvrdý pařát uchopil jeho ruku, mrštil ji stranou a pak se přiblížil k jeho hrdlu. Hartmann se zoufale vzepřel a oběma rukama bušil do bezvýrazného hmyzího obličej nad sebou a pak zase s bolestným výkřikem ochabl, když se mu Moronovy spáry zaťaly do předloktí. Dvěma svými strašlivými spáry držel útočník silou ocelových svéráků obě Hartmannovy paže; další dvě pak znovu natahoval po jeho hrdle. Nyní už neměl generál dost sil, aby se bránil.

Náhle se ve dveřích hořícího tanku objevil jakýsi stín. Moron se překvapeně obrátil, přičemž Hartmanna dál táhl za sebou jako bezvládnou loutku. Vzápětí šel k zemi pod nárazem těžkého těla, které se na něho mohutným skokem vrhlo.

Hartmann upadl na zem. Opět mu hrozila ztráta vědomí, a zřejmě to byl jen neuvěřitelný obraz, jenž se mu nabízel, který mu dodal dost energie, aby ještě jednou mdloby potlačil.

Byl to Kyl.

Jeho oděv byl sice k nerozeznání zuhelnatělý a jeho obličej, ruce, záda byly jedna jediná, strašná spálenina. Ale vždyť přece ani muž jeho schopností nemůže přežít všechno, blesko Hartmannovi hlavou. Kyl se však pohyboval - on měl navíc ještě i dost síly na to, aby uzemnil obrovského Morona!

Mravenec se vzpíral, pokoušel se mnohem menšího protivníka setrást a svými strašlivými pařáty se rozháněl po jeho nechráněném obličej.

A pak náhle mravenec strnul uprostřed pohybu.

V tu chvíli se nabídl Hartmannovi stejný podivný výjev, který už jednou mohl pozorovat na monitoru v eifelské základně - nyní to však viděl z bezprostřední blízkosti.

Moronovy pohyby se zpomalily. Hartmann mohl přímo sledovat, jak se ze štíhlého hmyzího těla ztrácí všechna síla a jak cosi v jeho složených očích zhasíná.

Trvalo to vteřinu. Pak se náhle v očích hmyzího válečníka objevil úplně jiný výraz.

Kyl mravence pustil, vzepřel se na rukou a na kolenou a na chvíli strnul. Rychle oddechoval. Třásl se po celém těle a jeho obličej se křivil bolestí.

Současně však jeho tělo regenerovalo. Nevěřicně vytřeštěnýma očima pozoroval Hartmann, jak se megamanovi jeho strašlivé rány hojí, zavírají se, jak na spálených místech narůstá nová kůže...

Ten pohled byl takřka nad jeho síly. Charity mu sice vykládala o neuvěřitelných schopnostech megamana, ale jiná věc je o tom slyšet a jiná zase vidět to na vlastní oči. Na chvíli cítil strach, čirý strach, nic jiného. Kyl se znovu napřimil, vrhl rychlý pohled na dorážející Morony a pak se sklonil opět k Hartmannovi a Net. Hartmann však před ním v poslední chvíli uskočil, neboť v tuto chvíli měl z megamana větší hrůzu než ze všech Moronů dohromady.

"Jste v pořádku?" zeptal se Kyl.

Hartmann se roztřásl. Nemohl odpovědět, ani kdyby chtěl. Vytřeštěně zíral na Kyla. Věděl, co má před sebou, ale pořád se v něm něco vzpíralo přijmout to za fakt.

"Je mi líto," zamumlal Kyl. "Já..." Zapotácel se, chvíli bojoval s novým záchvatem slabosti a pak začal znovu od začátku: "Bylo to těžší, než jsem si myslel. Můžete jít?"

Hartmann stále ještě neodpovídal. Dokonce i Kylovo oblečení začalo regenerovat, jako by to bylo něco živého, naplněného přízračnou megamanovou silou. V Kylově obličejí už bylo sotva znát jedinou stopu po strašných zraněních, která byla patrná ještě před pár okamžiky.

Moron, kterého Kyl srazil k zemi, se náhle pohnul. Hartmann vyrazil z hrdla varovný výkřik, ale Kyl nehnul ani brvou. Natáhl ruku a pomohl nejprve Hartmannovi a pak i Net vstát.

Také hmyzí válečník se zvedl ze země. Nejistě a s roztaženými rukama, jako by s námahou udržoval rovnováhu, chvíli stál, chvíli se naprosto zmateně rozhlížel kolem dokola - a pak odkráčel, jako by se ho to všechno tady vůbec netýkalo.

Hartmann ho nechápavě sledoval, jak se přiblížil k jinému hmyzímu válečníkovi, takřka nedbale natáhl paži a dotkl se jeho ramene, načež i tento mravenec strnul a na vteřinu zůstal nehybně stát.

"Zvládnete to sám?" zeptal se Kyl. Jeho hlas zněl uštvane, nervózně. "Vydržte ještě chvílku, a dokážeme to."

Hartmann již jeho slova neslyšel. Nevnímal ani, že se to najednou všude kolem nich hemží mravenci,

střílejšími zuřivě a zdánlivě bez míření na všechno, co se hýbe. Prostě jen dál zíral na Morona, který kráčel dál a dotýkal se jednoho mravence po druhém. Každý z nich vždycky na okamžik strnul jako ten předchozí. A náhle se i ten druhý mravenec obrátil, sklonil zbraň a natáhl všechny čtyři paže po jiném Moronovi. Pak byli čtyři, pak jich bylo osm, pak šestnáct...

Hartmann nevěřícně zíral na ten fantastický výjev a pak se znovu podíval na Kyla.

Megaman se usmál, avšak úzkost z jeho očí nezmizela. "Máte pravdu, Hartmanne," řekl. "Je to přesně tak, jak se domníváte. Nemohou nás zastavit. Ale ještě jsme nezmítli. Pojdte."

15

Než na palubu kluzáku naložili Starkovu rodinu, čekající před vzduchovou komorou, uplynulo dvacet z jejich vzácných třiceti minut. A i tak by to pravděpodobně nikdy nezvládli, kdyby Skudder nakonec nepřevzal velení a Frenchovým lidem jednoduše neporučil nastoupit do obrovského létacího disku. V tu chvíli byla Charity téměř šťastná, že ty jednoduché ochranné obleky, které našli, nemají žádné rádiové ani jiné komunikační zařízení. A přece již French a jeho tři druzi věděli, komu ta obrovská stříbrná loď patří - a kdo je v ní očekává. Když vyšli z přechodové komory a objevili se tváří v tvář kluzáku, zahlédla v jejich tvářích hrůzu.

Ne že by sama neměla strach. Musela ale všechno své sebeovládání použít na to, aby obyvatelům ztroskotaného kosmického člunu dokázala věrohodně předstírat, že kosmická loď je tu jen proto, že ona plní svůj slib a odveze je - lež, za kterou bude jistě ještě muset trpce zaplatit. Starkovi lidé nebyli hloupí. Možná že ještě moronský kluzák neviděli, ale techniku mimozemšťanů znali jistě lépe než Charity a Skudder.

Když se propust zavřela za posledním členem Starkovy rodiny, její hodinky ukazovaly, že zbývá ještě devět minut. V malé místnosti bylo velice těsně; bylo jich tu dvacet, z toho několik dětí, které se báživě choulily k matkám a otcům. Charity se honily hlavou nejrůznější myšlenky. Devět minut nestačí, aby se ti lidé připravili na šok, který je očekává, až poznají, že je na palubě Moron Kias. Během kratičkého okamžiku, jakmile se dveře za jejich zády otevrou, ho uvidí a Charity se ani neodvažovala hádat, co se stane. Tito lidé vyrostli ve světě, v němž byla existence založena na hrůze z jediného, strašlivého nepřítele - a ona jim teď měla několika větami vysvětlit, že Moron tam nahoře ve velině lodi nejenže není nepřítel, ale navíc je spojenec?

Směšné!

"Měli bychom něco udělat," řekl Skudder vedle ní. Mluvil velice tiše a Charity otočila hlavu dostatečně rychle, aby viděla, že se snaží při řeči ani nehýbat rty. Zřejmě cítil napětí, šířící se jak mezi obyvateli člunu, tak i mezi nimi.

Mírně přikývla, pak opatrně ukázala na dveře za sebou a zašeptala: "Pokus se mě nějak zaclonit. Hlavně aby neviděli jeho."

Skudder se na ni zmateně zadíval, zřejmě nerozuměl jediné slovo, ale Charity neztrácela čas vysvětlováním. Obrátila se nuceně klidným hlasem ke Starkovi: "To nejhorší bychom měli za sebou," řekla. Sama byla trochu udivená, jak lehce jí jde ta lež přes rty. "Já a mí přátelé musíme tam uvnitř ještě zařídít nějakou maličkost. Já... vím, jak je to tu pro vás asi nepohodlné - ale mohli byste tu ještě pár minut počkat?"

Stark se na ni upřeně zadíval. V jeho obličejích se nepohnul jediný sval, avšak pohled prozrazoval, že ví, jakou maličkost má Charity na mysli. Přikývl. Charity si všimla, jaké přemáhání ho ten nepatrný pohyb stojí.

"Dobrá," řekla. "Nebude to dlouho trvat. Pět nebo šest minut." Rychle, než řekne nebo udělá něco špatně, se otočila, stiskla ovládací tlačítko a proklouzla ven dveřmi, sotva se dostatečně pootevřely. Skudder, Stone a nakonec i Gurk ji následovali stejným způsobem a Charity si s úlevou oddechla, když uviděla, že Moron stojí tak, aby ho nebylo od východu vidět. Nechala dveře za sebou zase s tupým cvaknutím zavřít.

Moron se na ni podíval, pak krátce pohlédl ke dveřím a opět přistoupil rychlým, trochu prkenným krokem k řídicímu pultu lodi. Hluboko v trupu lodi se spustily silné stroje a vrak kosmického člunu se na velké hlavní obrazovce počal pomalu zmenšovat.

"Co myslíš, jak dlouho to půjde bez komplikací?" zeptal se Skudder, aniž by se na ni podíval.

"Co?"

Skudder hlavou ukázal ke dveřím. "Dříve nebo později je musíš pustit dovnitř. Až ho uvidí, ztratí hlavu."

Ukázal na Kias a Moron zvedl nakrátko hlavu od řízení a podíval se na něho; pak se opět plně soustředil na to, aby dostal loď co nejrychleji co nejdál od orbitálního města. Charity pohlédla na hodinky. Ještě čtyři minuty. Zvláštní - neměla vůbec strach. Teď už ne.

"Uvidí ho," řekla. "Za pět minut. Jestli pak budeme ještě žít."

Skudder tázvavě zvedl obočí a Charity dodala:

"Nejsem si tak jista, že to dokážeme. Ty snad ano?"

"On... on řekl, že to vybuchne," zamumlal Skudder. "Ale taky řekl, že nám nehrozí nebezpečí."

"Snad má pravdu," řekla Charity. Stiskla rty. "Ti lidé nás považují za bohy, Skuddere. Věří, že jsme přišli, abychom je dovedli do ráje. Existuje jediný logický důvod, abychom je ještě v posledních třech minutách přesvědčili, že je bohové obelhali?"

Loď se pomalu vzdalovala od orbitálního města. Zakřivení jeho umělého horizontu se zmenšovalo a o chvíli později už bylo vidět na obrazovce stanici v celé její velikosti; obrovský, třpytivý prstenec, v jehož středu se otáčel onen bizarní předmět. Pohyb obrovské činky se již téměř zastavil.

"Jak dlouho ještě?" zeptal se Skudder.

Charity se podívala na hodinky. "Dvě minuty." Hlasitě se nadechla, pak pohlédla na Morona. "Rozumíš mi?"

"Ano," odpověděl Kias. Jeho hlas zněl nepříjemně a kovově; komputrový hlas všech Moronů.

"Nemůžete to zastavit?"

"Ne," odpověděl Kias. "Vybuchne to. Během několika vteřin. Ale my máme slušnou šanci. Nemusíte si dělat starosti. Tohle je rychlá loď."

Charity se zadívala vyjeveně na tu obrovskou kreaturu se šesti končetinami. Slušná šance? To... to přece není Moron. To není slovník mravence. Že by byl...

"Pane Bože!" zašeptal náhle Gurk.

Charity se polekaně podívala na trpaslíka, pak zase nazpět na monitor, ke kterému byla upnuta veškerá trpaslíkova pozornost. Loď se nyní pohybovala závratnou rychlostí. Orbitální město se ve středu obrazovky stále zmenšovalo. Přesto však byla vzdálenost směšná, když pomyslela na to, co jí Gurk o bombě vyprávěl.

"Podívejte!" vyjekl Gurk. Jeho napřažená, třesoucí se ruka ukazovala k vesmírnému městu.

Charity se tam zadívala ještě jednou, ale neviděla nic zvláštního. Obrovská činka se stále ještě pomaličku otáčela, nicméně otáčela se.

"Co tam vidíš?" zeptala se.

"Copak vy to nevidíte?" zaječel Gurk. "Tam! A tam! A tam!" Jeho ruka se prudce pohybovala, ukazovala napravo a nalevo, nahoru i dolů na nejrůznější části obrovské prstencové konstrukce. Charity rozeznala na jejím povrchu celou spoustu komplikovaně vypadajících přístrojů, kterých si předtím vůbec nevšimla. Když vzala v úvahu vzdálenost, kterou mezitím jejich loď od orbitálního města urazila, pak musely být mimořádně veliké.

"Co je to?" zeptala se.

"Ti... ti blázni!" zavřeštěl Gurk. "Já... teď už vím, co mají v úmyslu! Šílenci! Rozbít celou síť! Vyhodí do vzduchu polovinu Galaxie! To nesmějí! Ne! Zastavte je!"

Charity udělala pohyb, aby strhla trpaslíka nazpět - a strnula.

Na obrazovce uviděla, že v tu chvíli se činka zastavila. Po jednu jedinou vteřinu setrvala v prostoru naprosto nehybně, pak náhle její obrovskou konstrukcí projelo jakési chvění a vlnění; vypadalo to, jako by celý výjev sledovala přes závěs rychle plynoucí, křišťálově průzračné vody. A pak...

Obě gigantické neutroniové koule se se roztrhly, spojily se v cosi, co vypadalo jako nafukovací míč z tenkého staniolu, to se nejprve zmenšovalo - a náhle zmizelo úplně. V tu chvíli se Charity zdálo, jako by na tom místě viděla něco, co vlastně nebylo možno vidět; čern, předstihující všechno představitelné, prázdnotu, vládoucí tam, kde končilo vše reálné.

"Můj ty Bože!" zašeptal Skudder. "Vybuchlo to."

Poslední, co Charity viděla, byla vlna oslnivě bílého, nesnestitelného jasu, jež se náhle vynořila tam, kde se předtím otáčela obrovská činka. Světlo tak nepředstavitelně intenzivní, že se v tu chvíli zdály být i stěny kluzáku průhledné. Bylo to, jako by najednou vzplál veškerý kosmos, jako by hleděli do srdce vzplanuvší novy, jež se k nim řítila příšernou rychlostí.